

L. gr.
201. h

L. gr. 201^h

Mathemata

24050

ΤΑ
ΠΡΩΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

Σχεδιασθέντα εὐμεθόδως, καὶ διαταχθέντα ἀκριβῶς
κατὰ τοὺς τοῦ Ἑτυμολογικοῦ τῆς μικρᾶς Ἑλ-
ληνικῆς Γραμματικῆς τοῦ Σοφοῦ Θηρσίου παρα-
γράφους, πρὸς ἀνελλιπῇ καὶ πληρεστάτην τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ τεχνολογικοῦ ἐκμάθησιν. Ἐκδιδόμενα νῦν
πρῶτον εἰς χρῆσιν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῶν
Σχολείων ὑπὸ * * *

Δαπάνη τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ σπουδαζούσης φι-
λομαθοῦς νεολαίας τῶν Μακεδόνων.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

Τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως.

(Παρά τῇ Πύλῃ τῆς Ἀγορᾶς.)

αωμς'.

« Ἡ μόνη ἀρίστη τοῦ διδάσκειν τοὺς ἀρχαίους μέ-
θοδος εἶναι ἡ ἀπὸ τὰ γνωστὰ αὐτοῖς ἐπὶ τὰ ἄγνωστα
βαίνουσα· ἡ σαφεῖς ιδέας καὶ βεβαίαν γνῶσιν τῶν
μαθημάτων αὐτοῖς περιποιοῦσα· ἡ μηδεμίαν ἀναγκαίαν
τῶν διδακτέων βαθμίδα ὑπερπηδῶσα καὶ διὰ τούτου
πᾶσαν ἀβεβαιότητα τῶν ιδεῶν καὶ ἐπιπολαιότητα τῶν
γνώσεων ἀποκλείουσα· καὶ τέλος ἡ ἐν πᾶσι τὸ πλῆ-
ρες καὶ ἀνελλιπὲς οὐκ ἀσχέτως οὐδ' ἀπολύτως, ἀλλὰ
σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς γνώσεις καὶ δυνάμεις τῶν ἀει-
μαθητευόντων μετὰ σπουδῆς βραδείας ἐπιζητοῦσά τε
καὶ διώκουσα. »

Αὐτ. Ἑρμ. Νειμ. Παιδαγωγ. Ἀρχαί.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἑνικὸς ἀριθμὸς.

Σημ. Καὶ ἐν ταύτῃ ἤδη τῇ Κλίσει λαμβάνει ἀφορμὰς τινὰς ὁ Διδάσ. νὰ διδάξῃ τινὰ περὶ τοῦ τόνου τοὺς μαθητάς. Ὡρα Γραμ. Θηρσ. §§. 21, 22, 23, 24. (Σελ. 21 κτξ.) καὶ § 28 (Σελ. 27.)

§. 1.

Ὀνομαστικὴ - α. Γενικὴ - ας.

1. Οὐρανία ἐστὶν ἡ θεὰ ἀστρονομίας.
2. Ἀβουλία πολλάκις ἐστὶν αἰτία δυστυχίας,
3. Ἀργία μὲν ἄγ-ει πρὸς πενίαν, πενία δὲ ἐπὶ κακίαν.
4. Ἐγκράτεια συμφέρ-ει πρὸς ὑγίειαν.
5. Ἀκρατεία περιπίπτ-ομεν ἀσθενείᾳ.
6. Οὐ κακονοία πράττ-ει, ἀλλ' ἀγνοία.
7. Φιλεργία εὕρισκ-ει βοήθειαν τῇ ἀπορίᾳ
8. Δουλεία ἐμφύ-ει ἀνελευθερίαν.
9. Σοφία μισέ-ει κολακείαν.
10. Οὐ χρεῖαν ἔχ-ω μαρτυρίας.
11. Ὡρα διαδέχ-εται ὥραν, ἡμέρα ἡμέραν.
12. Σφαῖρα οὐκ ἔχ-ει γωνίαν.
13. Νῦν πεῖραν ἔχ-εις ἀβουλίας.
14. Πείρα σωφρονέ-ομεν.
15. Σχεδία πολλάκις ἐστὶν ἀντὶ γεφύρας.
16. Μαχαίρα διακόπτ-ει τὴν θύραν.
17. Ἡφαιστος σφῦραν ἔχ-ει ἐν τῇ δεξιᾷ.
18. Δωρεὰ παρέχ-ει χαράν.
19. Παῦλαν λαμβάνομεν ὑπὸ τῆς σκιᾶς ἐλαίας.

20. Ἡ σαύρα οὐ βλάπτ-ει τὴν ἄρουραν.
21. Μαλακία φεύγ-ει αὖραν.
22. Ἀθηνᾶ ἦν ἡ θεὰ σοφίας.
23. Φιλαργυρία μινᾶν αἰρέ-εται ἀντὶ φιλίας.
24. Περσεὺς βοηθέ-ει Ἀνδρομέδα.
25. Θαυμάζομεν τὴν μεγαλοφωνίαν τῆς φιλομήλας.

§. 2.

Ὀνομαστικὴ - α. Γενικὴ - ης.

1. Οὐ κρατέ-ει τῆς γλώσσης.
2. Κινδυνεύ-ουσιν ἐπιθυμία τῆς δόξης.
3. Ζητέ-ει δόξαν πολυτελεία τῆς τραπέζης καὶ τῆς διαίτης.
4. Ποσειδῶν ἄρχ-ει τῆς θαλάσσης.
5. Βαδίζει ὡς ἐπ' ἀκάνθης.
6. Ἡ δέσποινα ἐπαινέ-ει τὴν προθυμίαν τῆς θεραπαίνης.
7. Ἐν Σπάρτῃ δόξα ἦν τῇ τόλμῃ καὶ τῇ ἀνδρίᾳ.
8. Τόλμα οὐκ αἰεὶ κωλύ-ει ἥτταν.
9. Φεύγ-ει κακίαν ὡς ἔχιδναν.
10. Φέρ-ει δίψαν ὡς λέαινα.

§. 3.

Ὀνομαστικὴ - η. Γενικὴ - ης.

1. Μέθη ἐστὶν ἀρχὴ τῆς φθορᾶς.
2. Φαίδρα ἦν ἡ ἀδελφὴ Ἀριάνδης.
3. Πρῶτον μὲν ἦν κραυγὴ ὡς ὀργῆς, ἔπειτα δὲ βοή ὡς μάχης, τέλος δὲ ἀλαλαγὴ ὡς νίκης.
4. Ἐγκαλέ-εται ἀπάτης, κλοπῆς, καὶ ἀρπαγῆς.
5. Ἡδονῇ μὲν πολλάκις ἔπ-εται λύπη· λύπη δὲ ἡδονή.
6. Ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας ἐστίν.
7. Πλησμονὴ καὶ μέθη λυμαίν-ονται κεφαλὴν καὶ ψυχὴν.

8. Ἔχ-ομεν εἰρήνην ἄνευ αἰσχύνης, καὶ βλάβης.
9. Οὐτε ἀνελευθερίαν θέ-ει εἶναι ἐν τῇ κατασκευῇ, οὔτε ὑπερβολήν.
10. Καταλείπ-ει μνήμην καὶ παιδείας καὶ ἀρετῆς.
11. Ἡ γαλῇ ἐνεδρεύ-ει τῇ νεοττιᾷ.
12. Φορέ-ει λεοντὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

§. 4.

Ὀνομαστικὴ - ας καὶ ης. Γενικὴ - ου - α.

1. Ἀλκιβιάδης ἦν τοῦ Κλεινίου, καὶ τῆς Δεινομάχης.
2. Ἡ φίλια Ὀρέσου καὶ Πυλάδου ἄδεται.
3. Περσεφόνη ἦν ἡ γαμετὴ τοῦ Ἄδου.
4. Ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ μνημονεύ-εται ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
5. Ἡ ἐν Ζάμῃ ἦττα καὶ ἡ ἐν Βιθυνίᾳ τελευτὴ τοῦ Ἀννί-
βα (Ἀννίβου).
6. Μᾶλλον τιμά-ομεν τὴν τέχνην τεχνίτου, ἢ τὴν ῥώμην ἀθλητοῦ.
7. Ὁ Αἰγιθαλὴς ὑπὸ τοῦ ὀρνιθοθήρου εἰς τὴν πάγην παλεύ-εται.
8. Δικαιοσύνη μάλιστα προσήκ-ει κριτῇ καὶ δικαστῇ.
9. Ἰούδα Ἰσχυριώτῃ τῷ προδότῃ χαλεπαίν-ομεν.
10. Ἀριστοτέλην εἶναι λέγ-ουσι πρῶτον μὲν στρατιώτην·
ἔπειτα δὲ φαρμακοπώλην.
11. Ψεύσῃ καὶ συκοφάντῃ οὐχ ἦττον φυλαττόμεθα, ἢ
κλέπτῃ καὶ ληστῇ.
12. Θαυμάζομεν Ἀννίβαν, Ἐπαμινώνδαν. καὶ Ἀριστείδην.
13. Τί κλά-εις ὦ μαθητά; οὐκ ἀληθεύ-εις ψεῦστα.
14. Τί ἐργάζ-ῃ τεχνίτα; σφάλλ-ῃ ὦ δέσποτα.

15. Ὡ Νουμᾶ· ὦ Αἰνεία· ὦ Ἐπαμινώνδα· ὦ Ἀριστείδη.
ὦ Μιλτιάδῃ, ὡς δοξάζ-εσθε!

§. 5.

Πληθυντικῶς.

Ὀνομαστικῇ - αι - Γενικῇ - ῶν.

1. Αἱ οἰκίαι εἰσὶ διχτρίβαί καὶ καταφυγαί.
2. Αἱ Μοῦσαι ἦσαν αἱ Θεαὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν.
3. Αἱ τῆς Μεδούσης κόμαι ἦσαν ἔχιδναι.
4. Ἐν ταῖς μάχαις χῶραι δηρό-ονται καὶ κῶμαι πορθέ-ονται.
5. Οἱ πολῖται τῆς Σπάρτης καλέ-ονται Σπαρτιᾶται, οἱ τῆς Αἰγίνης, Αἰγινῆται, οἱ τῆς Ἱεροσολύμης Ἱεροσολυμίται, καὶ οἱ τῆς Σικελίας Σικελιῶται.
6. Ἑκατὸν δραχμαὶ ἦσαν μναῖ.
7. Αἱ ἀμυγδαλαὶ φέρ-ουσιν ἀμυγδάλας.
8. Ἀπ' ἀκανθῶν οὐ συλλέγ-ονται σταφυλαί.
9. Αἱ βασιλεῖαι καὶ αἱ πολιτεῖαι μεταβάλλ-ονται.
10. Οἱ προδόται ἐνίοτε θεραπεύ-ονται ὡς εὐεργέται.
11. Αἱ κολακεῖαι τῶν ἐπαινετῶν βλάπτ-ουσι τὰς ψυχὰς τῶν νεανιῶν.
12. Δύο μναὶ τῶν χρήστων ποιέ-ουσι πέντε μναῖς.
13. Αἱ μέλισσαι οἰκέ-ουσιν ἐν κυψέλαις.
14. Ἀρχ-ει μὲν τῶν οἰκετῶν, δουλεύ-ει δὲ ταῖς ἡδοναῖς.
15. Ἐν ταῖς συμφοραῖς καταφεύγ-ουσιν ἐπὶ τὰς εὐχάς.
16. Προσῆκ-ει τοῖς δυνάσταις ὡς τοῖς ἰδιώταις ἀσκέ-ειν τὰς ἀρετάς, καὶ φεύγ-ειν τὰς κακίας.
17. Ἐν τῇ παιδείᾳ ἄγ-ομεν παιδιάς.
18. Ἦσυχίαι καὶ ἀσφάλειαὶ αὐξάν-ουσι τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

19. Ἐνίοτε ἡ διαδοχὴ τῆς ἀρχῆς καθήκει εἰς βασιλείας χήρας.
20. Ἡ Ἰταλία φύ-ει συκᾶς καὶ ἀμυγδαλᾶς.

§. 6.

Δυϊκῶς.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. - α. Γεν. καὶ Δοτ. - αιν.

1. Κλυταιμνήστρα καὶ Ἑλένη, τὰ ἀδελφὰ ἦσαν τῆς Λήδας.
2. Ἡδέως ἀναγινώσκ-ομεν τὰ νίκα Ἐπαμινώνδου.
3. Ταῖν Ἰνδίαιν ἡ μὲν ἐστὶν ἐν Ἀσίᾳ ἡ δὲ ἐν Ἀμερικῇ.
4. Ἡ τελευτὴ τοῖν τῶν περσῶν νικηταῖν ἄνευ δόξης ἦν καὶ τιμῆς.
5. Τὼ τεχνίτα εἰσὶν ἀνταγωνιστά.
6. Τοῖν Ἀρταξέρξαιν ὁ μὲν ἦν μακρόχειρ, ὁ δὲ μνήμων.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

ὄρα §. 29. καὶ 30. Σελ. 38.

§. 7.

Ὄνομαστικὴ - ος - ον. Γενικὴ - ου.

1. Ὁ ὕπνος ἐστὶν ἀδελφὸς τοῦ θανάτου.
2. Λιμὸς καὶ λοιμὸς ἔπονται πολλάκις τῷ πολέμῳ.
3. Ὑπὸ φόβου οὐκ ἀπολαύει οὔτε σίτου οὔτε ὕπνου.
4. Ὁ φιλάργυρος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου μᾶλλον ἐφίεται ἢ σοφίας.
5. Φίλος φιλεῖ φίλον καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.
6. Πλούταρχος παρὰβάλλει Λυκοῦργον Νουμᾶ Πομπι-

λίῳ, Ἀλκιβιάδην Μαρκίῳ Κοριολάνῳ, Πύρρον Γαίῳ Μαρίῳ, καὶ Ἀγησίλαον Πομπηίῳ.

7. Τῷ φίλῳ χάομαι ὥς κοινωνῷ καὶ συνεργῷ καὶ συμβούλῳ.
8. Οἰκοδομέεις οἰκίαν ἐπὶ τῇ ἄμμῳ.
9. Οὐ βλέπεις τὴν δοκὸν τὴν ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ.
10. Οἰκονόμου ἐστίν, εὖ οἰκέειν τὸν οἶκον.
11. Ἡ τόλμα ἀγνοεῖ φόβον καὶ κίνδυνον.
12. Χρυσὸν καὶ ἄργυρον, σίδηρον καὶ μόλιβδον ἐξορύττομεν ἐκ τῆς γῆς.
13. ὦ ἑταῖρε, λίαν ἐπιθυμέεις ἐπαίνου.
14. ὦ υἱέ, τί οὐ πείθῃ νουθεσίαις ;
15. ὦ φίλος, τί ἀθυμέεις ;
16. Οἱ ὄνοι τρέφονται ἀχύροις.
17. Οἱ κῆποι θεραπεύονται ὑπὸ τῶν κηπουρῶν, οἱ ἀγροὶ ὑπὸ τῶν γεωργῶν, καὶ αἱ ἄμπελοι ὑπὸ τῶν ἀμπελουργῶν.
18. Κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν δόξαν οἱ ἀγαθοὶ μετὰ τὸν θάνατον κατοικέουσι τὸν Ἥλύσιον καὶ τὰς τῶν μακαρίων νήσους.
19. Αἱ ἄπαι φέρουσιν ἄπια, αἱ μηλαῖ μῆλα, αἱ προὔμναι προὔμνα.
20. Ἐκ τῶν ἔργων κρίνεται ὁ τρόπος.
21. Δένδρα φυτεύομεν ἢ τῶν καρπῶν ἕνεκα, ἢ τῶν ξύλων, ἐνίοτε δὲ μόνον τῶν φύλλων καὶ τῆς σκιᾶς ἕνεκα.
22. Ἐκ τῶν ὧν ἐκκολάπτονται οἱ νεοττοί.
23. Θάνατος καὶ ζωὴ, δόξα καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονή, πλοῦτος καὶ πενία ἐπίσης συμβαίνουσιν ἀνθρώπων τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς.

24. Ἐν τοῖς πολέμοις ἐντυγχάνουσιν οἱ στρατιῶται πόνοις καὶ κινδύνοις.
25. Οἱ χειροτέχναι χράονται ἐργαλείοις πρὸς τὰ ἔργα.
26. Ἐν ταῖς οἰκίαις μὲν τρέφομεν ἵππους, ὄνους, ταύρους, πρόβατα· ἐν τοῖς δρυμοῖς δὲ θηράομεν ἐλάφους, κάπρους, δόρκους, λαγωούς, καὶ ἄλλα θηρία.
27. Ἀπὸ τῶν προβάτων λαμβάνομεν τὰ ἔρια εἰς ἱμάτια.
28. Ὡ ἄνθρωποι οὐ λανθάνετε τὸν Θεὸν οὔτε πλούσιοι οὔτε πτωχοὶ οὔτε ἐλεύθεροι οὔτε δοῦλοι, οὔτε ὑψηλοὶ, οὔτε ταπεινοί.

§. 8.

Συνηρημένος ἡ ἀττικὸς τύπος τῆς Δευτέρας

Ἐλίσεως. ὅρ. §. 30.

1. Ἀμελέω τοῦ θροῦ περὶ τοῦ πολέμου.
2. Οἱ ἄνθρωποι διαφέρουσι τῷ χρῶ.
3. Ὁ Θεὸς διδάσκει τὸν ἀδελφιδοῦν.
4. Ὁ φιλόργυρος κατορύττει σὺν τῷ χρυσίῳ καὶ τῷ ἀργυρίῳ καὶ τὸν νοῦν.
5. Οἱ πολέμιοι ἔχουσι τὸν ἔκπλουν τοῦ ποταμοῦ.
6. Διὰ τὸν χρυσὸν γίνονται πλοῖ.
7. Συλλέγουσιν ὅστ' αἰ κερασίων καὶ προύμνων.
8. Ἐλένη ἦν ἡ γαμετὴ τοῦ Μενέλεω.
9. Ἡ θύρα τοῦ νεῶ κλείεται.
10. Ἦρη γράφεται σὺν ταῷ.
11. Καταφεύγουσιν εἰς τὸν νεῶν τῆς Ἀθηνᾶς.
12. Ξέρξης διορύττει τὸν Ἄθω.
13. Ὁ μὲν πορεύεται πρὸς ἔω ὁ δὲ πρὸς ἐσπέραν.
14. Παῦλος, ὁ ἀπόστολος, πλέει ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Κῶ.
15. Οἱ λαγὼ θηρεύονται ὑπὸ τῶν ἀετῶν.

16. Οἱ ἄετοὶ ἐνεδρεύουσι τοῖς λαγῶς καὶ ἄρπάζουσι τοὺς λαγῶς.

Δυϊκῶς.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. - ω, Γεν. καὶ Δοτ. - οῖν.

§. 9.

1. Τὸ υἱὸν Κορνηλίας ἦσαν τὸ Γράκχω.
2. θαυμάζομεν τὴν φιλίαν τοῖν φίλοιν Ὀρέστου καὶ Πυλάδου.
3. Ταῖν ὁδοῖν ἡ μὲν ἄγει ἐπ' εὐδαιμονίαν, ἡ δὲ ἐπ' ἀπώλειαν.
4. Τοῖν δένδροιν τὸ μὲν ἐστὶ (*) μηλῆ, τὸ δὲ ἄπιος.
5. Δύω ἦσαν χερρόνῃσω, ἡ μὲν ἐν τῇ Θρακίᾳ, ἡ δὲ ἐν τῇ Σκυθίᾳ.
6. Οἱ ἄνθρωποι ἐνίοτε δοκέουσιν ἔχειν δύο ψυχὰ καὶ δύο νῶ.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

ὄρα Θηρσ. Γραμ. §. 31. Σελ. 33.

§. 10.

Α'. Ἀσυναίρετα. Ὀνομαστικὴ - α, - ι, - υ.

Γεν. - ατος, ιτος, - υος.

1. Τῶν Θεῶν τὸ μὲν βρῶμα λέγεται ἀμβροσία τὸ δὲ πόμα νέκταρ.

(*) Ἐνταῦθα ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ καὶ τι ὁ Διδ. περὶ τῶν ἐγκλιτικῶν ἐστὶ καὶ τὸ συντομώτατα ἀναβάλλων τὰ πλείω καὶ ἀκριβέστερα εἰς τὰς Ἀντωνυμίας.

2. Ὁ νοῦς ἡγέεται τοῦ σώματος, ὡς ὁ ἡνίοχος τοῦ ἅρματος.
3. Ὁ Ἄγγελος προστρέχει ἐν ἄσθματι.
4. Χραόμεθα πολλάκις μέλιτι ἀντὶ σακχάρου, καὶ τῷ σπέρματι τοῦ νάπυος ὡς φαρμάκῳ.
5. Τὸ πάθημα γίνεται τῷ φρονίμῳ μάθημα, μανθάνει γὰρ ἐκ τοῦ παθήματος σωφροσύνην.
6. Οἱ Ζωγράφοι τὰ σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζουσι.
7. Σῶμα νεκροῦ μυδάει κατὰ τὸν νόμον τῶν σωμάτων.
8. Τὰ ὄμματα ὑπὸ λύπης πλήθει δακρύων.
9. Τὰ θηρία δολοομεν πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι.
10. Τὸ ἀδίκημα σὺν δάκρυσιν ὁμολογέει.
11. Ἐν τοῖς θεάμασιν οἱ θεαταὶ ἐνίοτε εἰς δάκρυα ἄγονται.
12. Ὁ ἀχάριστος ἐπιλανθάνεται θεραπεύματα, χαρίσματα, καὶ εὐεργετήματα.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤ. ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΑ.

Γεν. - ὅς. ὄρ. Θηρσ. Γραμ. ζ. 31. ἐδρ. λγ'. Σημ. α'.

ζ. 11.

1. Ὁ παῖς παίζει σὺν τῷ παιδί, ὁ χὴν πίνει σὺν χηνί, ἢ χεῖρ νίζει τὴν χεῖρα.
2. Αἷμα ῥέει ἐκ τῆς ῥινός.
3. Τὸν χρυσὸν δοκιμάζομεν ἐν τῷ πυρί.
4. Ὁ μὲν στερέεται χειρὸς, ὁ δὲ ποδός.
5. Ἦδη μῆνα ἢ νόσος τὸν παῖδα κατέχει.
6. Τυρλὸς πολλάκις προσκόπτει τὸν πόδα.
7. ὦ παῖ, τί κλάεις;
8. Ὅτε τῷ ἀνέμῳ ναῦς φέρεται ἐπὶ ναῦν, οἱ ἐν τῇ νηϊ

- σείονται, καὶ ἐνίοτε ἄνθρωπος ἐκπίπτει ἐκ τῆς νεώς.
9. Παῖδες μάλιστα ἡδονταὶ τῇ συνουσίᾳ παίδων.
10. Ἐν τῷ σώματι δίδυμά εἰσι χεῖρες, πόδες, ὄμματα ῥῖνες, ὦτα.
11. Ἐκ κλωνῶν γίγνεται δένδρα.
12. Ταῖς χερσὶν ἀπτόμεθα, τοῖς ποσὶ βαδίζομεν, τοῖς ὠτὶν ἀκούομεν, ταῖς ῥισὶν ὀσφραινόμεθα.
13. Ὁ ἐνιαυτὸς διαιρεῖται εἰς δώδεκα μῆνας.
14. Τὸ σῶμα ἀνθρώπου διττὰ ἔχει τὸ χεῖρε, τὸ πόδε, τὸ ὄμματα, τὰ ῥῖνε, τὸ ὦτε.
15. Ἐν μάχῃ νεῶν νῆες φέρονται ἐπὶ ναῦς.

§. 12.

Ὄνομαστ.	εἰς	—	ξ.	—	ψ.	} ὁρ. §. 31.
Γεν.	εἰς	—	γος.	—	βος.	
		—	κος.	—	πος.	
		—	χος.	—	φος.	

1. Πνεῦμα οὐκ ἔχει οὔτε σάρκα, οὔτε ὀστέα.
2. Ἡ Σελήνη λάμπει νυκτός.
3. Ὁ ἄνεμος παρακαλεῖ τὴν φλόγα.
4. Πόνος ῥηγνύει ἐνίοτε φλέβα.
5. Οὐκ ἀποβάλλομεν τρίχα ἄνευ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.
6. Τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν διαφέρει.
7. Ὁ μὲν αἰσχύνεται, ὁ δὲ μέγα φρονέει ἐπὶ ταῖς θριξίν.
8. Τὸν γυῖπα φεύγουσιν αἱ περιστεραί.
9. Τοὺς λύγκας μακρὰν δρᾶειν λέγουσι.
10. Αἵτωπος πολλάκις μυθολογεῖ περὶ τῆς πανουργίας τῆς ἀλώπεκος.
11. Τὸ σκληρὸν τοῦ χάλυβος ὑπερβαίνει τὸ τοῦ σιδήρου,
12. Ὁ ἀετὸς μάχεται τῷ ὄνυχι καὶ τῇ πτέρυγι καὶ τῷ στόματι.

13. Μυσάττομαι τὴν φάλαγγα.
14. Τί τὸν ἥλικα νάρθηκι παίεις ;
15. Οἱ ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι.
16. Τὸ χρῶμα τῶν Αἰθιοπῶν οὐ μεταβάλλεται.
17. Οἱ οἶωνοὶ ῥαπίζουσι ταῖς πτέρυξι, καὶ σπαράττουσι τὴν ἄγρην τοῖς ὄνυξι καὶ τοῖς στόμασιν.
18. Οἱ οἰνόφλυγες λαλέουσι καὶ πράττουσιν ὥσπερ παραπλήγες.
19. Ὁ τοῦ Αἰσώπου μῦθος περὶ τῶν μυρμήκων καὶ τοῦ τέτιγος παρακαλεῖ τοὺς νέους ἐπὶ φιλεργίαν.
20. Δύο πέμπει κήρυκε καὶ ἐπαγγέλλει εἰρήνην.

§. 13.

Ὀνομαστ. εἰς — ἡν — ἰν — ὶν — ὶων

Γεν. εἰς — ἡνος — ἰνος — ὶνος.

— ἐνος — ὶντος

— ὶνος

— ὶντος.

1. Οἱ Ἕλληνες κλητίζονται ἅφ' Ἑλληνος, υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος.
2. Τῶν ἐν Μαραθῶνι Ἑλλήνων ἡγεμὼν ἦν Μιλτιάδης.
3. Παρὰ Πλουτάρχου ἔχομεν τὸν βίον Φιλοποίμενος, ἡγεμόνος Κορινθίων, τὸν τοῦ Κίμωνος, καὶ τὸν τοῖν Κατώνοιν.
4. Ἀθηναίοις μὲν νόμοι ἦσαν πρῶτον μὲν Δράκοντος, ἔπειτα δὲ Σόλωνος, Λάκωσι δὲ Λυκούργου.
5. Γείτων φθονεῖ γείτονι, ἀλεκτρυὼν ἀλεκτρυόνι.
6. Οἱ παλαιοὶ μυθολογέουσι περὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Δελφῖνος.
7. Εὐρίσχετε λιμένα ἐπὶ τοῦ αὐχένος.

8. Πρὸς τῷ λειμῶνι δράομεν δρυμῶντα.
9. Τὸν Κικέρωνα καὶ τὸν Ξενοφῶντα παραδείγματα ἔχομεν σαφηνείας τοῦ λόγου.
10. Αἱ Ἀθηναὶ ζηλόουσι τὴν Λακεδαίμονα.
11. Αἱ χελιδόνες νεοττεύουσιν ἐν ταῖς οἰκίαις.
12. Οἱ ποιμένες νέμουνσι τὰς ἀγέλας, καὶ αἱ ἀγέλαι πείθονται τοῖς ποιμέσι.
13. Ἐπὶ λειμῶσι καὶ ἐν δρυμῶσιν ἡδέως περιπατέομεν.
14. Τοῖς γέρουσιν ὀφείλομεν τιμὴν.
15. Τοῖς ἀλαζόσιν οὐ πιστεύομεν.
16. Τοῖς τέκτοσι, στρατιώταις, εἰσὶ πώγωνες, ὅτι οἶμαι φόβον ἐμβάλλουσι τοῖς πώγωσι.
17. Τὰς χελιδόνας καὶ τὰς ἀηδόνας ἡδέως δράομεν ὡς ἀγγέλους τῆς ἐαρινῆς ὥρας.
18. Ἀλαζόνας οὐχ ἤττον μισέω ἢ ἀπατεῶνας.
19. ὦ Πόσειδον, ὦ Ἀπολλων, ὦ Ἀγάμεμνον, ὦ Φίλιππε, Μακεδῶν, ὦ Δράκων, ὦ Σόλων, ὦ Κικέρων, ὦ Ἰᾶσον, Ἰξίον, Λακεδαῖμον, Φιλῆμον, ὅσάκις μνημονεύεσθε!

§. 14.

Ὄνομαστ.	εἰς	—	ας	—	ους	—	ως
Γεν.	εἰς	—	αντος	—	οντος	—	ωος
			—	αδος	—		—
							ωτος

1. Ἑρμῆς ἦν υἱὸς Μαίας Πλειάδος, παιδὸς Ἀτλαντος τοῦ γίγαντος.
2. Ἀτλанта τὸν γίγαντα μυθολογοῦσι βαστάζειν τὸν πόλον.
3. Τὸν Βίαντα ἀριθμέομεν ἐν τοῖς ἑπτὰ Σοφοῖς, τὸν Μίνωα, (Μίνω) καὶ τοὺς δύο Αἴαντας (τῷ Αἴαντε) ἐν τοῖς Ἡρωσι τῆς Ἑλλάδος.
4. Ἰδρῶτι ἐνίοτε νόσος μειόεται.
5. Τῷ ἐλέφαντι ἡ προνομαία ἐστὶν ἀντὶ χειρός.

6. Ἐλέφαντα ποιέεις ἐκ μυίας.
7. Τί οὐ κατέχεις τὸν γέλωτα ; τῷ γέλωτι πολλάκις ἐρχόμεθα εἰς ἔχθραν.
8. Ὀδύνη πολλάκις παρέχει ἰδρῶτα.
9. Ὁ κάπρος παίει τῷ ὀδόντι, οἱ κάπροι παίουσι τοῖς ὀδοῦσι.
10. Τοὺς ὀδόντας ὑπὸ φόβου συγκροτέει.
11. Αἱ οἰκίαι ἐνίοτε κοσμέονται λαμπάσιν, εἰκόσι, καὶ ἀνδριᾶσι.
12. Οἱ Ἴνδοι ἔτι καὶ νῦν ἐλέφασιν καὶ λέουσιν ἐν πομπαῖς χράονται.
13. Τοὺς Ἡρώας (ἥρως) θαυμάζομεν διὰ τὰ ἀνδραγαθήματα.
14. ὦ Αἴαν Τελαμώνιε, ποῖ φέρει σε ἡ ὀργή ;

§. 15.

Ὄνομαστ.	εἰς	—	ης	—	ις.	—	υς.
Γεν	εἰς	—	ητος	—	ιδος.	—	υνος
				—	ιτος.	—	υδος
				—	ιθος	—	υθος. (*)

1. Ἀχιλλεὺς υἱὸς ἦν Θέτιδος, τῆς Νηρηίδος.
2. Ἀδμητος ἦν ὁ Γαμέτης τῆς Ἀλκήστιδος.
3. Τῇ ταπεινότητι οὐκ αἶε συμπαρομαρτέει μετριότης.
4. Ἡ θεραπαινὶς οὐκέτι ἀνέχεται τὴν τῆς Δεσπότηδος χαλεπότητα.
5. Οἱ Αἰγύπτιοι οὐκέτι θύουσιν, ὥς πάλαι, τῷ Ἀνούβιδι, τῷ Ὀσίριδι, τῇ Ἰσιδι, τῷ Ἀπιδι, καὶ τῷ Σαράπιδι.
6. Ὁ μὲν φεύγει, ὁ δὲ φιλέει ἔριν.
7. Παλλὰς ἔχει κόρυν καὶ αἰγίδα.

(*) Περὶ τῆς ἐνικ. Αἰτιατ. τῶν εἰς - ις καὶ - υς πρὸς. Θηρσ. Γραμ. § 31, ἐδ. ιέ.

8. Πωλείει ὄρνιν σὺν νεοττοῖς.
9. Τί σκώπτεις τὴν πρεσβῦτιν χωρίτιν.
10. Σόλων φιλοφρονέεται Ἀνάχαρσιν, τὸν ἐκ Σκυθίας, ἐν Ἀθήναις νέηλυν.
11. Ὁ μωρὸς ἐν τῷ πλούτῳ ἔχει τὴν ἐλπίδα τῆς εὐδαιμονίας.
12. Ἡ ἀδελφὴ εὐρίσκει τὸν ἀδελφὸν ἡμιθνήτα.
13. Τὸ πῦρ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα.
14. Χαῖρε ὦ φιλότης! χαῖρε ὦ ἐλπίς!
15. Ὅργιζη, ὦ Ἄρτεμι, Ἀγαμέμνονι ἐλάφου ἕνεκα.
16. ὦ Πάρι, αἴτιος εἶ τῆς διαφθορᾶς τῆς Τροίας.
17. Αἱ νυκτερίδες ἀμβλυώττουσι πρὸς τὸ φῶς.
18. Αἱ φιλόητες τῶν πονηρῶν οὐ διαμένουσιν.
19. Ἐν ταῖς οἰκίαις φῶς λαμβάνομεν διὰ θυρίδων.
20. Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζονται αἱ φροντίδες.
21. Οἱ στρατιῶται ἐνίοτε ἔτι χράονται ταῖς κνημῖσιν.
22. Ἡ παῖς παίζει σὺν ταῖς συνηλικιώτισιν.
23. Οἱ ἀγῶνες πολλάκις ἐμβάλλουσιν ἔριδας.
24. Χειμῶνος ἐνδυόμεθα χειρίδας.

§. 16.

Ονομαστ.	εἰς	—	αρ	—	ηρ	—	ωρ	—	υς (υρ)
Γεν.	εἰς	—	αρος	—	ηρος	—	ωρος	—	υρος
			—	αρτος	—	ερος	—	ορος.	
			—	ατος.					

1. Οἱ Θεοὶ πόματι χράονται τῷ νέκταρι.
2. Ἡ ἐπάνοδος τῶν πελαργῶν ἀγγέλλει τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος (ἤρος)
3. Τί ἐξέλχεις ἐκ τοῦ φρέατος (φρητός); τί ζητέεις ἐν τῷ φρέατι (φρητί);
4. Κικέρων ἀγάλλεται τῇ προσηγορίᾳ σωτῆρος τῆς πα-

τρίδος.

5. Ἀπομάττει τὸν ἰχῶρα τὸν ἐκ τοῦ ἀχῶρος.
6. Οἱ λάβρακες τὸ ἄγκιστρον σὺν τῷ δελέατι καταπίνειν λέγονται.
7. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν αἱ δάμαρτες τὰ πλεῖστα ἦσαν ἐν τοῖς γυναικείοις (ἐν τοῖς γυναικωνίτισιν).
8. Τοῖς ἄρχουσιν εἰσι προτόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες.
9. Οἱ θῆρες ἀποφεύγουσι σὺν τῷ ἔλωρι εἰς ἐρημίαν.
10. Ἐκ σπινθήρων γίγνεται ἐνίοτε ἐμπρησμός.
11. Τοῖς ῥήτορσιν ὁ δῆμος ἐπὶ τὸ πολὺ εἰκῇ πείθεται.
12. Οἱ ναῦται τοὺς ἀστέρας ἔχουσιν ἡγεμόνας, καὶ φραστῆρας τῆς ὁδοῦ.
13. Τῷ καύματι πολλάκις αὐαίνεται τὰ φρέατα.
14. Οὐκέτι χρεῖαν ἔχω ἄλλων μαρτύρων, ἔχω γὰρ μάρτυρας αὐτόπτας.

§. 17.

Ὀνμαστ. εἰς - ηρ. Γεν, - ρός

Ὅρ. §. 31. ἐδφ. ΙΗ'.

1. Ἰωάννης, ὁ βαπτιστής, ἦν Ζαχαρίου καὶ μητρὸς Ἑλισάβετ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρών.
2. Περσεφόνη θυγάτηρ ἦν Δήμητρος.
3. Ἐπιμελέεται μᾶλλον τῆς γαστρὸς ἢ τῆς ψυχῆς.
4. Κῦρος τὴν θυγατέρα τοῦ συμμάχου Γωβρύα γαμίζει ἀνδρὶ ἐκ τῶν φίλων, Ὑστάσπην.
5. Τὸ ἐναντιόεσθαι τὸν πατέρα τῷ υἱῷ καὶ τὸν υἱὸν τῷ πατρί· τὴν μητέρα τῇ θυγατρὶ, καὶ τὴν θυγατέρα τῇ μητρὶ.
6. ὦ Μῆτερ, ὦ θύγατερ, τί θρηνέετε;
7. ὦ γαστήρ, δεσπότης εἶ τῶν ἀνθρώπων.

8. Τί στενάζουσιν ἄνδρες ; τί ὀλοφύρονται μητέρες καὶ θυγατέρες ; οἱ πατέρες θανατόονται.
9. Οὐ προσήκει ἀνδράσιν ἀθυμέειν ἐν συμφοραῖς.
10. Χάριν ὀφείλουσιν οἱ παῖδες τοῖς πατράσι, καὶ ταῖς μητράσιν, ὅσον γὰρ εὐεργετεύονται ὑπὸ τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων !
11. Ἴδου, τὰ μητέρε κλάουσιν ἐπὶ τοῖν τύμβοιν ταῖν θυγατέροι.
12. Τοῖν ἀνδροῖν ὁ μὲν ἐστὶν ὁ πατήρ, ὁ δὲ ὁ πάππος.

Συνηρημένα.

§. 18.

Ὀνμστ. εἰς — ης — κλῆς

Γεν. εἰς — ους — κλέους.

1. Κάστωρ ἀδελφὸς ἦν Πολυδεύκους, καὶ Ἑρμῆς Ἡρακλέους.
2. Θεμιστοκλῆς υἱὸς ἦν Νικοκλέους.
3. Πλούταρχος παραβάλλει τῷ τῶν Ἑλλήνων ῥήτορι Δημοσθένει τὸν τῶν Ρωμαίων Κικέρωνα, καὶ Περικλεῖ, Φάβιον Μάξιμον· Καμίλλω δὲ Θεμιστοκλέα, καὶ Γαίω Γράκχῳ Κλεομένην (-νη), καὶ Σερτωρίῳ Εὐμενῇ.
4. Σοφοκλέα προκρίνομεν τῶν ἄλλων τραγωδοποιῶν.
5. ὦ Σώκρατες· ὦ Θηράμενες, ὦ Εὐμενες, ὡς ἀδίκως καὶ ἀναξίως θανατόεσθε !
6. ὦ Θεμιστόκλεις, τελευτάεις ὡς προδότης !

§. 19.

Ὀνομαστ. εἰς -αν Γεν. ατος (αος) -ως

Ὅρ. Θηρσ. Γρμ. § 31. ἐδφ. ς'. 4. τελ. 35.

1. Φθονέει τῷ συμμαθητῇ τοῦ γέρως (ἐνεκα).

2. Ὁ ἀνὴρ ἄλλοτε ἄλκιμος, νῦν τῷ γήρᾳ ἀσθενέει.
3. Ἄμα κνέφα πλησίον γίγνονται τοῦ τῶν πολεμίων στρατοπέδου.
4. Οὐκέτι γίγνεται τέρα.
5. Ἡ ἐπιθυμία γερῶν παροξύνει ἐπὶ σπουδὴν.
6. Ὁ Ταῦρος μάχεται τοῖς κέρασι (ἢ τοῖν κερῶν).

§. 20.

Ὀνομαστ. εἰς — ις — υς.

Γεν. εἰς — εως —

1. Αἱ πέντε αἰσθήσεις εἰσὶν ἡ ὄψις, ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησις, ἡ γεῦσις, καὶ ἡ ἀφή.
2. Οὐκ ὄφελός ἐστι κτήσεως ἄνευ χρήσεως.
3. Ἡ συνήθεια αἰτία μὲν ἐστι τῆς βεβαιώσεως, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς διαλύσεως φιλίας.
4. Τῇ ἐπαινέσει μᾶλλον παροξυνόμεθα, ἢ τῇ μέμψει.
5. Ἀσκήσει ῥωννύομεν τὸ σῶμα.
6. Ὁ τέκτων χράεται πελέκει.
7. Ἡ ἐπιμέλεια τῆς γεωργίας παρέχει καὶ οἴκου αὔξησιν, καὶ σώματος ἄσκησιν.
8. Ὁ δέσμιος ἀπόδρασιν βουλεύει, φοβέεται γὰρ κόλασιν τῶν κακουργημάτων.
9. Ἐδρα ἀπέχει ἔδρας πῆχυν, ἢ καὶ δύο πήχεις.
10. Αἱ πόλεις ἀποθνήσκουσιν, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι.
11. Αἱ ἀσκήσεις περιάπτουσι δεξιότητα.
12. Ἐκ τῶν ἐρωτήσεων τεκμαιρόμεθα φρόνησιν.
13. Οἱ παῖδες ἡδέως προσέχουσι ταῖς διηγήσεσι τῶν πράξεων τῶν ἡρώων.
14. Οἱ ἐγκωμιασταὶ χράονται εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι.
15. Πρέσβεις δέονται τοῦ νικητῆρος εἰρήνην· ὁ δὲ νικητὴρ

οὐ δέχεται τὰς δεήσεις τῶν πρέσβων, καὶ μεθ' ὕβρεως ἀποκρίνεται τοῖς πρέσβεσι.

16. Οἰκτεῖρω τὸν παῖδα, οὐ γὰρ ἀποδέχεται οὔτε παραινέσεις, οὔτε παρακελεύσεις.
17. Ὡ μάντι, οὐ μαντεύῃ ἀγαθὰ, ἀλλὰ κακὰ.
18. Ταῖν πολέοιν, ἥ μὲν καλέεταί ἡ ἄνω, ἡ δὲ ἡ κάτω.

§. 21.

Ὀνομασ. εἰς — ος { Ὅρα αὐτόθ. ἐδάφ. ιγ'.
Γεν. εἰς — ους.

1. Ἡ θήρα ἐθίζει καρτερέειν τὸ ψύχος τοῦ χειμῶνος, καὶ τὸ θάλπος τοῦ θέρους.
2. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ πελάγους εἰσὶ κόγχαι.
3. Μωροὶ καυχῶνται τῷ κάλλει.
4. Τὰ σώματα διαφέρει μεγέθει.
5. Οἱ στρουθοκάμηλοι οὐ πέτονται διὰ τὸ βάρος καὶ τὸ μέγεθος τῶν σωμάτων.
6. Νῦν παύομαι λόγου καὶ διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου, καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν.
7. Καὶ τὰ ὄρη φύει ἄνθη.
8. Ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου ἵχνη τραυμάτων.
9. Διὰ τὸ βάρος τῶν σκευῶν βάδην βαδίζει τὸ ἄρμα.
10. Οἱ ἔμποροι διὰ πελαγῶν πλέουσι τοῦ κέρδους ἕνεκα.
11. Τὸ κάλλος τῶν ἀνθέων ἀπανθέει.
12. Τὰ ἱερὰ τῶν Περσῶν ἦν ἐπ' ὄρεσι καὶ ἐν τεμένεσι.
13. Τιμάουσι Θεὸν τοῖς χεῖλεσι.
14. Ἡσίοδος ἄδει τὰ τῶν θεῶν, καὶ τῶν ἡρώων γένη.

§. 22.

Ὀνμστ. εἰς — υς — — βοῦς
Γεν. εἰς — υος — — βοός.

1. Ἡ ἄμπελος οὐ φέρει σῦκα, οὐδὲ ἡ ἐλαία βότρυς.

2. Οἱ ἰχθύες ἔχουσιν ἀκάνθας ἀντὶ τῶν ὀστέων.
3. Αἱ δρύες φέρουσι τὰς βαλάνους τοῖς ὕσιν.
4. Οἱ ὕες τρώγουσι τοὺς καρπούς τῶν δρυῶν.
5. Ὁ κεραυνὸς πλήττει πολλάκις δρυῖν.
6. Ἔχει ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν.
7. Σκυθρωπὸς συνάγει τὰς ὀφρῦς.
8. Ἐν τῷ ποταμῷ πλῆθος ἐστὶν ἰχθύων.
9. Οἱ ἐν τῷ πελάγει νεκροὶ βρωμά ἐστι τοῖς ἰχθύσιν.
10. Οἱ βόες παίουσιν τοῖς κέρασιν.
11. Οἱ μὲν θύουσιν αἶγα, οἱ δὲ βοῦν (βοῦς.)
12. Θυσία ἑκατὸν βοῶν καλέ-εται ἑκατόμβη.

§. 23.

Ὀ ν μ σ τ. ε υ ς - Γ ε ν. ε ω ς.

1. Ἀχιλλεὺς ἦν (υἱὸς) τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος.
2. Τὸ ἦπαρ Προμηθέως κείρεται ὑπὸ γυπός.
3. Παροιμία ἦν. Κεραμεὺς φθονεῖ κεραμεῖ.
4. Πειρίθους καταβαίνει σὺν Θησεῖ εἰς Ἄδου (οἶκον).
5. Ἐν τοῖς κατὰ Τροίας ἥρωσι μάλιστα θαυμάζομεν τὸν Ὀδυσσεῦ καὶ τὸν Ἀχιλλεῦ.
6. Οὐκ ἔστι συνοικίζειν γναφεῖα καὶ ἀνθρακία.
7. ὦ Προμηθεῦ, ἰσχυρῶς κολάζη! ὦ Ὀδυσσεῦ, δέξα ἔτη ἀνὰ πελάγη πλανήη!
8. Οἱ Ἀγησιλάου βασιλέως πρόγονοι ἦσαν βασιλεῖς ἐκ βασιλέων.
9. Οἱ γονεῖς μάλιστα εὐεργετεύουσι τοὺς παῖδας.
10. Οἱ λόγοι τῶν συγγραφέων πολλάκις διαφέρουσι.
11. Αἱ ἀγέλαι μᾶλλον πείθονται τοῖς νομεῦσιν, ἢ οἱ ἄνθρωποι τοῖς βασιλεῦσιν.
12. Ἐν τοῖς παλαιοῖς γραφεῦσιν μάλιστα μνημονεύονται Ζεῦξις, Παρράσιος, καὶ Ἀπελλῆς.

13. Οἱ στρατιῶται διαιρέονται εἰς ἰππέας καὶ πεζοὺς·
 14. Καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ῥωμαίοις, ὡς παρὰ τοῖς
 Ἰουδαίοις, εὕρισκομεν ἱερέας καὶ ἀρχιερέας.

§. 24.

Ὄνομαστι. — οὔς — ω, ὡς.
 Γενικῇ. — οὔντος — οὔς.

1. Τὴν Μυοῦντα οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι πόλιν τῆς Ἰωνίας,
 οἱ δὲ τῆς Καρίας.
2. Δύο ἦσαν πόλεις Τραπεζοῦντες, ἡ μὲν ἐν τῷ Πόντῳ,
 ἡ δὲ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.
3. Λιμὸς μᾶλλον ἐπιθυμέει ἄρτου ἢ πλακοῦντος.
4. Ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτει τὴν γνώμην.
5. Φιλεργία οὐκ ὀλιγωρέει τῆς τοῦ χρόνου φειδοῦς.
6. Τὰ παιδία μορμοῖ ἄγειν εἰς πειθὼ, μωροῦ ἐστίν.
7. Ὁ ἥλιος πρόδρομον ἔχει τὴν ἡῶ.
8. Ἡ ζηλοτυπία τῆς Ἥρης διώκει τὴν Λητώ.
9. ὦ Λητοῖ, ὡς χαλεπῶς τιμωρέει τὴν ὑπερηφανίαν τῆς
 Νιόβης!
10. ὦ Κλειοῖ, ὅσάκις ἐπικαλέονταί σε οἱ Ἱστοριογράφοι!

§. 25.

Ἀνώμαλα τῆς Τρίτης Κλίσεως.

Ὅρ. Γραμ. Θηрс. §. 31, κά. κτξ.

1. Ἡ πίστις τοῦ κυνὸς (τῶν κυνῶν) δοξάζεται.
2. Οἱ κύνες δάκνουσι τοῖς ὁδοῦσι.
3. Χραόμεθα τοῖς κυσὶν ὡς φύλαξι.
4. ὦ Κύων, ὅσον ἀγαπᾷ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων!
5. Παροιμία ἐστὶ· γράφει καθ' ὕδατος.

6. Ἐπὶ Κρόνου πηγαὶ ἦσαν μέλιτος καὶ γάλακτος.
7. Ἀπτεται τῶν τοῦ βασιλέως γονάτων· προσπίπτει πρὸς τὰ γόνατα.
8. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες γέροντες καὶ γῤῃες θρηνέουσι.
9. Ἡ ἐμπειρία τῶν γραῶν πολλάκις συμφέρει ταῖς ἄλλαις γυναιξί.
10. Αἱ Μοῦσαι ἦσαν θυγατέρες Διὸς καὶ Μνημοσύνης.
11. Οἱ παλαιοὶ σέβονται τὸν Δία, ὥς ἄνακτα Θεῶν τε καὶ θνητῶν.
12. ὦ Ζεῦ ἄνα· ἀνθρώπινα πάσχεις.
13. Ἰησοῦ ἦσαν δώδεκα ἀπόστολοι.
14. Ἰησοῦν σεβόμεθα ὥς αἷτιον τῆς σωτηρίας.

§. 26.

Κλίσις τῶν ἐπιθέτων.

Α. Ἐπίθετα τρικατάληκτα καὶ τριγενῆ.

Ἄρσ.		θηλ.	οὐδέτ.
	—	—	—
Ὀνμς.	— ος	— η	— α — ον.

Ὅρα Θηрс. Γραμ. §. 33. 34. 35.

1. Ὁ θάνατος κοινός ἐστὶ καὶ ἀναγκαῖος ἀνθρώποις.
2. Ἀληθινοὶ φίλοι καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσιν.
3. Οἱ πονηροὶ καὶ ἀνόητοι ἐνίοτε πλεονεκτέουσι τῶν ἀγαθῶν καὶ συνετῶν.
4. Τοῖς τολμηροῖς καὶ ἀνδρείοις τὸ πρόσωπόν ἐστὶν ἄτρεπτον ἐν κινδύνοις.
5. Ἀγαθὸν μὲν δένδρον ἀγαθούς φέρει καρπούς, πονηρὸν δὲ πονηρούς. Ἄλλο δένδρον ἄλλους φέρει καρπούς.
6. Φαῦλος ὁμιλέει φαύλῳ, σπουδαῖος σπουδαίῳ.
7. Φαῦλοι ὁμιλέουσι φαύλοις, σπουδαῖοι σπουδαίοις.
8. Δεινὴ καὶ αἰσχρὰ δουλεία ἐστὶ δουλεύειν

των οὐ χράεται οὔτε πελέκει χρυσῷ, οὔτε ἀξίνη ἀργυρᾷ·
χράονται δὲ οἱ τέκτονες πελέκεσι σιδηροῖς, καὶ ἀξίναις σι-
δηραῖς. 4. Οἱ θώρακες πάλαι ἦσαν ἢ σιδηροῖ, ἢ χαλκοῖ,
ἢ καὶ ἀργυροῖ καὶ χρυσοῖ, ἦσαν δὲ καὶ λινοῖ. 5. Κροῖσος
τῷ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνι σὺν ἄλλοις ἀναθήμασι χρυσοῖς
καὶ ἀργυροῖς, πέμπει καὶ πλίνθους χρυσᾶς. 6. Ἐπεὶ δι-
πλᾶ ποιεέτε, διπλοῦ ἀξιοί ἐστε μισθοῦ. 7. Τριπλὴν τε-
τραπλὴν ἔχομεν τὴν δίκην. 8. Περὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν
Σάρδεων τριπλοῦν ἦν τεῖχος.

§. 28.

Ἄρσ.	Θηλ.	οὐδ.
— υς	— εἰα	— υ
— εις	— εσσα	— εν
— ας	— αйна	— αν

1. Ὅμηρος ἐπικαλεῖται Ἀχιλλέα τὸν πόδας ὠκύν. 2. Ἄρ-
μα σὺν ἵπποις βραδέσιν οὐκ ἔστι ταχύ. 3. Ὀρύττουσι τά-
φρον πλατεῖάν τε καὶ βαθεῖαν. 4. Τὰ ἦθη τῶν ἀγαθῶν ἀν-
δρῶν εὐθέα ἐστὶ καὶ ἀπλᾶ. 5. Ἐκατέρωθεν ἦσαν τῶν τε
στρατιωτῶν οἱ ἡμίσεις, καὶ τῶν ἀρμάτων τὰ ἡμίσεα. 6. Τῶν
ὀρνίθων οἱ ἄρρενες κάλλει διαφέρουσι τῶν θηλειῶν. 7. ὦ
ἡδεῖαι ἐλπίδες ὥς ἦτε βραχεῖαι! ὦ τῶν βραχέων χαρ-
μάτων βλαβεράς ἡδονῆς! 9. Παχεῖς μὲν ἵπποι μᾶλλον ἀ-
ρέσκουσιν ἢ λεπτοί, ὑπερπάχεις δὲ ἀπάρεστοί εἰσι καὶ ἄχρη-
στοι. 10. Δασέσι μὲν δένδροις ἡδόμεθα, ὑπερδάσεσι δὲ
ἀποπρίομεν τοὺς περισσοὺς κλάδους. 11. Σὺν θαυμασμῷ
καὶ ἡδονῇ ἀναβλέπομεν πρὸς τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν. 12.
Πλησίον τῆς ἡχηέσεως θαλάσσης ἀναφαίνεται ὄρη σκιόεντα.
13. Τὸ μὲν ἐνθύμημα χαρίεν ἐστὶ, τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον.
14. Ἑρμῆς γράφεται σὺν κηρυκεῖω πτεράεντι καὶ ποσὶ πτε-

ρόεσι. 15. Ἐν τῷ ἀέρι φαίνονται ἐνίοτε σφαῖραι πτερόεσσαι. 16. ὦ τάλαν υἱέ τάλανος πατρός. 17. ὦ τάλαινα μήτερ ταλαίνης θυγατρός! 18. Οἱ Αἰθίοπες ἔχουσι μέλανα τὰ ὄμματα, μελαίνας τὰς τρίχας, καὶ μέλαν ὅλον τὸ σῶμα.

§. 29.

Τὰ ἀνώνμαλα ἐπίθετα μέγας καὶ πολὺς.

1. Ὁ μὲν ἐστὶ μικρὸς ἐν μεγάλῃ τέχνῃ, ὁ δὲ μέγας ἐν μικρῷ. 2. Τὸ μέγα ἐστὶ μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετρέομεν, ὡσαύτως καὶ τὸ πολὺ, εἰ τῷ ὀλίγῳ παραβάλλομεν. 3. Μικρὰ ἐπίδοσις ἐνίοτε μεγάλην βροπὴν ποιεῖ. 4. Μέγα ἀξίωμα καὶ πολὺς πλοῦτος μεγάλην ἔχουσι δύναμιν. 5. ὦ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου γέλωτος! 6. Πολὺν ἤδη χρόνον ἀναμένω. 7. Ἀβουλία πολλῶν αἰτία ἐστὶ καὶ μεγάλων συμφορῶν. 8. Τῷ Κροίσῳ ἦν πολλὴ στρατιὰ, πολὺ πλῆθος συμμάχων, καὶ πάμπολλα χρήματα. 9. τῷ Κύρῳ ὑπήκουα ἦσαν πολλὰ καὶ μεγάλα ἔθνη. 10. Πολλοῖς πόνοις κάμνομεν. 11. Ὁ Τάλας πατὴρ καὶ μεγάλοις καὶ παμπόλλοις κακοῖς καταπιέζεται. 12. Τὸ φρούριον ἔχει ἐπιτήδεια πολλῶν (ἢ παμπόλλων) ἐτῶν.

Α' ἐπίθετα Δικατάληκτα.

§. 30.

Ἄρσ. καὶ θηλ.

οὐδ.

— ος.

— ον

— ους.

(-οος)

— ουν. (-οον)

1. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι καὶ ἀδιάφθορος. 2. ὦ τῆς ἀμφιβόλου καὶ ἀβεβαίου τύχης! 3. Ἀχθομαι τῇ ἀτόπῳ πράξει. 4. Ζητέει εὐπρόσωπον πρόφασιν τῆς

ἀδικίας. 5. Αἱ εὐχαὶ πολλῶν ἀνθρώπων παράδοξοί εἰσι καὶ ἀνέλπιστοι. 6. Αἱ μεταβολαὶ τῶν πολιτειῶν θανατηφόροι εἰσὶ καὶ ὀλέθριοι. 6. Οἱ ἄετοί νεοττεύουσιν ἐπὶ πετρῶν ἀποτόμων καὶ ἀπροσβάτων. 8. Ἡ γραφικὴ ἐστὶν ἐν ταῖς ἐλευθερίοις τέχναις, καὶ ἡ σωφροσύνη ἐν ταῖς βασιλείοις ἀρεταῖς. 19. Οἱ πολέμιοι εὐρίσκουσι τὰς φυλακὰς ἀπαρασκευάστους, καὶ τὰς πύλας ἀκλείστους. 10. Ἡ γῆ τῆς χώρας φέρει ἀμπέλους πολλὰς καὶ ἡδυοίνους. 11. Οὐ ῥαδίον ἐστὶ, εὖνουν εἶναι τοῖς κακόνοις. 12. Τί ἔχω ἐν ταῖς χερσὶ; πότερον ἔμπνουν ἐστὶν, ἢ ἄπνουν; 13. Εὐτυχία ἐστὶν ὁμόνουν ἔχειν γυναῖκα. 14. Ἐν πλῶ ἡδόμεθα συνετῶ σύμπλῳ. 15. Οἱ βλάσφημοι, καὶ οἱ διάβολοι οὐκ εἰσιν εὔνοι, ἀλλὰ κακόνοι, 26. Παῖδας ἀπλοῦς πολὺ μᾶλλον φιλέω ἢ κρυψίνους.

ζ. 31.

Ἄρσ. καὶ Θηλ. - ης - Οὐδ. - ες.

1. Ἄνὴρ ἀσθενὴς οὐκ ἔστιν εὐτυχής. 2. Ἡ φήμη πολλὰκις ἐστὶ ψευδής. 3. Τὸ ἄει ὅμοιον γίγνεται προσκορές. 4. Ἡ συνήθης ὁδὸς ἀνάντης ἐστὶ καὶ καματώδης. 5. Ἐξ ἐπιμελείας συνεχοῦς καὶ διαρκοῦς φροντίδος καὶ σπουδῆς ἀνελλιποῦς, γίγνεται ἔργον ἀξιέπαινον. 6. Οἱ γέροντες ποθέουσι τὸ σύνηθες. 7. Τὸ πετρῶδες οὐκ ἔχει γῆν βαθεῖαν. 8. Γινώσκω τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς συνήθους φωνῆς. 9. Οἱ ἀγαθοὶ φεύγουσι τὰ αἰσχροὰ καὶ ἐν τῷ ἀφανεῖ. 10. Ἀχθομαι τῷ τοῦ ἀνδρὸς σκυλακώδει τρόπῳ. 11. Θαυμάζω τὴν τοῦ τεχνίτου συνεχῇ καὶ ἀνελλιπῇ σπουδῇ. 12. Ἀσκέει τέχνην ἐργώδη τε καὶ τῇ ὑγιείᾳ ζημιώδη. 13. Ἡγεμόνα ἀδεᾶ καὶ εὐκλεᾶ αἰδέονται οἱ στρατιῶται. 14. Ὑγιεῖς πτωχοὶ εἰσι μᾶλλον εὐτυχεῖς, ἢ ἀσθενεῖς πλούσιοι. 15. Ἄν-

θρωποι θηριώδεις μόνον δουλεύουσι ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς. 16. Πράγματα ἐργώδη ἐνίοτε ἀπολείπεται ἡμιτελῇ. 17. Οἱ λόγοι ψευδῶν ἀνθρώπων οὐ πιστεύονται. 18. Οἱ κῆποι πλήρεις εἰσὶν ἀνθέων εὐώδων. 19. Οἱ γέροντες μάλιστα ἀπεθίζονται πράξεων συνήθων (*) 20. Ἐνιοι μᾶλλον ἡδονταί σίτοις πολυτελέσι καὶ περ ἀηδέσιν, ἢ εὐτελέσι καὶ περ ἡδέσι. 21. Ἀνδράσι σκυλακώδεσιν, οὐχ ἥττον ἄχθομαι ἢ αὐθάδεσι. 22. Παῖδας εὐήθεις καὶ ἀφελεῖς ἀγαπάομεν. 33. Τὰ τῶν παλαιῶν μνημεῖα ὑπερμεγέθη ἦν καὶ πολυτελῇ. 24. Οἱ ἔλαφοι ἔχουσιν ὑπερφυᾶ κέρατα, πρὸς ἄμυναν.

§. 32.

Ἄρσ. καὶ θηλ.

οὐδ.

— ων. — ον
— ως. — ων

1. Ἀνεπιστήμων αἰσχύνεται ἐπιστήμονα. 2. Τὸ πέλαγος οὐ πολλάκις ἐστὶν ἄκυμον. 3. Ἡ ἀλαζονεία οὐκ ἐστὶν ἀνδρὸς σώφρωνος. 4. Συγγινώσκω τῷ παιδίῳ ἔτι ἄφροني. 5. Θησαυροὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ ποιέουσιν οὔτε σώφρονα οὔτε εὐδχίμονα. 6. ὦ ἄνερ εὐδαιμον καὶ μεγαλόγνωμον, ὦ πάτερ τῶν κακοδαιμόνων, ὦ μεγαλόφρον, ὡς θαυμάζητε καὶ τιμάη. 7. Οἱ κακοπράγμονες σκώπτουσι τὸ δεισιδαῖμον. (**) 8. Οἱ κερδαλεόφρονες χαίρουσιν ἐκάστῳ κέρδει. 9. Ἡ συνουσία ὁμογνωμόνων ἐστὶν ἡδεῖα. 10. Σώφρονες καὶ εὐγνώμονες οὐχ ἡδέως ὁμιλέουσιν ἄφροσιν ἢ ἀγνώμοσιν. 11. Ὁ Θεὸς ἐλεέει τοὺς ἐλεήμονας. 12. ὦ ἐλέημον, ἔχεις Θεὸν ἱλεων. 13. Ὁ βίος ὁ ἀνθρώπινος φροντίδων ἐστὶν

(*) Πρβ. Θηρσ. Γραμ. §. 31. λγ'. Σημ.

(**) Τὰ δὲ αἰδήμων καὶ δεισιδαίμων εἰς τὴν κλητ. παροξυτονουῖσι.

ἐμπλεως. 14. Τὸ πεδῖον δένδρων παντοδαπῶν ἐστὶν ἐμπλεων.
15. Αἱ ἀλκαί εἰσι πλατύκερω. 16. Ὁ τεχνίτης χράεται
ἀξιόχρεως συνεργοῖς.

§. 33.

Ἐπίθετα λήγοντα εἰς οὐσιαστικόν. Δικατάληκτα.

Πρβ. Θηρσ. Γραμ. §. 34, β'. Σημ.

« Σημ. Τῶν τοιούτων ἐπιθέτων τὸ οὐσιαστικὸν εἶναι τριτόκλιτον· καὶ ἐπομένως καὶ ταῦτα· μόνον τὰ εἰς-πως σχηματίζουν τὴν ἐν. αἵτ. ἐπίσης εἰς-πουν καὶ-πόδα· καὶ εἰς-πόλις ποιοῦσι τὴν Γεν. εἰς-πόλιδος· καὶ κλίνονται κατὰ τὰ εἰς-ις, -ιδος. »

1. Ὁ βίος ἐκάστου ἀνθρώπου οὐκ ἐστὶν ἀφροντις· οὐδὲ οἱ βασιλεῖς διάγουσι βίον ἀφρόντιδα. 2. Ὅμηρος τὴν Ἀθηναῖαν ἐπικαλεῖται νῦν μὲν γλαυκῶπιν, νῦν δὲ βοῶπιν, νῦν δὲ πολύμητιν. 3. Τὸ πρόσωπον καὶ ὅλον τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδρός ἐστὶν ἄχαρι. 4. Τῶν ζώων οἱ μὲν ἄνθρωποι καὶ αἱ ὄρνιθες εἰσι δίποδες, τὰ δὲ θηρία τετράποδα, τὰ ἔντομα ἐξάποδα ἢ πολύποδα, τὰ ἐρπετὰ ἄποδα, ἀλλ' οὐκ ἐστὶ ζῶον φύσει μονόπουν. 5. Μετὰ πόνους ὁ ὕπνος οὐδὲν ἥττον ἡδύς ἐστὶν ἐν κλίναις ξυλόποσιν, ἢ ἐν κλίναις ἀργυρόποσιν, ἢ καὶ χρυσόποσιν. 6. Οὐ συζευγνύομεν ἵππον ὠκύπουν (ἢ ὠκύποδα) καὶ βοῦν βραδύπουν (ἢ βραδύποδα). 7. ὦ βραδύπου, ὅσον ἤδη χρόνον σὲ ἀναμένω! 8. Οἱ γόητές εἰσι ὀξύχειρες. 9. Οἱ λύκοι καὶ οἱ κύνες εἰσὶν εὖρινες. 10. Ἴδου, οἱ ἐριαύχενες πῶλοι καὶ οἱ καλλίτριχες ἵπποι! 11. Οἱ κροκόδειλοι εἰσι πολυόδοντες. 12. Δικαίως ἐλεέομεν ἀνθρώπους ἀπόλιδας. 13. Αἱ ψυχαί εἰσι πολύχροι καὶ τετραπτέρυγες. 14. Ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ἔχουσι τόξα τριπήχη, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ δόρυ ἐξάπηχυ.

§. 34.

Ὅμαλὰ Συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά.

	ἀρσ.		θηλ.		οὐδ.	
Συγκ.	—	τερος	—	τέρα	—	τερον
Ὑπερθτ.	—	τατος	—	τάτη	—	τατον. (*)

Πρβ. Θηрс. Γερμ. §. 37.

1. Παροιμία ἐστὶ πλουσιώτερος Κροῖσου (ἢ Κροῖσος), συνετώτερος καὶ πανουργότερος Ὀδυσσέως, πενέστερος Κόδρου, μελάντερος κόρακος, ὀξυδερκέστερος λυγκός, λευκότερος χιώνος. 2. Τὸ σπανιώτερόν (ἐστὶ) τιμιώτερον. 3. Ὑσυντομωτάτη καὶ ἀσφαλεστάτη ὁδὸς ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐστὶν εὐσέβεια. 4. Ὁ φόβος ποιεῖ τοὺς πολλοὺς προσεκτικωτέρους, καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους. 5. Οἱ φρόνιμοι αἰρέονται τὴν ἀπλουστέραν καὶ εὐθυτέραν ὁδὸν· αἱ γὰρ εὐθύτεραι ὁδοὶ εἰσιν αἱ βραχύτεραι. 6. Ἡ μνήμη τῶν ἀρετῶν ἐστὶ τὸ ἀξιότατον ἀνδρός καὶ βεβαιότατον μνημα. 7. Ἡ φιλία τῶν πολιτῶν ἐστὶν ἡ ἀληθεστάτη καὶ ἀσφαλεστάτη φυλακὴ τῶν βασιλέων. 8. Οἱ μὲν νεώτεροι θρασύτεροί εἰσι καὶ ἀλκιμώτεροι καὶ ἀκμαιότεροι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι σωφρονέστεροι καὶ προνοητικώτεροι. 9. Ἀγχινούστερός μὲν ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλὰ καὶ κακοηθέστερος. 10. Τί ἥδιον ἐν τῷ βίῳ ἢ πιστὸς φίλος; (ἢ πιστοῦ φίλου); τί γλυκύτερον μέλιτος; 11. Οἱ ταπεινοὶ ἐνίοτε διάγουσι βίον ἡδίονα (ἡδίῳ) ἢ οἱ ὑψηλοί. 12. Τί θᾶττόν (ἐστὶ) τῶν διαλογισμῶν; 13. Ὁ δρόμος τῶν ἐλάφων ἐστὶ τάχιστος. 14. Ἡ γεωργία ἐστὶ τέχνη ὠφελιμωτάτη καὶ ἡδίστη. 15. Τῶν πάλαι ἐπισημοτάτων καὶ εὐδαιμονεστάτων πόλεων, ὡς τῆς Βαβυλῶνος, τῆς Νίνου, τῆς Ἰλίου, οὐκέτι ἐστὶν ἔχνος. 19. Τοῖς ἀγαθοῖς

(*) Τὰ εἰς - ιων καὶ - ιστος παραθετικά εἰς τοὺς λογογράφους εἶναι ὕχρηστα μόνον τὰ ἐκ τοῦ ἡδὺς καὶ ταχύς. Πρβ. Θηрс. Γερμ. §. 37, ἐδ σ'.

ὕπνος ἐστὶν ἡδίων καὶ ἡσυχαιότερος ἢ τοῖς πονηροῖς. 17. Τοῖς σώφροσι βραχύτεροί εἰσι λόγοι, καὶ φωνὴ ἡσυχαιτέρα ἢ τοῖς ἀλαζόσι. 18. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Πέρσαις οἱ τῶν παίδων προστάται καὶ διδάσκαλοι ἦσαν ἐκ τῶν γεραιτέρων. 19. Μωσῆς ἐστὶν ὁ παλαιότατος τῶν συγγραφέων. 20. Τί ἰδιαίτερον τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ἡ ψυχὴ; 21. ὦ φιλαίτατε (ἢ ὦ φίλτατε) τί δακρύεις;

§. 35.

Ἀνώμαλα Συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ.

1. Δικαία πενία κρείττων ἐστὶ πλούτου ἀδίκου. 2. Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ κρείττονες (κρίττους) νικάουσι τοὺς χείρονας (χείρους). 3. Πολλοὶ τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρέονται. 4. Οἱ ἄριστοι ἄξιοί εἰσι τῶν βελτίστων. 5. Ἐν τῷ ζόφῳ οὐδέν ἐστὶν οὔτε καλόν, οὔτε κάλλιον, οὔτε κάλλιστον. 6. Τὰ κάλλιστα οὐκ αἰεὶ τὰ βέλτιστα. 7. Μείζονες φαίνεσθε καὶ καλλίους ἢ πρόσθεν. 8. Οἱ πλείστων ἀγαθῶν αἵτιοι μεγίστων ἐπαίνων ἄξιοί εἰσι. 9. Τὰ σιτία οὐχ ὅμοια παρασκευάζει τοῖς ἐργαστηρσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν βελτίῳ, τὰ δὲ χείρῳ καὶ τὸ μὲν βέλτιον παρέχει τῷ κρείττονι, τὸ δὲ ἥττον τῷ χείρονι· τοὺς γὰρ κακίστους οὐκ ἄξιόνει τῶν ἴσων τοῖς ἀμείνοσι. 10. Τῇ μὲν ἀμελείᾳ ἐχθρὸς εἰμι, τῇ δὲ φιλαργυρίᾳ ἐχθίων, ἐχθιστος δὲ τῇ κακίᾳ. 11. Ἀφροσύνη πλείοσι καὶ μείζουσι περιπίπτεις κακοῖς. 12. Ἡ τῶν Ἀθηναίων χώρα ἐλαχίστη ἦν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν. 13. Ὁ ἐγκρατέστερος δέεται ἐλαττόνων. 14. Οἱ ἀκρατεῖς πολλάκις ποιοῦσι τὰ κάκιστα, καὶ αἴσχιστα. 15. Τί αἴσχιον ἀχαριστίας; Τί μείζον τοῦ οὐρανοῦ; 16. Ἡ ῥάστη ὁδὸς ἐστὶν ἡ ταχίστη. 17. Ὁ ἀργὸς ζητεῖ τὰ ἐλάχιστα καὶ τὰ ῥᾶστα ἔργα. 18. Ἡ νίκη τῶν ἐπιθυμιῶν ἢ καλίστη ἐστὶ τῶν νικῶν.

§. 36.

Ἀσκησις εἰς τὰ ἐξ ἐπιθέτων παράγωγα ἐπιρρήματα.

α.) Θετικά. πρβ. Θηρσ. Γερμ. §. 36.

β.) Παραθετικά. πρ. αὐτόθι §. 37.

1. Θεὸς διοικεῖ τὸν κόσμον σοφῶς τε καὶ εὐμενῶς καὶ δικαίως. 2. Ὁ μὲν βοῦς βραδίξει βραδέως, ὁ δὲ ἵππος τρέχει ταχέως. 3. Ὁ σοφὸς διάγει τὸν βίον σωφρόνως, καὶ αὐτάρκως, καὶ ἀδεῶς, καὶ εὐδαιμόνως. 4. Εὖνως λέγει καὶ φιλοφρόνως, οὐ κακόνως, οὐδὲ κακοήθως. 5. Ὁ κρυφίνους οὐκ ἀποκρίνεται ἀπλῶς, ἀλλὰ ἀσταφῶς, ἀμφιβόλως, καὶ αἰνιγματωδῶς. 6. Ὁ ἀκρατὴς βιάει ἀφροντίστως. 7. Πρὸς ἄλλους ἔχει φιλικῶς χαριέντως καὶ εὐσχημόνως. 8. Ἀγαθὸς ἀνὴρ καὶ λέγει καὶ πράττει ἀληθέστερον, δικαιοτέρον, ἐλευθεριώτερον, ἀπλούστερον καὶ χαριέστερον, ἢ πονηρός. 9. Ὁ ἐπιμελὴς θᾶττον, καὶ ῥᾶον, καὶ βέλτιον πράττει τὰ ἔργα τοῦ ἀμελοῦς. 10. Αὐτάρκης διάγει κάλλιον καὶ ἥδιον καὶ ἡσυχαιότερον τοῦ πλεονέκτου. 11. Διάκειται πρὸς ἄλλους φιλανθρωπότατα, εὐνούστατα, καὶ εὐμενέστατα. 12. Ἀριστα διοικεῖ τὸν οἶκον καὶ σωφρονέστατα. 13. Δικάζει νομιμώτατα, σεμνότατα, καὶ δικαιοτάτα. 14. Πῶς ἀνύτομεν τὴν περρίαν ῥᾶστα τε καὶ τάχιστα καὶ ἀκινδυνότατα;

§. 37.

Ἀσκησις εἰς τὰ ἀριθμητικά.

Ὅρα αὐτόθι. §. 36. β'. γ'.

α.) Ἀριθμητικὰ ἀπόλυτα καὶ ἐπιρρηματικά.

1. Εἷς καὶ δύο ἵπποι εἰσὶ τρεῖς ἵπποι. Μία καὶ δύο οἰκίαι εἰσὶ τρεῖς οἰκίαι. Ἐν καὶ δύο δένδρα εἰσὶ τρία δένδρα. 2. Εἷς καὶ τρεῖς ἄνδρες εἰσὶ τέσσαρες ἄνδρες. Μία καὶ τρεῖς γυναῖκες

εἴσι τέσσαρες γυναῖκες. ἓν καὶ τρία τέκνα εἰσὶ τέσσαρα τέκνα. 3. Ὅσοι μὲν ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσιν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς, ἐντὸς ἑνὸς ἔτους! ὅσοι δὲ ἐντὸς δύο, τριῶν, τεσσάρων ἐτῶν! 4. Τὸ τέλος τοῦ πράγματος ἔτι ἐστὶν ἄδηλον, πότερον ἐν ἐνὶ μηνί, ἢ ἐν δύο, τρισί, τέτταρσι μηνσὶν, ἴσως δὲ καὶ ἐν μιᾷ ἐβδομάδι. 5. Ἀποδημέει εἰς μίαν ἐβδομάδα, εἰς ἓνα μῆνα, ἴσως δὲ καὶ εἰς δύο, τρεῖς, τέσσαρας μῆνας. 6. Δύο ἐστὶ πρὸς τέσσαρα, ὡς τέσσαρα πρὸς ὀκτώ. 7. Τοῖς στρατιώταις δυοῖν ἤδη μηνοῖν ὀφείλεται ὁ μισθός. 8. Χρύσης, ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερεὺς, λίσσεται τὸν δύο Ἀτρεΐδα. 9. Δίς πέντε εἰσὶ δέκα, πεντάκις πέντε-πέντε καὶ εἴκοσι, τρίς ἑξ-ὀκτωκαίδεκα, ἑξάκις ἐπτά-δύο καὶ τεσσαράκοντα, ἐπτάκις ὀκτὼ- ἑξ καὶ πεντήκοντα, δεκάκις δέκα-ἑκατὸν, δεκάκις ἑκατὸν-χίλιοι. 10. Στάδιον ἦν μέτρον πέντε καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν βημάτων, βῆμα δὲ δύο ποδῶν καὶ ἡμίποδος· ὀκτὼ στάδια ἦν χίλια βήματα ἢ πεντακόσιοι καὶ δισχίλιοι πόδες. 11. Ἐφηβοὶ καλέονται οἱ νέοι ἀπὸ τεσσάρων καὶ δέκα (ἢ τεσσαρεσκαίδεκα τεσσαρακαίδεκα) ἐτῶν, ἄχρι πέντε καὶ εἴκοσι. 12. Ἐξ καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ γενεᾶς ἦν ἡ φθορὰ ταῖν πολέοιν τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Κορίνθου, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα καὶ πεντακόσια ἔτη ἢ τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἐπὶ (πρὸς) τοῖς χιλίοις ἢ τῆς Τροίας. 13. Ὀκτὼ καὶ εἴκοσι καὶ τριακόσια καὶ δισχίλια (ἐπὶ πρὸς τοῖς δισχιλίοις) ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἦν Νῶε, ἓν καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσια καὶ χίλια (ἐπὶ τοῖς χιλίοις) Μωσῆς, πεντεκαίδεκα καὶ χίλια ἦσαν Σολομὼν καὶ Ὅμηρος, ἐπτά καὶ ἐβδομήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑπτακοσίοις ἄρχονται αἱ Ὀλυμπιάδες, τέσσαρα καὶ πεντήκοντα καὶ ἑπτακόσια ἦν ἡ κτίσις τῆς Ῥώμης. 14. Δεκάκις χίλιοι εἰσὶ μύριοι, εἰκοσάκις χίλιοι εἰσι

δισμύριοι (ἡ δύο μυριάδες). 15. Κύρω τῷ βασιλεῖ ἦσαν δω-
δεκάκις μύριοι ἵπποι, (δώδεκα μυριάδες ἵππων), δισχίλια
ἄρματα δρεπανηφόρα, καὶ πεζοὶ ἐξηκοντάκις μύριοι (πεζῶν
ἐξήκοντα μυριάδες). 16. Ἐν τῇ Γερμανίᾳ εἰσὶν ὡς τρισχίλια
μυριάδες ἐγχωρίων, ἐπὶ δὲ τῆς οἰκουμένης ἑκατοντάκις χί-
λιοι (δεκάκις μύρια μυριάδες).

§ 38.

β'.) Τακτικά. ὁρ. Γερμ. αὐτόθι.

» Σημ. ἐν τοῖς ἐπομένοις παραδείγματιν ἡ χρονολογία προχωρεῖ δι-
πισθοβατοῦσα πρὸς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

1. Τρεῖς ἦσαν πόλεμοι Ῥωμαίοις πρὸς Καρχηδονίους·
ὁ μὲν πρῶτος ἦν ἀπὸ τοῦ ἔτους τοῦ τετάρτου καὶ ἐξηκοστοῦ
καὶ διακοσιοστοῦ μέχρι τοῦ πρώτου καὶ τεσσαρακοστοῦ καὶ
διακοσιοστοῦ. Ὁ δὲ δεύτερος ἀπὸ τοῦ ὀκτωκαιδεκάτου καὶ δια-
κοσιοστοῦ ἔτους μέχρι τοῦ πρώτου καὶ διακοσιοστοῦ. Ὁ δὲ
τρίτος ἀπὸ τοῦ ἐννάτου καὶ τεσσαρακοστοῦ καὶ ἑκατο-
στοῦ μέχρι τοῦ ἕκτου καὶ τεσσαρακοστοῦ καὶ ἑκατοστοῦ.
2. Ἐν τῷ τρίτῳ καὶ εἰκοστῷ ἡ (εἰκοστῷ τρίτῳ) πρὸς τῷ
τριακοσιοστῷ ἔτει τελευτᾷ Ἀδέξανδρος. 3. Ὁ πόλεμος ὁ
Πελοποννησιακὸς ἦν ἀπὸ τοῦ τετρακοσιοστοῦ τριακοστοῦ πρῶ-
του ἔτους μέχρι τοῦ τετάρτου ἐπὶ τῷ τετρακοσιοστῷ. 4. Ἐν
δεκάτῳ καὶ πεντακοσιοστῷ ἔτει ἦν τῇ Ῥώμῃ τὸ τέλος τῆς
βασιλικῆς μοναρχίας, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς δημοκρατίας. 5. Ἐν τῷ
πέμπτῳ καὶ ἐνενηκοστῷ καὶ χιλιοστῷ Σαοὺλ βασιλεύει τῶν
Ἰσραηλιτῶν. 6. Τετάρτῳ καὶ ἐξηκοστῷ καὶ διακοσιοστῷ καὶ
χιλιοστῷ (ἐπὶ-πρὸς τῷ χιλιοστῷ) ἦσαν Ἰάσων, Ὀρφεὺς,
καὶ οἱ ἄλλοι Ἀργοναῦται. 7. Ἰωσήφ μὲν ἦν ἐν τῷ ἐβδόμῳ
καὶ τεσσαρακοστῷ καὶ ἐπτακοσιοστῷ ἐπὶ τῷ χιλιοστῷ, Ἀ-
βραάμ δὲ ἐν τῷ δισχιλιοστῷ. 8. Ἐν τῷ δισχιλιοστῷ τριακο-
σιοστῷ εἰκοστῷ ὀγδόῳ ἦν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ

πρὸς τῷ ἑννακοσιοστῷ καὶ τρισχιλιοστῷ ἢ κτίσις τοῦ κόσμου.
9. Ὁ σπουδαῖος καὶ ἄσπικτος, εἰ τὸ ἔργον μὴ καλῶς προχω-
ρεῖ τὸ πρῶτον, οὐ δυσθυμέει οὐδὲ ἀπολείπει τὸ ἔργον, ἀλλὰ
ἐπαναλαμβάνει τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον, καὶ, εἰ δέει, τὸ δέ-
κατον ἢ καὶ τὸ εἰκοστόν.

§. 39.

γ'.) Ἐπίθετα παραγόμενα ἐξ ἀριθμητικῶν ἢ σύν-
θετα ἐξ ἀριθμητικῶν οὐσιαστικὰ καὶ ἐπίθετα.

Πρβ. Θηρσ. Γρμ. § 38. ἐδφ. 6'. 5.

1. Τὸ τῶν πολεμίων στρατεύμα διπλάσιόν ἐστι τοῦ στρα-
τεύματος τῶν συμμάχων. 2. Ὁ ἀλαζὼν τριπλάσια καὶ τετρα-
πλάσια ὑπισχνεῖται ἢ ἐμπεδόει. 3. Ἡ τριακὰς ἑξαπλασίῳ
ἐστὶ τῆς πεντάδος. 4. Παροιμία ἐστὶ· τῷ μὲν κυλίνεται ὁ
κύβος εἰς τὴν μονάδα, τῷ δὲ εἰς τὴν ἑξάδα. 5. Δύο δι-
άδες εἰσι τετράς, πέντε τετράδες εἰσὶν εἰκάς. 6. Οἱ μὲν
ἀφικνέονται δευτεραῖοι, οἱ δὲ τριταῖοι, οἱ δὲ καὶ πεμπταῖοι.
7. Τὸ τοῦ πυρετοῦ καῦμα πολλοὺς διαφθείρει ἑβδομαίους ἢ
ἑνναταίους. 8. Δύο ἔχω τέκνα υἱὸν μὲν δωδεκαέτη, καὶ
θυγατέρα ὀκτωκαιδεκαέτην. 9. Ὁ μὲν ἀδελφὸς τοῦ παι-
δὸς ἐστὶν ἐπτέτης, καὶ ἡ ἀδελφὴ ἑνναέτης· ὁ δὲ πατήρ ἐστι
τεσσαρακοντούτης (-ταέτης) καὶ ἡ μήτηρ τριακοντούτης (-έ-
της) 10. Τῷ Ἀβραάμ ἐκχτονταέτει (ἐκχτοντοντούτει) γί-
γνεται παῖς ἐκ τῆς Σάρας ἑνενηκονταέτιδος (-τούτιδος.).

§. 40.

Σχηματισμὸς τοῦ οὐδεῖς καὶ Πᾶς

Πρβ. Γραμ. αὐτόθ. ε.

1. Οὐδεῖς (οὐδὲ εἷς) ἄνθρωπος, οὐδεμία (οὐδὲ μία) διάνοια,
οὐδὲν (οὐδὲ ἓν) ῥῆμα, οὐδὲ πρᾶγμα λανθάνει Θεόν. 2.

Θεὸς οὐδενὸς ἀνθρώπου, οὐδεμιᾶς βοηθείας δέεται. 3. Οὐδενὶ φόγῳ, οὐδεμιᾶ παραινέσει, οὐδενὶ κολάσματι ὁ κακοήθης βελτίων γίγνεται. 4. Τῶν ἀνθρώπων οὐδένα εὕρισκω ἀναμάρτητον. 5. Ὡ τοῦ ἀθλίου! οὐδεμίαν οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα ἀναλγῶς διάγει. 6. Πᾶς ἄνθρωπος θνητός ἐστι. 7. Πᾶσα ἡ γῆ πλήρης ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος. 8. Πᾶν ζῶον (πάντα τὰ ζῶα) φιλέει τὴν ζωὴν. 9. Οὐδεὶς διὰ παντός (χρόνου) βιοτεύει ἀμέριμνος. 10. Πάσης ἡδονῆς καὶ πάσης λύπης, πασῶν ἡδονῶν καὶ πασῶν λυπῶν ἐστι τέλος. 11. Σοφὸς παντὸς πράγματος (πάντων πραγμάτων) σκοπέει τὸ τέλος. 12. Παντὶ μὲν τρόπῳ πᾶσιν ἀρέσκειν σπουδάζει, ἀρέσκει δὲ οὐδενί. 13. Ἀσελγῆς πάσῃ δουλεύει ἐπιθυμίᾳ (πάσαις ἐπιθυμίαις). 14. Πάντα τὸν χρόνον, πᾶσαν ἡμέραν, πᾶσαν τὴν ἡμέραν καλῶς διάγει. 15. Ἄπας ὁ στρατός, (ἢ ἅπασα ἡ στρατιὰ, ἢ ἅπαν τὸ στράτευμα) τὸν στρατηγὸν ὡς πατέρα σέβεται. 16. Ἰσχυρὸς φόβος στερέει ἅπαντα ἄνθρωπον ἅπαντος χάρματος, ἀπάσης ἡδείας ἐλπίδος, καὶ ἀπασῶν ἡδονῶν. 17. Οὐδεὶς φιλέεται ὑφ' ἀπάντων· οὐδεὶς ἀρέσκει ἅπασιν· οὐδεὶς ψεύδει ἅπαντας, οὐδεὶς ἀνύτει ἅπαντα.

Ἀσκησις εἰς τὰς Ἀντωνυμίας.

§. 41.

1) Ἀντωνυμίας τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου.

Ὅρ. Γρμ. §. 39. α. β'.

1. Ἐγὼ μὲν λέγω, σὺ δὲ σιωπάεις. Ἡμεῖς μὲν λέγομεν ὑμεῖς δὲ σιωπάετε. 2. Τὸ μὲν ἔξω ἐμοῦ καὶ ἔξω σοῦ οὐκ ἔστιν ἡμῶν· ἀβέβαιόν ἐστι, καὶ ἀπολείπει ἡμᾶς· τὸ δὲ ἔσω ἡμῶν, τοῦτ' ἐστιν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, αἰδιόν ἐστι

καὶ ἔπεται ἡμῖν εἰς τὸν μέλλοντα βίον. 3. Συγγινώσκω σοὶ τὴν ἀδικίαν σου· συγγινώσκω σοί, ὡς ἄρρονι, τὴν ἀδικίαν σου πρὸς ἐμέ, τὸν εὐεργέτην σου. 4. Ἐμοὶ μὲν ὀργίζῃ, τοῖς ἄλλοις δὲ εὐνοεῖς· τί δὲ ὀργίζῃ μοι; 5. Ὀράω με ταπεινόν. Ὀράω σε μέγαν. Ἐμέ μὲν ὀράω ταπεινόν, σὲ δὲ μέγαν. Ἐμέ μόνον οὐ γινώσκεις τῶν συγγενῶν; 6. Σὺ μὲν οὐχ οὕτω φιλοφρόνως ἔχεις πρὸς ἐμέ, ὡς ἐγὼ πρὸς σέ. 7. Τὸ συγγινώσκειν οὐκ ἔστιν ἐπ' ἐμοί. (*) Πάντα ἐστὶν ἐπὶ σοί. Οἱ μετ' ἐμοῦ (ἢ σὺν ἐμοί) εἰσι καὶ μετὰ σοῦ (ἢ σὺν σοί) (**) 9. Ἐγωγε οὕτω νομίζω. Ἐμοῦ γε ὀλιγωρεῖς. Ἐμοι γε οὐδὲν χαρίζῃ. Ἐμεγε οὐ ψεύδεις. 10. Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν μέγα ἐστὶ χάσμα, ὥστε ἡμῖν οὐκ ἔστι διάβασις πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ ὑμῖν πρὸς ἡμᾶς.

§. 42.

2) Ἀντωνυμῖαι Κτητικαὶ (ἐπίθετα) τοῦ πρώτου καὶ δευτ. προσώπου.

Ὅρ. Γρμ. ἐνθ. ἀνωτ. ἐδφ. γ'.

1. Τῆς σωτηρίας μου ἀμελέεις· τῆς ὠφελείας σου ἐπιμελέῃ· τῆς μὲν ἐμῆς σωτηρίας ἀμελέεις, τῆς δὲ σῆς ὠφελείας ἐπιμελέῃ. 2. Τὸ ἔργον βλάπτει τὴν πόλιν ἡμῶν. — βλάπτει τὴν πόλιν ὑμῶν. Τὸ ἔργον βλάπτει οὐχ ἡμετέραν τὴν πόλιν, ἢ τὴν ὑμετέραν. 3. Οἱ ἐχθροί μου δυνατοί εἰσι. Οἱ ἐχθροί σου ἀδύνατοι εἰσι. Οἱ μὲν ἐμοὶ ἐχθροὶ δυνατοὶ εἰσιν, οἱ δὲ σοὶ ἀδύνατοι. 4. Τὰ πράγματά σου κακῶς διοικεῖς· τὰ μὲν τῶν ἄλλων πράγματα καλῶς διοικεῖς, τὰ δὲ σὰ κακῶς.

(*) Ὅχι: ἐπὶ μοι· οὐδὲ: ἐπὶ σοι.

(**) Ὅχι: μετὰ μου, σὺν μοι, μετὰ σου, σὺν σοι.

§. 43.

3) Ἀντωνυμῖαι τριτοπρόσωποι, ἄ.) αὐτός, -ή, -ό.

ἴδ. Γρμ. ἔνθ. ἄνωτ. ἐδφ. δ'.

Σημ. Ἐνταῦθα παρακαλεῖται ὁ Διδάσκ. νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὰς διαφόρους σημασίας τῆς ἀντωνυμίας ταύτης, ἐρμηνεύων αὐτὰς καὶ διασαφίζων ὅσον τὸ δυνατόν καθαρῶς. Τὰ αὐτὰ λέγομεν καὶ περὶ τῆς: Ἐκεῖνος, -η, -ο.

1. Αὐτός (αὐτή) ὁράω, (ἢ ὁράω αὐτός - αὐτή). Αὐτός ἀκούεις, (ἢ ἀκούεις αὐτός). Αὐτός λέγει (ἢ λέγει αὐτός). Αὐτοὶ (-ταί) ἀκούομεν. Αὐτοὶ λέγετε, αὐτοὶ ὁράουσι. 2. Προσέρχεται αὐτῷ τῷ βασιλεῖ (ἢ τῷ βασιλεῖ αὐτῷ,) (καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν βασιλέα), ἢ πρὸς τὸν βασιλέα αὐτόν). 3. Αὐτοὶ ὑμῶν κατηγορεῖτε, (ἢ καταγορεύετε ὑμῶν αὐτοί), κατηγορεῖτε ὑμῶν αὐτῶν. 4. Αὐτός σε βλάπτεις, αὐτόν σε βλάπτεις, ἢ βλάπτεις σε αὐτόν, (σὲ αὐτόν βλάπτεις). 5. Αὐτοὶ οὐ γινώσκομεν ἡμᾶς. Οὐ γινώσκομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἡμᾶς αὐτοὺς οὐ γινώσκομεν. 6. Αὐτοῦ δέομαι. Αὐτῷ γράφω. Αὐτὸν προσαγορεύω. Δέομαι αὐτοῦ· γράφω αὐτῷ, προσαγορεύω αὐτόν. 7. Ἀγωνίζεται πρὸς αὐτοὺς τοὺς κρατίστους, (ἢ πρὸς τοὺς κρατίστους αὐτούς). 8. Γινώσκει, ὥς ἐγὼ πρὸς αὐτόν ἔχω. 9. Αἱ ἀγγέλαι ἔπονται, ὅποι αὐτὰς εὐθύνουσιν οἱ νομεῖς. 10. Κύρος ἐρωτάει Κυαξάρην, τί ὀργίζεται αὐτῷ. 11. Πείθονται τῷ ἄρχοντι, οἱ μὲν, ὅτι φοβέονται αὐτόν, οἱ δὲ ὅτι χάριν αὐτῷ ὀφείλουσιν, οἱ δὲ ὅτι ἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ ἐλπίζουσιν, οἱ δὲ ὅτι αὐτόν σέβονται. 12. Κόλαξ ἐστὶ, μισέω αὐτόν, καὶ φεύγω τὴν αὐτοῦ ὁμιλίαν. 13. Γινώσκεις τὸν ἄνδρα καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα; Οὐ γινώσκω μὲν οὔτε αὐτόν, οὔτε αὐτήν, τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν γινώσκω. 14. Φιλόπατρις ἀνὴρ πολλὰ κινδυνεύει, τὰ μὲν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, τὰ δὲ μετ' αὐτῶν,

τὰ δὲ δι' αὐτοὺς, τὰ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν. 15. Ὁ αὐτὸς κατήγο-
ρός ἐστι καὶ δικαστής. 16. Οἱ ἀκροαταὶ οὐ τὴν αὐτὴν ἔ-
χουσι γνώμην. 17. Τὸ αὐτὸ ἡμῖν ἐστὶ γένος, ἐκ τοῦ
αὐτοῦ ἐσμεν σπέρματος. 18. Ἐκ τῶν αὐτῶν αἰτιῶν οὐ
πάντοτε ταὐτὸ (ἢ ταυτὸν) ἀποβαίνειν φαίνεται. 19. Πᾶσι
δοκέει ταὐτό· πάντες λέγουσι ταῦτά. 20. Οἰκέετε τὰς αὐ-
τὰς οἰκίας καὶ χώραν τὴν αὐτὴν ἐργάζεσθε.

§. 44.

6'.) ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο.

(ὅρ. τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν : αὐτὸς σημειωθέντα.)

1. Ποῦ ἐκεῖνός ἐστὶν ὁ ἀνὴρ, ὁ σύνθηρός ποτε ἡμῖν ;
Ποῦ ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ ἀδελφοί ; οἱ πάλαι ἡμῶν συμμαθηταί ;
Ποῦ νῦν ἐκεῖναί εἰσιν αἱ ὀνομαστόταται πόλεις ἡ Καρχηδών,
ἡ Κόρινθος, αἱ Ἀθῆναι ; ποῦ ἐκεῖνο τὸ Ἴλιον ; 3. Μι-
τιάδης καὶ Ἐπαμινώνδας, ἐκείνῳ τῷ ἐνδοξοτάτῳ τῶν Ἑλ-
λήνων στρατηγῷ. 4. Φεῦ τοῦ βασιλέως ! νῦν μὲν ἐκεῖ-
νος οὐκέτι ζάει, καὶ ὁ παῖς ἐκείνου τὴν ἀρχὴν ἔχει· ἡ
δὲ μνήμη ἐκείνου οὐδέποτε ἀποθνήσκει· οἱ γὰρ πολῖται σω-
τηρίαν τε καὶ εὐδαιμονίαν ἐκείνῳ ὀφείλουσι. 5. Κῦρος
παῖς λέγει τῷ πάππῳ, ὅτι αὐτὸς βούλεται θηράειν ἐκεί-
νῳ τὰ θηρία. 6. Ἡ θυγάτηρ ἀποκρίνεται τῷ πατρὶ, ὅτι
αὐτὴ ἅπαντα ἡδέως χαρίζεται ἐκείνῳ (καὶ αὐτῷ) 7. Ὁ
δεσπότης ἀποπέμπει τὸν θεράποντα, ὅτι αὐτῷ οὐκέτι δέει
ἐκείνου. (*) 8. Ὁ νικητὴς παύει τὸν βασιλέα τῆς ἀρχῆς·
ἐκεῖνον γὰρ οὐκέτι δεῖ βασιλεύειν ἀλλ' αὐτόν. 9. Παῖς
μέγας μικρὸν ἔχει χιτῶνα, καὶ παῖς μικρὸς μέγαν. Ὁ
οὖν παῖς ὁ μέγας ἐκδύει τὸν μικρὸν παῖδα, καὶ τὸν
μὲν μέγαν ἐκείνου χιτῶνα, αὐτὸς ἐνδύεται, τὸν δὲ μικρὸν

(*) Ὅλως διάφορος ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἐννοια ἂν ἐλέγετο ὅτι ἐκείνῳ οὐκέτι
δέει αὐτοῦ.

ἐκεῖνον. 10. Γινώσκει, ὅτι οἱ φίλοι αὐτοῦ τοὺς ἐκεῖνου ἐχθροὺς ἀπολλύουσι. 11. Τὴν σοφίαν αὐτοῦ πολλαὶ τῶν ἐκεῖνου πράξεων ἐπιδεικνύουσι. 12. Λέγει αὐτοῖς, ὅτι πορεύεσθαι βούλεται μετ' ἐκεῖνων. 13. Οἶονται ἡμᾶς ἀφανεῖς εἶναι διὰ τὸ φοβέεσθαι ἐκεῖνους. 14. Κακίους εἰσι πρὸς ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς πρὸς ἐκεῖνους. 15. Οὐχ ὑμεῖς ἐστε ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκεῖνοι ἐφ' ὑμῖν· ὑμεῖς γὰρ ἐκεῖνων, οὐκ ἐκεῖνοι ὑμῶν πλεονεκτέουσι. 16. Σὺ δὲ Πλάτων εἶ; Ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. 17. Γινώσκεις τὸν ἄνδρα; Γινώσκω· παρ' αὐτοῦ γὰρ ἐκεῖνου τοῦ ἀνδρὸς νῦν ἤκω πρὸς ὑμᾶς. 18. Διὰ τί ἦς παρ' αὐτῷ; δι' ἐκείνην αὐτὴν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ὑμεῖς ἦτε παρ' αὐτῷ.

§. 45.

γ.) Ἀντωνυμῖαι σύνθετοι· ἢ ἀντίστροφοι: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ κτλ. οὗ, οἷ κτλ.

Ὅρ. Γρμ. § 39. ε.

1. Ὁ πατὴρ μεταπέμπεται τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς. 2. Ὁ νικητὴρ τῷ ἑαυτοῦ φόβῳ πάντα καταστρέφεται. 3. Ὁ ἀκρατής ἑαυτὸν διαφθείρει. Οἱ ἀκρατεῖς ἑαυτοὺς διαφθείρουσι. 4. Οἱ μὲν ἔρχονται ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἐγκέλευστοι. 5. Ἡ μήτηρ ἑαυτῆς (ἢ αὐτῆς) νομίζει τοῦτο τὸ ἔργον εἶναι. 6. Οἱ αὐθάδεις ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονέουσιν. 7. Αἰσθάνεται, ὅτι ὁ πατὴρ οὐ δύναται οἱ πάντα τὰ ἐπιτήδεια πορίζειν. 8. Λέγουσιν, ὅτι καὶ σφεῖς βούλονται κοινωνεῖν τοῦ κινδύνου. 9. Οἱ παῖδες οἶονται, τὸν πατέρα ἄμεινον βουλευέσθαι ὑπὲρ ἄλλων, ἢ ὑπὲρ σφῶν. 10. Οἱ ἄγγελοι λέγουσιν, ὅτι πέμπει σφᾶς ὁ βασιλεύς. 11. Ὅσοι δέονται ἐπικουρίαν σφίσι διαπράττεσθαι παρὰ τοῦ βασιλέως! 12. Φυγάδες ἤκουσι παρὰ τῶν δμόρων

πρὸς τοὺς συμμάχους καὶ ἀπαγγέλλουσιν, ὅτι οἱ πολέμιοι ἐπανερχονται εἰς τὴν χώραν αὐτῶν — ἐκείνων — ἐχυτῶν — σφῶν.

§. 46.

δ'.) Ἀντωνυμία Δεικτική.

Πρβ. Γρμ. § 39, δ'. καὶ Α'.

Οὗτος· αὕτη· τοῦτο· (τοιοῦτος τοσοῦτος).

1. Οὗτός ἐστιν ὁ κῆπος τούτου τοῦ ἀνδρὸς (ἢ τοῦ ἀνδρὸς τούτου). Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰκία ταύτης τῆς χήρας (ἢ τῆς χήρας ταύτης). Τοῦτό ἐστι τὸ ὄνομα τούτου τοῦ ζώου (ἢ τοῦ ζώου τούτου). 2. Ἴδου οὗτος ἐστὶν ὁ παῖς μου, αὕτη ἡ γυνή μου, καὶ τουτοὶ (ἢ τουτί) τὸ γήδιόν μου. 3. Ἐγώ γε οὐ πιστεύω οὔτε τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, οὔτε ταύτῃ τῇ γυναικί. 4. Πάντες θαυμάζουσι τοῦτον τὸν στρατηγόν, καὶ τὴν στρατιὰν ταύτην. Πάντες ἠδέως ἀναγινώσκουσι τοῦτο τὸ ποίημα. Τουτονὶ τὸν μιὰρὸν φεύγω. Ταυτηὶ τῇ γραφῇ μάλιστα ἠδομαι. 5. ὦ οὗτος, εἰ τὸ ἀληθές (τάληθῆ) λέγεις οὐ δέει σοι μαρτύρων. ὦ αὕτη, ὅσον οἰκτείρω σε! 6. Οὗτοί εἰσιν οἱ παῖδες τῶν γονέων τούτων. Αὗται αἱ θυγατέρες τὴν αὐτῶν μητέρα τρέφουσι. Τὰ ἔθνη ταῦτα ἔμοι γε μέχρι τούτου (τοῦ χρόνου) ἦσαν ἄγνωστα. 7. Τῇ παρουσίᾳ τούτων τῶν ἀνθρώπων ἄχθομαι. Τῶν ἀπολογιῶν τούτων οὐ δέομαι. 8. Τοῖς ἐπαίνοις τούτοις, καὶ ταύταις ταῖς κολακείαις σώφρων οὐκ ἀπατάεται. 9. Τοὺς λειμῶνας τούτους, ταύτας τὰς ἀμπέλους, καὶ τὰ ὄρη ταῦτα οὐκέτι ὁράομεν. 10. ὦ οὗτοι, μάτην πονέετε! 11. Ὀλιγωρέω τοσοῦτου καὶ τοιοῦτου πλούτου, καὶ καταφρονέω τοσαύτης καὶ τοιαύτης μεγαλαυχίας. 12. Τοσοῦτο (—τον) καὶ τοιοῦτο (—οὔτον) στράτευμα πάντα καταστρέφεται. 13. Τοιαύταις πράξεσι τοσαύτην λαμβάνει δόξαν. 14. Τοιούτων

κολακειῶν καταφρονέει ὡς ψευδῶν. 15. Οὐδεὶς ἔχει οὔτε τοσαῦτα χρήματα, οὔτε τοσούτους κινδύνους, οὔτε τοσαύτας καὶ τοιαύτας φροντίδας.

§. 46.

έ.) ἡ ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία.

Ὁρ. Γραμ. Θηρσ. §. 39, δ'. 5.

ὅς, ἥ, ὅ· ὅστις, ἥ τις, ὅ τι.

1. Τῷ ἀνδρὶ, ὅς κακῶς διοικέει τὰ ἑαυτοῦ, ἔγωγε οὐκ ἐπιτρέπω τὰ ἑμέα. 2. Τοῖς ἀνθρώποις, οἳ ψεύδονται οὐ πιστεύομεν. 3. Ὁ φίλος, περὶ οὗ με ἐρωτάεις, οὐκέτι ζάει. 4. Τὸ δῶρον, ὃ μοι προσφέρεις δέχομαι. 5. Ὁ ἀνὴρ, ὃν λέγεις, καὶ οὗ σαφῶς γινώσκω τὸν τρόπον, ἀξιόπιστός ἐστιν. 6. Ὁ χρόνος, ἐν ᾧ θερίζομεν, ἐστὶ τὸ θέρος. 7. Ἡ οἰκία, ἣν (ἡ τὸ δῶμα, ὃ —) οἰκέει βασιλεὺς, λέγεται βασιλείον. 8. Πολλοὶ ἄνθρωποι οὐ γινώσκουσι τὰ ἀγαθὰ, ἃ ἔχουσι (ἡ ὧν ἀπολαύουσι). 9. Οἱ ἐταῖροι, οἷς ὁμιλέει, διαφθείρουσι τὰ αὐτοῦ ἥθη. 10. Οὗς φεύγεις κινδύνους, εἰς τούτους εἰσπίπτεις. 11. Οὐ πᾶσαι αἱ τέχναι, ἃς ἀσκέουσιν ἄνθρωποι, ὠφελέουσιν ἄλλους. 12. ἔχει τὸ ἀγαθόν, ὃ βούλεται· ἔχει ὃ, τι βούλεται. 13. Ἀγνοέω τὸν ἄνδρα, ὅς οἰκέει τὴν οἰκίαν ταύτην. Ἀγνοέω ὅστις οἰκέει τ. οἱ. τ. 14. Πέμπω τὸν θεράποντα, ᾧ μάλιστα πιστεύω. Πέμπω θεράποντα. ᾧτινι, ὅτι μάλις. Πέμπω τοὺς θεράποντας, οἷς τις μ: πι: 15. Οὐδέν ἐστιν, οὔτινος (ἡ: ὅτου) οὐ τυγχάνει. 16. Οὐχ ὁράω ἀνθ' ὅτου ἀπαιτέεις μισθόν. 17. Οὐδέν ἐστιν, ἐφ' ὅτι κλαίει. 18. Ἀνὴρ ἀγαθὸς ποιεῖ ἀτινα (ἡ: ἅττα) ὑπὶσχνέεται. 19. ὧν τινων χρεῖαν ἔχεις, ταῦτα σοι πορίζω.

§. 47.

ς'.) Ἀντωνυμῖαι ἐρωτηματικαὶ καὶ ἀόριστοι.

Ὅρα Γερμ.. §. 139. ἰδφ. δ'. 2, 4.

— τίς — τί . — τίνος .

— τις — τι . — τινός .

1. Τίς τρέφει ταύτην τὴν πτωχὴν χήραν; συγγενὴς τις πλούσιος. Τί ἐστὶν ἐν τῇ χειρὶ σου; μυῖά τις καλὴ· ἔντομόν τι καλόν. 2. Τίνος (ἤ: τοῦ) εἰσὶν οἱ παῖδες οὗτοι; ἀνδρός τινος (— του) ξένου. Παρὰ τίνος (— τοῦ) μανθάνεις τοῦτο; παρὰ Διδασκάλου τινος (— του) δημοσίου. Τίνος ἔνεκα οὕτως ἀθυμέεις; πάθους τινός ἔνεκα. 3. Τίνι (— τῷ) ὁμιλέει ὁ υἱός σου; συμμαθητῇ τινι (— τῷ) ἡλικιώτῃ τε καὶ σπουδαίῳ. Τίνι (— τῷ) τοῦτο τεκμαίρη; σημείω τινι (— τῷ) ἀψεύστῳ. 4. Διὰ τίνα αἰτίαν — διὰ τί (ἢ καὶ ἄνευ: διὰ) τί κλαίεις; δι' ἀδικίαν τινὰ (ἢ: δι' ἀδικόν τι). 5. Τίνες εἰσὶν οἱ μάρτυρες; αὐτόπται τινὲς ἀξιόπιστοι (ἢ: ἀξιόπιστοί τινες αὐτόπται). 6. Τίνων ἔνεκα αἰτιῶν ὁ πατήρ οὕτως ὀργίζεται τῷ υἱῷ; ἔνεκα ἀνοήτων τινῶν καὶ προπετῶν πράξεων. 7. Τίσι λόγοις οἱ αὐθάδεις μάλιστα θηράονται; ἐπαίνοις τισί καὶ τισι κολακείαις. 8. Τίνας ἔχεις συμβούλους καὶ συνεργούς; ἐμπείρους τινάς, καὶ σώφρονάς τινας ἄνδρας. 9. Τίνα ἔτι ἔχεις ἐγκλήματα; ἐγκλήματα μὲν οὐκέτι ἔχω, ἄλλα δέ τίνα (ἢ: ἄλλ' ἄτα δέ) ἔχω λέγειν. (*) 10. Ἀγνοέουσι, τις (ὅστις) αὐτῶν δεσπότης ἐστί. 11. Ἡμᾶς λανθάνει, τίς καὶ τί (ὅστις καὶ ὅ, τι) ἐστί θεός. 12. Οὐδεὶς σαφῶς γινώσκει, ἐκ τίνος αἰτίας γίνονται οἱ ἄνεμοι. 13. Ἀμφιδοξέω, τί-

(*) Τὰ μέχρι τοῦδε παραδείγματα ἦσαν τῆς ἀπ' εὐθείας ἐρωτήσεως· τὰ δὲ ἤδη ἐπόμενα τῆς πλαγίας.

νες — (οἷτινες) τῶν παλαιῶν εἰσιν οἱ ἄριστοι, καὶ τίνων μάλιστα θαυμάζω τὰ πράγματα. 14. Τίσι πείθεται λόγοις, ἢ τίνας ἔχει αἰτίας, ἔγω γε ἄγνοέω. 15. Τίνα (ἢ ἄτινα) ἀγαθὰ ἢ καὶ τίνα κακὰ ἡμῖν ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ συμβαίνει, οὐ προοράομεν.

§. 48.

ζ'.) ἡ Ἀντωνυμία — ὁ δεῖνα ὅρ. Γρμ. §.39, δ'.1.

ή.) Ἀντων. ἀλληλοπαθής. — Ἀλλήλων ὅρ. αὐτόθ. ἐδφ. ζ'.

1. Τίς λέγει τοῦτο ; ὁ δεῖνα. 2. Περὶ τίνος διαλέγεσθε ; περὶ τοῦ δεῖνος. 3. Ὅσον ὀργίζομαι τούτῳ καὶ τῷ δεῖνι ! 4. Οὐ σέ αἰτιάομαι, ἀλλὰ τὸν δεῖνα, 5. Οἷτινες ἀλλήλων καταφρονέουσι, καὶ ἀλλήλους ἀτιμάζουσιν, οὗτοι οὐ φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις. 6. Οἱ ἀλεκτρυόνες ὅτε μάχονται οὐ φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις. 7. Οἱ ἀλεκτρυόνες ὅτε μάχονται ἀλλήλοις, κόπτουσιν ἀλλήλοις τοῖς στόμασι καὶ ταῖς πτέρυξι. 8. Πῶς τὸ ἀδελφὸν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλῳ ; ἐκ πολλοῦ ἤδη χρόνου χαλεπαίνουσιν ἀλλήλοιν.

§. 49.

πότερος, ποτέρα, πότερον.

ὁ ἕτερος, ὁ ἄτερος, θατέρου,

οὐδέτερος, ἀμφοτέρως, ἀμφοτέροι, ἐκάτερος, ἐκάτεροι.

1. Πότερός σοι μᾶλλον δοκεῖ εὐεργετέειν τὴν πόλιν, ὁ πατήρ ἢ ὁ υἱός ; Ἀμφοτέροι μὲν εὐεργέται εἶναι βούλονται τῆς πόλεως, ὁ μὲν τοι ἕτερος, ὁ πατήρ, διαφέρειν μοι δοκεῖ τοῦ ἑτέρου, τοῦ υἱοῦ, σωφροσύνη τε, καὶ ἐμπειρία, καὶ διὰ ταύτας τὰς ἀρετὰς μᾶλλον εὐεργετέειν τὴν πόλιν. 2. Τῶν δύο τεχνιτῶν, ὁ ἕτερος φθονεῖ θατέρῳ. 3. Κύρος λέγει τῷ Ἀρμενίῳ καὶ τοῖς Χαλδαίοις· οὐδετέροις μὲν

ὕμῶν τὰ ἄκρα, ἃ ἔχω, ἐγχειρίζω, ἀλλὰ ἡμεῖς Πέρσαι φυλάττομεν αὐτά· εἰ δ' ἀδικέουσιν ὕμῶν ὁπότεροι τοὺς ἐτέρους, ἡμεῖς βοηθέομεν ἐπὶ τοὺς ἀδίκους. 4. Ποτέρῳ τῶν δύο κακῶν μᾶλλον βούλεσθε μάχεσθαι, τῷ λιμῷ, ἢ τῷ δίψει; οὐδετέρῳ βουλόμεθα μάχεσθαι. 5. Οἱ Κᾶρες στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους, ἑκάτεροι ἐπικαλέονται Κῦρον, ὃ δὲ Κῦρος πέμπει Ἀδούσιον ἐπὶ τὴν Καρίαν σὺν στρατεύματι. Ἀμφοτέρω Κᾶρες ἑτοιμοὶ εἰσι δέχεσθαι αὐτὸν εἰς τὰ τεῖχη. Ὁ δὲ Ἀδούσιος πρὸς ἀμφοτέρους ταῦτα ποιεῖ, καὶ ὁποτέρους διαλέγεται, τούτοις ἀγαθὰ ὑπισχνέεται, ἀμφοτέροις οὖν λάθρα ἑκατέρων νύκτα συντίθεται τὴν αὐτὴν, καὶ ἐν ταύτῃ εἰσάλλεται εἰς τὰ τεῖχη, καὶ παραλαμβάνει τὰ ἐρύματα ἀμφοτέρων. Ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ καθέζεται εἰς τὸ μέσον σὺν τῇ στρατιᾷ, καὶ καλεῖ ἑκατέρων τοὺς ἐπικαιρίους. Οἱ δὲ, ὥς δράουσιν ἀλλήλους, νομίζουσιν ἐξαπατάεσθαι ἀμφοτέροι. Ὁ μὲν τοι Ἀδούσιος λέγει· οὐδετέρους ὕμῶν ἀπολλύω, ἀλλ' εἰρήνην ποιέω καὶ ἀσφάλειαν ἀμφοτέροις. 6. Ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὸν Κῦρον, πότερος (ὁπότερος) καλλίων αὐτῷ δοκέει εἶναι, ὁ πατήρ, ἢ ὁ πάππος; 7. Εἰ δέει κρίνειν, ὁποτέρου (ποτέρου) ἐστὶ κτῆμά τι τοῦτο δέει σκέπτεσθαι, ὁποτέρα (ποτέρα) κτῆσις δικαία ἐστί.

πόσος, πόση, πόσον; ὅρ. Γερμ. ἔνθα. ἀνωτ. ἐδφ. θ'. κτλ.
ὅσος, ὁπόσος.

τόσος, τοσοῦτος: — ὅσῳ — τοσοῦτῳ.

ποῖος, ποία, ποῖον;

οἷος, ὁποῖος, τοῖος, τοιοῦτος.

πηλίκος, — λίκη, — λίκον;

ἡλίκος, ὁπηλίκος. τηλίκος τηλικούτος.

8. Πόσον στρατὸν (πόσῃν στρατιάν, πόσον στρατεύμά) μοι πέμπεις; πόσους πεζοὺς, καὶ πόσους ἵππεας; ποῖαί

εἰσιν αἱ ψυχαὶ τῶν στρατιωτῶν, ποῖα τὰ αὐτῶν σώματα, καὶ πηλίκος ἐστὶν ὁ αὐτῶν ἡγεμών;

9. Ἐρωτάεις, πόσῃν (ὀπόσῃν, ὅσῃν) στρατιάν σοι πέμπω; πόσους (ὀπόσους ὅσους) πεζοὺς, καὶ ἵππεας· οἷαι (ὀποῖαί, οἷαί) εἰσιν αἱ ψυχαὶ τῶν στρατιωτῶν, ποῖα (ὀποῖα, οἷα) τὰ αὐτῶν σώματα, καὶ πηλίκος (ὀπηλίκος ἡλίκος) ἐστὶν ὁ αὐτῶν ἡγεμών. 10. Τοῖς κόλαξι τοσαύτην ἔχει χάριν, ὅσῃν οὐδὲ τοῖς εὐεργέταις. 11. Ποιέει με τηλικούτον, ἡλίκος (ὅσος) οὐδεὶς ἐστίν. 12. Ὅσω πλείω καὶ μείζονος ἄξιά τις κατεργάζεται, τοσούτῳ μᾶλλον τιμάεται, τοσούτῳ μείζονος ἄξιός ἐστι μισθοῦ. 13. Οἷος ὁ ποιμήν, τοιαύτη ἡ ἀγέλη· οἷοι οἱ ἄρχοντες, τοιοῦτοι οἱ πολῖται. 14. Τοιούτους περὶ τοὺς ἄλλους εἶναι χρή ἡμᾶς, οἷους, τοὺς ἄλλους περὶ ἡμᾶς, ἀξιόομεν εἶναι.

ὅσος, οἷος.

15. Ὅση (ἡλίκη) ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ! ὅσον (ἡλίκον) τὸ πλῆθος τῶν ἀστέρων! Οἷος εἶ ἄνθρωπος! ὅσοι ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ!

§. 50.

Ἐπιρρήματα συσχετικά.

α.	β.	γ.	δ.	ε.
1. τὰ χρόνου πότε;	ποτέ	τότε	ὅτε	ὀπότε
2. τὰ τόπου ποῦ;	που	—	οὔ	ὅπου
ποῖ;	ποι	—	οἷ	ὅποι
πόθεν;	ποθέν.	τόθεν.	ὅθεν.	ὀπόθεν
3. τὰ τρόπου πῶς; καὶ πῇ.	πως, πη.	(τως) οὕτως, τῇ	ὥς, ῃ	ὅπως, ὀπη.

I. Πότε ὁ ἀδελφός μου ἦν παρὰ σοί.; ἐναγχός ποτε·

(τότε) ὅτε ἐκεῖνος ὁ ξένος ἦν παρ' ἐμοί· ἦδομαι δὲ ὁπό-
 τε ἔρχεται πρὸς με. 2. Ποῦ ἐστὶν ὁ πατήρ σου; πότερον
 οἴκοι, ἢ ἄλλοθί που; ἔστιν, οἶμαι, οἴκοι, οὔ τὰ πλεῖστα
 διάγει· εἰ δὲ μή, ἀναζητέω σοι αὐτὸν, ὅπου ἐστίν. 3. Ποῖ
 με ἄγεις; ἄγω σε εἰς τὸν κῆπον, οἱ ἔρχονται οἱ ἡμῶν ἐ-
 ταῖροι· ἄγω δέ σε καὶ ἄλλοσέ ποι, ὡς δοκέει σοι· ὦ φίλε,
 ἔπομαί σοι, ὅποι ἄγεις. 4. Πόθεν ἔχετε ταῦτα τὰ κογ-
 χύλια; τὰ μὲν ἔχομεν (τόθεν) ὅθεν καὶ ὑμεῖς ἔχετε τὰ
 ὑμέτερα, τὰ δὲ ἄλλοθέν ποθεν· συλλέγομεν γὰρ ὁπόθεν
 δυνάμεθα. 5. Πῶς (πῇ) τοῦτο ποιέεις; πότερον οὕτως
 (τῇ), ὡς (ῇ) καὶ ἐγὼ, ἢ ἄλλως πως (ἄλλη πῃ); ποιέω,
 ὅπως (ὅπῃ) ἄριστόν μοι δοκέει. 6. Ἐρεταί με, ποῖ (οἶ,
 ὅποι) αὐτὸν ἄγω. 7. Οὕπω προοράομεν, πότε, (ὅτε, ὁ-
 πότε) τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποτελέομεν. 8. Ἀδηλὸν ἐστι,
 πόθεν, (ὅθεν ὁπόθεν) οἱ πολέμιοι ἐμβάλλουσι. 9. Πῶς
 (πῇ), ὡς (ῇ) — ὅπως, (ὅπῃ) τοῦτο γίγνεται, ἔγωγε οὐχ
 ὁράω. 10. Ἀμελῆς οὐ σκοπέει, οὔτε ὁπότε (ὅτε πότε)
 οὔτε ὅπου (οὔ, ποῦ), οὔτε ὅπως (ὡς πῶς) δέει τι ποιέειν.

2. 51.

Τὸ ῥῆμα: εἰμί.

α.) Ἐνεστὼς ὁριστικῆς.

1. Ἐγὼ μὲν ὁ βασιλεὺς εἰμι, σὺ δὲ εἶ ὑπ' ἐμοῦ. Ζεὺς
 ἐστὶν ἀδελφὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἄδου. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν
 ἐσμεν εὖνοι, ὑμεῖς δὲ ἡμῖν ἐστέ κακόννοι. Οἱ εὐσεβέστατοί
 εἰσιν οἱ εὐδαιμονέστατοι. Ὑμεῖς ἄμφω νεωτέρω ἐστὸν
 ἐμοῦ. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, υἱὼ μὲν ἐστον Διὸς καὶ
 Λήδας, ἀδελφῶ δὲ Κλυταιμνήστρας καὶ Ἑλένης. 2. Ἔστι
 θεός. Θεός ἐστιν ἀγαθός τε καὶ σοφός. Οὐκ ἔστι κρείτ-
 των διδάσκαλος τῆς ἀνάγκης. Κόλαξ, τοῦτ' ἐστι ψεύστης

σε ἐξαππτάει. Κόλαξ ἐστὶ ψεύστης. Ἐμέ μὲν λανθάνετε, ἔστι δὲ, ὃν οὐ λανθάνετε. Ἔστιν (εἰσὶν) οἵτινες θαυμάζονται ἐπὶ σοφία.

3. Ἐγὼ μὲν ἐκάστοτε πάρειμι, σὺ δὲ πολλάκις ἄπει. Ἡμεῖς μὲν ἐκάστοτε πάρεσμεν, ὑμεῖς δὲ πολλάκις ἄπεστε. Οὗτος ὁ παῖς τὰ πλεῖστα σύνεστι τῷ πατρί· οὗτοι οἱ παῖδες τὰ πλεῖστα σύνεισι τοῖς γονεῦσι.

6.) Π ρ ο σ τ α κ τ ι κ ή .

4. ὦ υἱέ, ἴσθι καλὸς καγαθός! ὦ υἱοί ἐστε καλοὶ καγαθοί! Τίς ἔστω ὁ πρῶτος. Οἱ γονεῖς ἔστωσαν (ἔστων τοῖς παισὶ παράδειγμα καλοκαγαθίας. Πάρεστε πάντες. Πάντες παρέστωσαν (παρέστων).

γ.) Εὐ κ τ ι κ ή .

5. Εἴθε ἐγὼ σὺ εἶην! Εἴθε εἶημεν ἄνδρες! Εἴθε ὁ πατήρ μου ἔτι εἶη ἐν ἀνθρώποις! Εἴθε οἱ γονεῖς μου ἔτι εἶησαν ἐν ἀνθρώποις! Εἰ γὰρ ὑμεῖς ἄμφω εἶητον ἡμῖν βοηθοί! Εἰ γὰρ τῷ δύω μου φίλῳ εἶήτην παρ' ἐμοί! Μετείη πᾶσιν ἀνθρώποις εὐδαιμονίας! Παρείητε πάντες ὑμεῖς τῇ ἑορτῇ! Παρείησαν (παρεῖεν) πάντες οἱ νέοι τῷ δεινῷ τούτῳ θεάματι!

δ. Ὑ π ο τ α κ τ ι κ ή .

6. Τοῦτο μοι λέγει, ἵνα ᾧ φρόνιμος. Ὡμεν ᾧ ἐταῖροι καλοὶ καγαθοί. Τοῦτο ὑμῖν λέγω, ἵνα ᾗτε σωφρονέστεροι. Πᾶς οἰκοδεσπότης ἐπιμελέεται, ὅπως οἱ ἐργάται μὴ ᾧσιν ἄργοι. Πάντα ταῦτα πράττει καὶ λαλέει, ἵνα μετῇ αὐτῷ τοῦ κέρδους. Τοῦτο ὑμῖν προαγορεύω, ἵνα παρῇτε, καὶ μὴ ἀπῇτε. Τί δὲ μὴ παρῶμεν, κἂν (καὶ ἐὰν) οἱ ἄλλοι ἀπῶσιν; Ἐπιμελέεται τοῖν αὐτοῦ παῖδων, ὅπως μὴ ᾗτον ἔρημοι συμπαιστώρων, μὴ δὲ συνῆτον πονηροῖς ἡλικιώταις.

έ.) Ἀπαρέμφατος.

7. Δοκέεις μοι εἶναι λυπηρός. (Τὸ) πολλάκις συνεῖναι πονηροῖς ἀνθρώποις διαφθείρει χρηστὰ ἦθη. Πάντα αὐτῷ ἐξεῖναι οἶεται.

ς.) Μετοχή.

8. Οἶεται σοφὸς εἶναι, οὐκ ὢν. Οἱ μὴ ὄντες μετ' ἐμοῦ εἰσι κατ' ἐμοῦ. Πῶς ὦμεν φαιδροὶ ἄθλιοι ὄντες! Ὡς ὑποκριτὰ, κολακεύεις με παρόντα καὶ διαβάλλεις ἀπόν-
τα. Οἱ γονεῖς προνοέουσι τῶν τέκνων εἴτε παρόντων, εἴτε ἀπόντων. Ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἀνὴρ παράδειγμά ἐστι τοῖς αὐτῷ συνοῦσι, καὶ τοὺς αὐτῷ συνόντας βελτίους ποιεῖ καὶ σοφωτέρους. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀθάνατος οὕσα οὐ διαλύεται ὡς τὸ σῶμα, θνητὸν ὄν. Ἀκρατὴς ἀπολαύει πασῶν τῶν παρουσῶν ἡδονῶν. Σώφρων οὐκ ἐξαπατάεται κολακείαις, καὶ περ οὕσαις γλυκερίαις. Φιλαλήθης λέγει τὰ ὄντα.

Παρατατικός.

9. Ἐγὼ ἦν παρὰ τῷ πατρί σου, ὅτε σὺ ἦς (ἦσθα) ἔξω τῆς οἰκίας. Ἡ καὶ σοὶ μετὴν τοῦ κέρδους; Σὺ γινώσκεις τὸν ἄνδρα, πολλάκις γὰρ αὐτῷ συνῆς (συνῆσθα). Ἡμεῖς μὲν παρῆμεν, ὑμεῖς δὲ ἀπῆτε (ἢ ἀπῆστε) καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι οὐ παρῆσαν. Ἄρης καὶ Ἡφαιστος ἦτην (καὶ ἦστην) υἱὸς Διὸς καὶ Ἡρῆς, ὑμεῖς ἄμφω ἦστον αὐτῷ μάρτυρες.

Μέλλων.

10. Ἐγὼ μὲν ἔσομαι αἷτιος, αὐτὸς δὲ ἔσται ἀναίτιος. Οὐδεμιᾶς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας ἐπιδεῆς ἔση, οὐδέ σοι μετέσται πόνων καὶ κινδύνων. Εἰ ὑμεῖς παρέσεσθε, ἡμεῖς οὐκ ἀπεσόμεθα. Οἱ πρῶτοι ἔσονται ἔσχατοι. Φιλομαθεῖς

έστε, καὶ ἔσεσθε πολυμαθεῖς. ὦ γονεῖς, ἡμεῖς ἄμφω ἐ-
σόμεθον ὑμῖν παραμυθία. Τούτῳ τῷ δύνω παῖδε ἔσσονται
(καί: ἔσεσθον) ἄλγος τοῖς γονεῦσι.

Εὐκτικὸς καὶ ἀπαρεμφαιτικὸς
Μέλλων.

11. Εἰ γὰρ ἔσοιο ποτε ἀνὴρ χρήσιμος! Εἰ γὰρ ἔσοι-
σθε ποτε ἄνδρες χρήσιμοι! Ἐρωτάει με, εἰ παρεσοίμην
τῷ δείπνῳ, εἴ μοι ἐξέσοιτο· ὑπισχνέεται σύμβουλός μοι ἔ-
σεσθαι, καὶ συνεργός. Ἐλπίζομεν ἐξέσεσθαί σοι παρὰ τοῦ
πατρὸς συνεῖναι ἡμῖν.

Μετοχικὸς Μέλλων.

12. Θεμιστοκλέα ἔτι παῖδα ὄντα, θαυμάζει διδάσκαλος,
ὥς μέγα τι ἐσόμενον. Ξανθίππη, ἡ Σωκράτους γυνή, θυ-
μοειδεστιάτη λέγεται εἶναι πασῶν τῶν γυναικῶν, καὶ τῶν
οὔσων, καὶ τῶν ἐσομένων. Φυτεύειν ἡμᾶς δεῖ δένδρα καὶ
τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις. Ὁ Θεὸς ὁρᾷ οὐ μόνον τὰ ὄντα,
ἀλλὰ καὶ τὰ ἐσόμενα.

§. 52.

Ἐκὼν, Ἐκοῦσα, Ἐκόν. (*)

Χαλεπαίνω αὐτῷ, ὅτι με ἐκὼν ἀδικεῖ. Οἱ ἐκόντες
ἡμᾶς βλάπτουσι, τούτοις οὐκ εὐνοέομεν. Ἀγαθῷ ἡγεμόνι
στρατιὰ πείθεται ἐκοῦσα (ἡ: στρατιῶται πείθονται ἐκόντες).
Αἱ ἀγέλαι τοῖς νομεῦσιν ἔπονται ἐκοῦσαι. Σώφρων διδάσκα-
λος τοὺς μαθητὰς ἐκόντας ἔχει εὐπειθεῖς. Ὑπὸ πασῶν τῶν
πόλεων δῶρα αὐτῷ προσφέρεται ἐκουσῶν· ψεύσταις ἐκοῦσιν
οὐ συγγινώσκομεν.

(*) Τὸ ἐπίθετον τοῦτο κλίνεται ἀπαράλλακτα ὡς ἡ μετοχή: ὢν,
οὔσα, ὄν.

§. 53.

"Ασκησις εἰς βαρύτονα.

I.) ἐνεστ. ὀριστ. α.) ἐνεργητικόν.

"Εγὼ γε τῷ ἀνδρὶ τούτῳ οὐ πιστεύ-ω. Ὡ οὗτος, σεαυτὸν οὐ γινώσκ-εις· ὁ ἀχάριστος ἑαυτὸν μάλιστα βλάπτει· τοῖς εὐεργέταις χάριν ὀφείλ-ομεν. Παρὰ λόγον καὶ παρὰ κχιρὸν τοῦτο πράττ-ετε. Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων τὰ ἐν αὐτοῖς ὄντα οὐ γινώσκ-ουσιν. Ἡ ἐρίζ-ετον ἀλλήλοιν; Δύω ὁδὸν πρὸς τὸ τέρμα ἄγ-ετον.

β.) Παθητικόν.

"Εγὼ γε τοῖς λόγοις τούτοις οὐ πείθ-ομαι. Ὡ ἄφρον, οὐδεμιᾷ ζημίᾳ σωφρονί-ζη. Ἡ σοφία Σωκράτους δικαίως θαυμάζ-εται. Ἡμεῖς μὲν ὀργίζ-όμεθα, ὑμεῖς δὲ εὐφραίν-εσθε. Οἱ φύσει δειλοὶ οὐδεμιᾷ παραινέσει θαρρύν-ονται. Ὡς ὑμεῖς ἄμφω δικαίως εὐδαιμονίζ-εσθον, οὕτως ἡμεῖς κακοδαιμονίζ-όμεθον. Σήμερον τὼ δύω φονέε ἐπὶ θάνατον ἄγ-εσθον.

γ.) Μέσον.

"Εγὼ μὲν ἔρομαι, σὺ δὲ οὐκ ἀποκρίν-η. Πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίγν-εται. Ἡμεῖς παυ-όμεθα, ὅθεν ὑμεῖς ἄρχ-εσθε. Πολλοὶ εὐχονται βλαβερά, ἡ καὶ ἀδύνατα. Ὡ Δέσποτα, εἰ σὺ βούλει, (*) ἐλεύθερος ἔσομαι. Ὡ οὗτος, ἡ ἀπόλυσίς σου οὐκ ἔστιν ἐπ' ἐμοί, ὥς οἶ-ει.

(*) Τὸ -εα, τοῦ β'. παθητ. προσώπου συνήθως συναιρεῖται εἰς -η, ἀττικῶς δὲ εἰς -ει. ἡ δὲ Κοινὴ Διάλεκτος ἐφύλαξε τὸν εἰς -ει ἀττικ. τύπον εἰς μόνα τὰ τρία ῥήμ. βούλει, οἶει, ὄψει.

§. 54.

Παραδείγματα ῥημάτων συγκειμένων ἐκ
ποθέσεως.

1.) ἀνά. ἀν.

Οὐκ ἀνα-βλέπει ὑπ' αἰσχύνης. Οὐκέτι ἀν-εχόμεθα τὴν ἀδικίαν ταύτην. Οἱ οἰωνοὶ ἀναρ-ρηγνύουσι τὴν λείαν.

2.) Ἀντί. ἀντ', ἀνθ'.

Οὗτος ὁ αὐθάδης πᾶσιν ἀντι-λέγει, καὶ πᾶσιν ἀντ-αγωνίζεται. Οἱ σπουδαῖοι προθύμως ἀνθ-άπτονται τῶν πραγμάτων.

3.) ἀπό, ἀπ, ἀφ.

Ἡ ἀδικία τὸν μὲν αἴτιον ἀπο-λύει, τὸν δὲ ἀναίτιον ἀπ-ολλύει. Οἱ αἰχμάλωτοι στρατιῶται ἀφ-οπλίζονται, ἔνιοι δὲ καὶ ἀπορ-ρίπτουσι τὰ ὅπλα.

4.) διὰ, δι.

Δια-λεγόμεθα ἀλλήλοις, καὶ τὸν χρόνον ἢ δέως δι-άγομεν. Ὑπ' ὄγκου σχεδὸν διαρ-ρηγνύεται.

5.) ἐκ. ἐξ.

Νῦν μὲν ἐξ-υβρίζει, ἀλλ' οὐκ ἐκ-φεύγει τὴν τιμωρίαν.

6.) ἐν, ἐμ, ἐγ.

Ετι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἐν-τρέβονται. Τί μοι οὕτως ἀτρέπτως ἐμ-βλέπει; Καῖσαρ ἐγ-καλύπτεται καὶ ἀποθνήσκει.

7.) ἐπὶ, ἐπ, ἐφ.

Ἐπ-αγγέλλη μὲν πολλὰ καὶ μεγάλα, ταχέως δὲ ἐπι-λανθάνη τῶν ἐπαγγελμάτων. Ἡμεῖς μὲν ἀποθνήσκομεν, ἄλλοι δὲ ἐπι-γίγνονται καὶ ἐφ-ηθάσκουσι. Γῆν ἐπιρ-ρίπτομεν ἐπὶ τοὺς νεκρούς.

8,) κατά, κατ, καθ.

Ὁ φιλάργυρος κατα-κλείει τὰ χρήματα, ἢ καὶ κατ-ορύττει. Πάντα, ὅσα αὐτοῖς καθ-ήκει, ὁσίως πράττουσιν. Ἀναβαί-

νουςιν ἐπὶ τὰς οἰκίας, καὶ λίθους καταρ-ρίπτουσιν ἄνωθεν.

9.) μετὰ, μεθ, μετ.

Οἱ ἀβέβαιοι καθ' ἐκάστην ἡμέραν μετα-γιγνώσκουσι, καὶ τοὺς φίλους μετ-αλλάττουσι, καὶ ῥαδίως μεθ-αρμόζονται.

10.) παρὰ, παρ.

Ἀγαθοὶ γονεῖς οὐ μόνον τοῖς παισὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ παρα-κελεύονται, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς παράδειγμα αὐτοῖς παρ-έχονται καλοκάγαθίας.

11.) σύν, συμ, συλ, συγ, συ.

Οἵτινες ἵπποι συν-τρέφονται, οὗτοι ῥαδίως συ-ζευγνύονται. Συμ-βουλεύω σοι οὐδέν, ὅ,τι σοι οὐ συμ-φέρει. Οἱ στρατιῶται πάντοθεν συλ-λέγουσι, καὶ συγ-κομίζουσι, καὶ συν-άγουσι τὰ ἐπιτήδεια. Ἐκεῖ οἱ δύο ποταμοὶ συρ-ρέουσι.

12.) ὑπὸ, ὑπ, ὑφ.

Τί μοι ὑπο-βλέπη, τί ὑπ-οπτεύεις, οὐδέν σοι ὑφ-αρπάζω.

§. 55.

Προστακτικά.

1- Κλειῖ-ε τὴν θύραν, καὶ μηδενὶ ἄνοιγ-ε. Αἰσχροῖσι ἢ πονηρὸν μήτε αὐτὸς πράττ-ε μήτε ἄλλου ἐπίτατ-ε. Παρ' ἐμοῦ τάδε αὐτῷ ἀπαγγέλλ-ετε. Ὁ μὲν στρατηγὸς παραγγέλλ-έτω, οἱ δὲ στρατιῶται πραττ-έτωσαν (πραττ-όντων), ἃ παραγγέλλεται. Ὑμεῖς μὲν ἄμφω μέν-ετον, τῷ δὲ ἄλλῳ δύο πραττ-έτων, ἃ κελεύω.

2. Ἔρ-ου, ὅ,τι βούλει· ἐγὼ λέγω τὸ ἀληθές· τούτου ἕνεκα καὶ γεν-έσθω ὅ,τι βούλεται. Ὁ ἀμελής κολαζ-έ-σθω. Κολαζ-έσθωσαν (ἄττ. κολαζ-έσθων,) οὖν οὗτοι οἱ ἀμελεῖς. Ὡ δικασταί, μὴ ἀποτρέπ-εσθε ἀπὸ τοῦ δικαίου. Ὡ ἀδελφῶ, πάντα, ὅσα ἔξεστιν, ἀλλήλοις χαρίζεσθον. Τούτῳ τῷ φίλῳ μὴ καταδικαζ-έσθων, ἀλλ' ἀπολυ-έσθων.

§. 56.

Εὐκτικά.

1. Ἀκού-οιμι παρὰ σοῦ τὸ ἀληθές! Πιστεύ-οις τοῖς λόγοις μου! Θεὸς φυλάττει σε ἀπὸ παντὸς κινδύνου! Μὴ σε ψεύδ-ειεν αἱ ἀγαθαί σου ἐλπίδες! Εἰ ἡμεῖς πάντες μεῖον σφαλλ-οίμεθα! Εἰ γὰρ οἱ παῖδες μεῖον μαλακίζ-οιν-το! Ὡ γονεῖς, εἴθε μήποτε ἀποθνήσκ-οιτον! Πολλοὶ ἄνδρες λέγουσιν εἴθε ἀνηθάσκ-οιμεν!

2. Μὴ πρόσεχε τοῖς λόγοις ἀνδρὸς, ὃς σε κολακεύοι. ὅστις ἡμῶν ψεύδοιτο, οὗτος συγγνώμης οὐ τυγχάνει. Λέγετε, εἴ τι βέλτιον εἶναι νομίζοιτε. Ὁ πατήρ φύλακας συμπέμπει (σὺν) τῷ υἱῷ, ὅπως ἀπὸ κινδύνων φυλάττοιεν. Τισσαφέρνης διαβάλλει τὸν Κῦρον πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφόν, ὥς ἐπιβουλεύει αὐτῷ. Ἐν φόβῳ ἦν, μὴ ὁ πατήρ ἄχθοιτο, καὶ οἱ ἄλλοι μέμφοιντο αὐτῷ.

§. 57.

Ῥήματα Ὑποτακτικά.

2. Τί πράττ-ω; ποῖ τρέπ-ωμαι; Ἑρεται, τί πράττ-η, ποῖ τρέπ-ηται. Σπουδάζ-ωμεν περὶ ἀγαθὰ μαθήματα, καὶ μὴ μαλακίζ-ώμεθα. Εἰ καὶ ἡμεῖς λέγ-ωμεν, ὃ γιγνώσκομεν; Ἑρονται, ὅπως καὶ ὅποι ἀποφεύγ-ωσι. Σκέπτεσθε, τί, (ἢ ὅ,τι) ἀποκρίν-ησθε.

2. Ὁ κόλαξ καὶ ὁ φιλάργυρος χαρίζονται ἡμῖν, οὐχ ἵνα φιλίαν ἡμῖν παρέχωσιν, ἀλλὰ ἵνα κέρδος τι λαμβάνωσιν. Ἐὰν μὴ πείθωνταί τινες, τούτους κολάζετε, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀποτρέπωνται τῆς ἀπειθείας. Ἀνδρείως μάχεσθε, ὅπως σώζησθε, εἰ δὲ μὴ, ὅπως καλῶς γε ἀποθνήσκητε. Συγγινώσκω ὑμῖν δύο, εἴαν ἀληθεύητον, καὶ μὴ ψεύδητον.

§. 58.

Ἀπαρέμφοτα.

1. Οἱ παῖδες πρῶτον μανθανόντων ὀρθῶς ἀναγινώσκ-ειν καὶ γράφ-ειν. Οἱ νόμοι προστάττουσι μὴ κλέπτειν, μὴ ἀρπάζειν, μὴ φονεύειν, μὴ ψεύδεσθαι. Χαλεπὸν μὲν ἐστὶν ἀδίκως κολάζ-εσθαι, ἔτι δὲ χαλεπώτερον διαβάλλεσθαι, καὶ τῆς καλῆς δόξης στερίσκεσθαι. Ῥᾶον ἐστὶν ἔργον τι μέμφεσθαι, ἢ ἀμέμπτως ἐργάζεσθαι.

2. Τὸ σπουδάζειν ἐπιπονώτερον τοῦ παίζειν. Τὸ μὲν ὁψὲ μανθάνειν, οὐκ ἐστὶν αἰσχρὸν, ἀλλὰ τὸ ἀηδῶς καὶ ἀκοντὶ μανθάνειν. Τῷ ψεύδεσθαι ἀποβάλλομεν τὸ πιστεύεσθαι. Ὅσους κινδύνους καὶ πόνους ὑποδύονται πολλοὶ τοῦ χρηματίζεσθαι ἔνεκα! Συμβουλεύω σοι, ταχέως φεύγειν, καὶ μὴ πλείονα χρόνον μέλλειν. Κελεύει τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολύειν καὶ οἴκαδε ἀποπέμπειν. Τὴν πόλιν πρῶτον μὲν ἐπιτρέπει διαρπάζειν, ἔπειτα δὲ κελεύει ἐμπρήθειν.

§. 59.

Μετοχαί.

2. Κύων κολακεύ-ων, ἢ χαίρ-ων σείει τὴν κέρκον. Μήποτε ἐπιλανθανώμεθα τοῦ Θεοῦ, τοῦ πάντα βλέπ-οντος καὶ πάντα ἀκού-οντος. Μηδὲν λέγε, ὃ διαφθείροι τὸν ἀκού-οντα. Ὡς κολακεύων (ἢ κολακεῦον), ἔμε γε οὐ ψεύδεις. Εὐδαίμονές εἰσιν οἱ στέργοντες (ἢ οἱ ἀρεσκόμενοι) τοῖς παροῦσιν. Οὐκ ὀλίγοι ἀποθνήσκουσιν ὑπὸ φόβου τῆς αἰσχύ-νης, ἢ τοῦ κολάσματος· οἱ μὲν καταρρίπτ-οντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμενοι. Πᾶν τὸ πεδῖον μεστὸν ἦν μαχομένων, φευγ-όντων, διωκόντων, παιόντων, πιπτόντων, ἀποθνησκόντων. Παρκινέσεις πολλάκις οὐκ ἀρέσκουσι

τοῖς ἀκού-ουσιν. Οἱ προσήκοντες μὴ ἐγκαταλείπόντων τοὺς προσήκοντας.

2. Τίς ἐστὶν ἡ ὁδὸς; ἡ πρὸς τὴν πόλιν φέρ-ουσα; ἁμαρτάνεις τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐπ' εὐδαιμονίαν ἀγ-ούσης, καὶ τρέπη πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' ἀπώλειαν ἄγ-ουσαν. Αἱ ἡδοναὶ αἱ μαλακίζονται καὶ θρύπτουσαι τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν λυμαίνονται. Πασῶν παρακελεύσεων, καὶ περ πρὸς τὸ αὐτοῦ ἀγαθὸν πλεῖστα συμφερ-ουσῶν, παρακούει. Ἡδόμεθα ἀκούοντες τὰς φιλομήλας ἀδ-ούσας. Αἱ νῦν κατασκευαζ-όμεναι οἰκίαι, χαριέστεραί εἰσι τῶν πάλαι κατασκευαζ-ομένων.

3. Τὸ τῷ σμῆναι μὴ συμφέρον, οὐ δὲ τῇ μελίτῃ συμφέρει. Οὐ πράττεις τό σοι καθῆκ-ον ἢ προσῆκ-ον. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς πράττει τὰ αὐτῷ καθήκον-τα. Θεὸν οὐ λανθάνει, οὔτε τὰ λεγόμενα, οὔτε τὰ πραττόμενα, οὔτε τὰ σιγῇ βουλευόμενα. Τῶν ἐν τῷ πολέμῳ γιγνομένων πολὺ μέρος τῇ τύχῃ μέτεστι.

§. 60.

Εἴ τις ἄκων ἁμαρτάνει, οὐκ ἔστιν ἄξιος τιμωρίας. Ὅσα ἄνθρωποι ἁμαρτάνουσιν ἄκοντες, τούτων τυγχάνουσι συγγνώμης. Ἡ στρατιὰ ἄκουσα πείθεται τῷ αὐτῆς ἡγεμόνι. Οἱ πολέμιοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν ξενίζονται ἀκόντων (ἢ ὑπὸ πόλεων ἀκουστῶν). Τίς ἤδεται τιμαῖς ταῖς παρὰ πλήθους ἄκοντος; Οὐ βούλομαι ὑμῖν συμβουλεύειν ἄκουσι (ἀκούσαις).

§. 61.

Παρατατικός. - Αὕξησις συλλαβική.

Ὅρ. Γρμ. §. 4 6.

Ὅτε ἐγὼ ἔ-γραφ-ον, σὺ ἐ-μάνθαν-ες, καὶ ὁ ἀδελφός σου ἔ-παιζ-εν. Ὅσον ἐ-θαυμάζ-ομεν, ἀκούοντες τὴν ἀγγελίαν

ταύτην ! ἄλλοτε ἐ-μακαρίζ-ετε τὸν ἄνδρα, ὃν χθὲς ἐ-κλαί-ετε. Οἱ παλαιοὶ Πέρσαι τοὺς ἀχαρίστους ἰσχυρῶς ἐκόλαζ-ον. Λέγων τὴν γνώμην μου ὑπ' ἄλλων μὲν ἐδοξαζ-όμην, ἄλλοις δὲ, μωρός τις ἐ-φαιν-όμην. Ἡμεῖς μὲν ἐ-βουλ-ό-μεθα τὴν ὑμῶν σωτηρίαν, ὑμεῖς δὲ ἡμῖν οὐκ ἐ-πείθ-εσθε. Οἱ μὲν ἐ-δίωκ-ον, Οἱ δὲ ἐ-διώκ-οντο, οἱ μὲν ἔπαιον, οἱ δὲ ἐπαίοντο. Τὰ τῶν ἐβραίων νεότοκα βρέφη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὸν Νεῖλον ἐρ-ρίπτοντο. Τὸ Κύρω, καὶ ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ νεώτερος, παῖδες ὄντε, πάντων τῶν ἡλίκων διαφέροντε ἐ-φαιν-έσθην.

2. Ῥημάτων ἀπλῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων

Αὔξησις (χρονική).

Ὅρ. Γερμ. ἐνθ. ἀνωτέρω.

Ἐν ᾧ ἔτι ἡγαλλόμεθα ἐπὶ τῇ τῶν συμμάχων νίκη ἐν τούτῳ ἤκον φεύγοντες, καὶ ἡγγελλον τὴν ἐκείνων ἥτταν. Ὑπόμην (ἢ εὐχόμην) τῷ Θεῷ, καὶ ἡλπιζον τὰ βέλτιστα. Ὅτε ἡσθάνετο τὸ αὐτοῦ ἀμάρτημα, ἡσχύνετο. Ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὴν πέτραν ἄλλος ἄλλον εἵλκομεν. Ὡς εἶχετο ὑφ' ὑμῶν τὰ ἄκρα, πάντες οἱ πολέμιοι ὤχοντο φεύγοντες. Καταμανθάνοντες κονιορτὸν εἰκάζομεν τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα πλησίον εἶναι. Πολλὰ μὲν αὐτὸν ἰκετεύομεν, μὴ ποιεῖν τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν ἡνύομεν. Τῇ Ἀθηνᾷ πολλάί τε καὶ μεγάλαι ἐορταὶ ἐωρτάζοντο. Τὸν ἄνεμον οἰωνίζοντό τινες τὰ μέλλοντα προσημαίνειν. Ἡμεῖς μὲν ἄμφω ἡχθόμεθον ὑμεῖς δὲ ἥδεσθον, ἐκείνω δὲ καὶ ἡγαλλίσθην.

3. Αὔξησις ῤημάτων συνθέτων.

Ὅρ. Γερμ. §. 46. ἐδφ. γ'. κτξ.

Σωκράτης τοὺς νέους οὐ διέφθειρεν, ἀλλὰ τοὺς αὐτῷ συνόντας βελτίους παρεῖχε. Τὰ Ὀμήρου ἔπη πάλαι ὑπὸ

τῶν παίδων ἐξεμανθάνετο. Δικαίως αὐτοὺς φίλους ἐνομίζομεν εἶναι· ὅτι καὶ τὰς πόλεις ἡμῖν ἀνέωγον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκπλεω παρεσκεύαζον. Ἀποχωροῦντα τὸν Κῦρον εἰς Πέρσας προὔπεμπον Μήδων καὶ παῖδες καὶ ἄνδρες, καὶ γέροντες ἐφ' ἵππων. Σαφῶς αὐτὸν γινώσκω, πολλὰ γὰρ αὐτῷ συνδιέτριβον. Πολλὰ τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἐθνῶν, στρατευόμενα, τὰ φίλτατα συμπεριήγοντο. Παρὰ Ἰνδοῖν ἤδη πάλαι αἱ γυναῖκες συγκατεκαίοντο τοῖς νεκροῖς ἀνδράσιν. Ὡς πρῶτος ἠνείχετο τοσαῦτα κακά! Ὁ Κριτίας, καὶ ὁ Χαρικλῆς, δύο τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, προηγορευέτην τῷ Σωκράτει τοῖς νέοις ὅλως μὴ διαλέγεσθαι.

Ἀσκησις εἰς τὰ συνηρημένα ῥήματα.

• Σημ.: Ἡ συναίρεσις γίνεται εἰς μόνους τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικόν.

§. 62.

α.) ἐνεστῶς ὀριστικός.

1. Ἐκείνοι τῶν ἀνδρῶν ἐγὼ μὲν τὸν ἕτερον, ὃν σὺ μισέεις (-σεῖς), ἀγαπάω (-πῶ), τὸν δὲ ἕτερον, ὃν σὺ ἀγαπάεις (-πᾶς), ἐγὼ μισέω (-σῶ) καὶ αὐτοῦ καταφρονῶ. Ὁ μὲν αἰσχυρόμενος ἐρυθρίαει (-ιᾶ), ὁ δὲ τρέμων ὠχρίαει. Ὁ φιλάνθρωπος οὐδένα ἐκὼν ἀδικεῖ (-εἶ). Θεὸς ἐνίοτε τὸν μὲν ὑψηλὸν ταπεινώνει (-οῖ) τὸν δὲ ταπεινὸν ὑψοῖ. Θεὸν μὲν οὐχ ὀράομεν (-ῶμεν) κατανοέομεν (-οῦμεν) δὲ ἐκ τῶν γιγνομένων τὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ σοφίαν καὶ φιλανθρωπίαν. Τί ἐτι ἐρωτάετε (-ᾶτε); Τί ὀκνεῖτε (εἴτε); Τί οὐ χαλινόετε (-οῦτε) τοὺς ἵππους; Καὶ ὁ δυνατώτατος καὶ πλουσιώτατος ἐνίοτε πεινάει (-ῆ) καὶ διψάει (-ῆ), καὶ ῥιγέει (-οῖ). Καὶ οἱ δυνατώτατοι καὶ οἱ πλουσιώτατοι ἐνίοτε πεινᾶουσι (-ῶσι) καὶ διψᾶουσι (-ῶσι), καὶ ῥιγόουσι (οῦσι). Οἱ

μεν ἀγαθὰ πράττοντες εὐθυμέουσιν (-οῦσιν), οἱ δὲ κακὰ πράττοντες δυσθυμοῦσιν, ἢ καὶ ἀθυμοῦσι. Τί δηλόετον (οὔτον,) εἴ τινος δέεσθον (δεῖσθον); Τούτω τῷ τεχνίτῃ φοβόετον (-εῖτον) ἀλλήλοιν.

2. Ὡς ἀνιάομαι (-ῶμαι)! Οὐ μόνον γὰρ φιλοφροσύνης οὐκ ἀξιόομαι (-οῦμαι) ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀδικέομαι (-οῦμαι). οὐκ ἔστιν, ὅ τι ἀνιάῃ (-ᾶ), οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἀδικέῃ (-ῇ), ἀλλὰ καὶ φιλοφροσύνης ἀξιόει (-οῖ). Ὁ ὄνος ὀγκάζεται (-ᾶται), ὁ λέων βρυχᾶται, ὁ βοῦς μυκᾶται. Ἀγαθὸς ἀρχὼν ἀγαπᾶται, καὶ τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορέεται (-εῖται). Ἡ πόλις περιρρέεται ποταμῷ. Οὐδὲν μᾶλλον καταδουλόεται (-οῦται) ἀνθρώπους τοῦ ἰσχυροῦ φόβου. Πάσαις ταῖς τέχναις, ἃς μηχανάεσθε (-ᾶσθε), οὐ θηράομεθα (-ώμεθα.) Πολλὰ μὲν καὶ μεγάλα εὐεργετεύονται (-οῦνται) οἱ παῖδες ὑπὸ τῶν γονέων· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς οὔτοι τῆς σωτηρίας ἐκείνων ἐπιμελοῦνται, καὶ πάντα προνοοῦσιν, ὅσα ἐκεῖνοι δέονται (*). Πολὺ δὲ πλείονα καὶ μείζονα ἡμεῖς πάντες εὐεργετεόμεθα (οὔμεθα.) ὑπὸ Θεοῦ. Ὡ πάτερ, δεόμεθά (***) σου συγγνώμην. Οἱ ἀπρόνοητοι καὶ οἱ ἄφρονες ῥαδίως ἐξαπατᾶνται (-ῶνται) καὶ ζημιόονται (-οῦνται). Ἡμεῖς ἄμφω ἐξαπαταόμεθον (-ώμεθον) καὶ ἀδικεόμεθον (-οῦμεθον). Τῷ στρατηγῷ ἅμα ὀρμάεσθον (-ᾶσθον).

§. 63.

6'.) Προστακτικῆς.

Μὴ καταγέλαε (-α) τῶν στεναγμῶν ἢ τῶν δακρύων ἀθλίου. Μὴ ὄκνεε (-ει), ἀλλὰ πειράου (-ρῶ) τὸν ἄνδρα καταπραΰνειν. Μηδένα ἐκὼν ζημίῃς (-ίου) Ὁ δικαστὴς δραέτω

(*) ὄχι. δεῶνται. (**) ὄχι. δούμεθα.

(-άτω) τὰ δίκαια, καὶ μηδένα ἀδικεῖτω (-εῖτω). Μὴ ἀθυμεῖτε, μηδὲ φοβεῖσθε, ἀλλὰ θαρρῆτε καὶ τὰ βέλτιστα προσδοκᾶτε. Οἱ βασιλεῖς τιμάτωσαν (τιμώντων) τοὺς ἀξιούς. Οἱ μὲν πλούσιοι μὴ καταφρονεῖτωσαν (καταφρονούντων) τῶν πτωχῶν, οἱ δὲ πτωχοὶ μὴ φθονεῖτωσαν (φθονούντων) τοὺς πλουσίους. Τοῦτό σοι ὑπ' ἄλλου τινὸς ἱστορεῖσθω· οἱ ἄξιοι ἐπαινείσθωσαν (ἐπαινείσθων) καὶ τιμάσθων (τιμάσθων), καὶ ἀξιούσθωσαν (ἀξιούσθων) ὧν εἰσιν ἄξιοι.

§. 64.

γ.) Εὐκτικῆς.

ὦ πάτερ, ζῶς (ζώης) ἐπὶ μήκιστον, καὶ εὐδαιμονοῖς (εὐδαιμονοίης!) Εἰ ἐπαινοῖμι (-νοίην) τὸν προδότην, δικαίως ἂν με καὶ αἰτιῶσθε, καὶ μισοῖτε (-σοίητε). Τοῦτο ἔλεγεν, ὅπως μὴ καταγελῶεν αὐτοῦ, ἢ καταφρονοῖεν, οἱ ἄλλοι. Ἐμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου πυρὰ ἐκκαίμεν, ὅπως δρῶμεν (δρώμεν) μὲν, εἴτινες νύκτωρ προσέρχονται, μὴ δρώμεθα δὲ ὑπὸ τῶν προτερχομένων. Εἰ οὕτω ποιοῖμι (ποιοίην,) δικαίως ἂν καταγελώμην. Τί ἂν ὠφελοῖο, εἰ τὸ πρᾶγμα δηλοῖς (-λοίης); Εἰ γὰρ τούτω τὸν ἄνδρα δμοιοοίτην καὶ ἀληθῶς φιλοφρονοῖσθην ἀλλήλοιν! Εἰ γὰρ ὑμεῖς ἄμφω αἰεὶ ἀλύπως βιοῖτον, καὶ ἐν ἐσχάτῳ γήραϊ τελευτῶτον.

§. 65.

δ.) Ὑποτακτικῆς.

Ἀπορῶ, τί ποιέω (-ῶ), πότερον σιωπάω (-ῶ) ἢ τὸ ἀληθὲς φανερόω (-ῶ), δηλόωμεν (-ῶμεν) ὃ ἡμῖν δοκεῖ, ἢ σιωπάωμεν (-ῶμεν); Ἐὰν ἀδικέης (-ῇς) ἄλλους, ἢ ἐξαπατάης (-τάῃς), ἢ δολόῃς (-λοῖς) τίς σε οὐκ ἂν μισοίῃ; Οἱ νέοι αἰδέωνται (-ῶνται) τοὺς γέροντας. Ὁ αἰδῆμων ὅταν ἐπαινέηται (-ῇται), ἐρυθριᾷ. Μὴ μέγα φρόνει μήτε ἐπὶ

πλούτῳ, μήτε ἐπ' εὐγενείᾳ, μήτε ἐπὶ κάλλει τοῦ σώματος, ἵνα μὴ καταγελάῃ (-λαῖ) ἢ καὶ καταφρονέῃ (-ῆ). Πολλοὶ εὖ ποιῶσιν, οὐχ ἵνα τὰ καθήκοντα ἀποτελέωσιν (-ῶσιν), ἀλλ' ἵνα τιμάωνται (-ῶνται) ἢ ἐπαινέωνται (-ῶνται), καὶ εὐκλειαν καρπόωνται (-ῶνται) ἢ ἵνα ἄλλο τι κέρδος κτῶνται. Ἀναδιπλοῦτε τὴν σπουδὴν, ἵνα τὸ ἡμῶν ἔργον ταχέως ἀποτελέητε (-ῆτε), καὶ πρὸς τέρμα ἀφικνέσθε (-ῆσθε). Ἡμεῖς ὦ φίλοι ἀσκέωμεν-(-ῶμεν) τε αὐτοὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ ἄλλους παρορμάωμεν (-ῶμεν) ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα.

§. 66.

ε'.) Ἀπαρεμφάτου.

Οἱ νόμοι προστάττουσι, τιμάειν (-μαῖν) τοὺς γονέας, ἐμπεδόειν (-οῦν) τοὺς ὅρκους, μὴ ἀδικεῖν (-εῖν), μὴ ἀπατᾶν, μὴ ἀπειθεῖν τῇ ἀρχῇ. Φιλότιμος πάντα μὲν πόνον ὑποδύεται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένει τοῦ ἐπαινέεσθαι (—εῖσθαι) ἕνεκα. Δικαιοσύνη εἰς τὸ τιμάεσθαι (—αῖσθαι) ὑπὸ τῶν ἐρχομένων καὶ εἰς τὸ εὐδοκιμεῖν, παρ' αὐτοῖς μέγα συμβάλλεται. Δουλόεσθαι (—οῦσθαι) τὸ δεινότατόν μοι δοκεῖ εἶναι τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν. Εἰσὶν οἳ τὴν δόξαν πλείονος ποιῶνται τοῦ ζάειν (—ζῆν). Πρὶν μὲν πεινῆν ἐσθίει, πρὶν δὲ διψῆν πίνει. Ἀνθρώποις χράεσθαι (—χρῆσθαι) ὥς ὑποζυγίοις αἰσχρόν τε καὶ ἀσεβές ἐστι. Αἰτῶ σε, κατασιωπᾶν, ἃ σοι ἔλεγον. Ὁ τῶν πολεμίων στρατηγὸς πάντας μὲν τοὺς αἰχμαλώτους παραγγέλλει κατακαίνειν, τοὺς δὲ πολίτας ἐπιτρέπει ἀδικεῖν, καὶ τὴν χώραν δηοῦν.

§. 67.

ς'.) Μετοχῆς.

Ὁ σοφὸς τὴν αὐτὴν ἔχει γνώμην εἴτε εὐτυχέων (χῶν),

εἴτε δυστυχῶν. Ἡδὺς μὲν ἐστὶν ἄρτος πεινᾶοντι (-ῶντι),
ἡδὺ δὲ ὕδωρ διψῶντι. Οἱ αἰτέοντες (—οὔντες) λαμβάνουσι,
καὶ οἱ ζητοῦντες εὐρίσκουσι, καὶ τοῖς κρούουσιν ἀνοίγεται.
Τὰ βλαβερά δοκοῦντα πολλάκις γίγνεται ὠφέλιμα. Οἰκτρόν
ἐστὶ τοὺς γέροντας ὁρᾶν δυστυχοῦντας, καὶ τῶν] καθ' ἡ-
μέραν ἀναγκαίων ἀποροῦντας. Οἱ αἰεὶ τρέμοντες καὶ δει-
νόν τι προσδοκῶντες λαγῶ βίον λέγονται ζῆν. Οὔτε ἀσπά-
ζεται τοὺς ἀπαντῶντας, οὔτε ἀποκρίνεται τοῖς ἐρωτῶσι.
Προσελαύνει ἰδρόοντι (—οὔντι) τῷ ἵππῳ.

2. Μικραὶ εἰσὶν αἱ πόλεις αἱ ἡμῖν βοηθέουσαι (—οὔσαι)
καὶ τοῦ κινδύνου μετέχειν ἐθέλουσαι. Τίς μὲν οὐ τιμᾷ μη-
τέρα τόν τε οἶκον εὖ διοικοῦσαν, καὶ τῶν παίδων σωφρό-
νως καὶ σπουδαίως ἐπιμελουμένην; Τίς δὲ οὐ καταφρονεῖ
μητέρων, τοῦ μὲν οἴκου, καὶ τῶν παίδων ἀμελουσῶν, τὰς
δὲ ἡδονὰς θηρευουσῶν.

3. Ὅρῳμεν ἐνίοτε καλοὺς μὲν καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀ-
μελουμένους καὶ πενομένους, πονηροὺς δὲ καὶ μιαροὺς προ-
τιμωμένους, καὶ πλουτοῦντας. Πορθομένη μὲν καὶ ἐρη-
μουμένη χώρα οὐ δύναται πολὺν χρόνον στράτευμα φέρειν,
οἰκουμένη δὲ καὶ σπειρομένη τροφήν παρέχει ἀένναον. Αἱ
οἰκίαι αἱ νῦν οἰκοδομοῦμεναι καλλίωνές εἰσι καὶ χαριέστε-
ραι τῶν πάλαι οἰκοδομουμένων. Πολλὰ τῶν βιβλίων, τῶν
ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐπαινουμένων, οὐκ ἔστιν ἄξια ἐπαινεῖσθαι.
Ποῖον ὄνομα ἢ ῥῆμα καλεῖται περισπώμενον, καὶ ποῖον
προπερισπώμενον.

§. 68.

α.) Παρατατικός.

(Ῥήματα ἀπλᾶ ἀπὸ ἐνὸς ἀπλοῦ συμφώνου ἀρχόμενα.)

Πότερον φόβῳ τινὶ, ἢ ἐλπίδι κέρδους τινὸς τοῦτο ἔδρας;

Ὁρφεὺς ἄδων δένδρα τε καὶ λίθους ἐκίνει. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Πέρσαις, ὅτε βασιλεὺς ἐθήρα καὶ οἱ ἄλλοι ἐθήρων, ὅτι ἀληθεστάτη αὐτοῖς ἐδόκει αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. Ἡ τῶν συμμάχων στρατιὰ τὴν χώραν ἐδήρου καὶ τοῖς πολίταις ὡς πολεμίοις ἐχρῆτο. Κῦρος ὁ βασιλεὺς ἐπειρᾶτο ἑαυτὸν παρέχεσθαι παράδειγμα πασῶν ἀρετῶν, καὶ οὕτως οὔτε ἐφθονεῖτο, οὔτε ἐμισεῖτο, ἀλλ' ὑπὸ πάντων ἐφιλεῖτο καὶ ἐτιμᾶτο. Οἱ μὲν τῶν Περσῶν παῖδες, οὐ παρὰ τῇ μητρὶ ἐσιτοῦντο, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ, οἱ δὲ ἔφηβοι καὶ ἐκοιμῶντο περὶ τὰ ἀρχεῖα. Σὺ μὲν ὀργιζόμενος ἐλοιδοροῦ ἡμῖν, καὶ ἐχρῶ ὡς παιστὴν, ἡμεῖς δὲ ἐσιωπῶμεν, ἵνα μὴ ἔτι μᾶλλον ἀγριοῖο. Εὐφράτης, ὁ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς Βαβυλῶνος ἑρρεῖ. Μιλτιάδης καὶ Ἀριστείδης ἐζηλούτην ἀλλήλῳ.

6.) Ῥήματα ἀπλᾶ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα.

Ἡγνόουν μὲν ὦν ἔνεκα ἐφοίτα πρὸς ἐμέ, οὐ μὲν τοι ἡρώτων τὴν αἰτίαν, ἀλλ' εἶων αὐτόν. Ἐθάρρει ὁ ἡγεμὼν, καὶ γὰρ ἀνάλκιδας ἡγεῖτο εἶναι τοὺς πολεμίους, καὶ ἀσυντάκτους εἶναι ἑώρα. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐθεώρουν τὸν βίον τοῦ ἐκάστου, καὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας εἰς τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλήν ἤγον· ἡ δὲ τοὺς μὲν ἐνουθέτει, τοῖς δὲ ἡπείλει, τοὺς δὲ ὡς προσήκεν ἐζημίῳ. Ἦκεν ὁ πατήρ, ὅτε ἡριστῶμεν. Ἡμεῖς μὲν ἡτοῦμέν σε συγγνώμην, σὺ δὲ ἡτιῶ ἡμᾶς ἀναισχυντίας, καὶ οὐ μόνον ἡμῖν μᾶλλον ἡπείλεις, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἐωθοῦ ἔξω. Ὑμεῖς μὲν ἡύλειτε, ἡμεῖς δὲ ὠρχούμεθα. Πόθεν γινώσκετε τὸν ἄνδρα; οὐ γὰρ ὥκοῦμεν πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτῇ σὺν αὐτῷ οἰκία; Κῦρος, παῖς ὢν, διὰ τὸ φιλομαθὴς εἶναι, πολλὰ τοὺς πα-

ρόντας ἡρώτα, καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἡρωτᾶτο, ταχὺ ἀπεκρίνετο διὰ τὸ ἀγγίλους εἶναι.

γ.) Ῥήματα σύνθετα.

Σωκράτης τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἡμέλει, καὶ τοὺς ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῆνει. Τί οὐ πρόσθεν οὕτως ἐνενοοῦ; Ὅτι ἐκ πολλοῦ χρόνου πλεῖστα εὐτύχει (ἢ: ηὐτύχει). Χθὲς ἐφ' ἐνὶ δυστυχίματι ἐδυσθύμει καὶ σχεδὸν ἡθύμει. Ταύτη τῇ γραφῇ οἱ μὲν ἰδιῶται εὐαρεστοῦντο (ἢ: εὐηρεστοῦντο)· οἱ δὲ τεχνῖται καὶ ἄλλοι τῆς γραφικῆς ἔμπειροι δυσηρεστοῦντο. (*) Ἄλλο τε μὲν ἡμῖν ὁμογνωμονεῖτε, νῦν δὲ εὐθὺς μετενοεῖτε καὶ ἀντεγνωμονεῖτε. Οἱ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι ὦνοχόουν, πρὶν δὲ προσφέρειν τὸν οἶνον ἀπερρόφουν αὐτοῦ. Ἐν Σπάρτῃ καὶ αἱ γυναῖκες ἐσωμάσκουν. Αἱ πυραμίδες ἐν τοῖς ἐπτά θαύμασι κατηριθμοῦντο. Ἄλλοι μὲν συνεωνοῦντο τὸν σῖτον, ἄλλοι δὲ ἐσιτοποιοῦντο καὶ ἡριστοποιοῦντο, ἢ ἐδειπνοποιοῦντο. Τόσαῦτα καὶ ἵτοιαῦτα λαλῶν ἡμῖν ἠνώχλει. Κῦρος καὶ Κυαξάρης οὐχ' ὁμογνωμονοίτην οὐδὲ ἐφιλοφρονεῖσθην ἀλλήλοιν. ὦ οὗτος ὅσον ἐγὼ καὶ σὺ ἐξηπατώμεθον.

Οἱ διάφοροι τύποι τοῦ παρατατικοῦ ἀναμίζ.

Κῦρος ἀπέπεμπε τοὺς ταξιάρχους εἰς τὰς τάξεις ἐκάστους καὶ ἐκέλευε τοῖς αὐτοῦ ἕκαστον δεκαδάρχοις ταῦτά σημαίνειν. Ἐκ τούτου δὲ προηγεῦντο μὲν οἱ Ὑρκάνιοι, αὐτὸς δὲ τὸ μέσον ἔχων σὺν Πέρσαις ἐπορεύετο. Τῶν δὲ πολεμίων, ἐπεὶ φάος ἦν, οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὰ δρώμενα, οἱ δὲ ἐγίγνωσκον ἤδη, οἱ δ' ἠγγελλον, οἱ δ' ἐβόων, οἱ δ' ἔλυον ἵππους, οἱ δὲ συνεσκευάζοντο, οἱ δ' ἐρρίπτουν τὰ ὄ-

*) Οὔτε: ἐδυσηρεστοῦντο, οὔτε—δυσηρεστοῦντο.

πλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, οἱ δ' ὠπλίζοντο, οἱ δὲ ἀνεπήδων ἐπὶ τοὺς ἵππους, οἱ δὲ ἐχαλίνουν, οἱ δὲ τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα, οἱ δὲ τὰ πλεῖστα ἄξια ἐλάμβανον, οἱ δὲ κατορύττοντες τὰ τοιαῦτα ἡλίσκοντο, οἱ δὲ πλεῖστοι εἰς φυγὴν ὤρμων.

§. 69.

Ἀσκησις εἰς τὰ εἰς — ω Ῥήματα.

Μέλλων Α'. ὁμαλῶς.

ἀ.) Ὅριστικός.

1. Ἑνεργητικός.

aa) —σω. — ξω (ἀντί: γσω, κσω, χσω.)

(ψω ἀντί: βσω, πσω, φσω.)

Ἐγωγε τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐδέποτε πιστεύ—σω. Δυνατώτερός τις καταλύ—σει τὴν αὐτοῦ ἀρχήν. ὦ φίλοι, τὰ βέλτιστα ἡμῖν δοκοῦντα συμβουλεύ—τομεν ὑμῖν, εἰ ἡμῖν ἀπλῶς ἀληθεύσετε. Τοῦτον τὸν παῖδα οὐ μόνον θρέψω (τρέφω), ἀλλὰ καὶ παιδεύσω, καὶ αὐτὸς διδάξω. Οὐδεὶς σε ἀναγκάσει, οὐδεὶς κωλύσει, ἄκων πράξεις οὐδὲ ἔν, οὐδεὶς σε βλάψει, ἐχθρὸν οὐχ ἔξεις (ἔχω), εἰ καὶ ἄλλους πείσουσιν (πείθω) οὗτοι οἱ ἀλαζόνες, ἔμε γε οὐ ψεύσουσιν (ψεύδω) αἱ αὐτῶν ἀλαζονεῖαι.

bb. —ήσω. —ώσω. —άσω. —έσω. —όσω.

Τὴν οἰκίαν ταύτην ἄλλος οἰκήσει, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἄλλος γεωργήσει. Ὅσῳ μᾶλλον νῦν κοπιάσομεν, καὶ πεινήσομεν, καὶ ἀγρυπνήσομεν, τοσούτῳ ἥδιον τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἀριστήσομέν τε καὶ δειπνήσομεν. Πάντα ταῦτα οὐκ ἀρκέσει οὐδὲ ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Ἀποτελέσουσιν, οἶμαι, τὰ καθήκοντα, καὶ βεβαιώσουσι τὴν πίστιν, καὶ τὸν ὅρκον ἐμ-

πεδώσουσιν. Ἡμεῖς τοὺς ὑμετέρους τὴν γῆν ἐάσομεν ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀδικήσομεν, εἰ καὶ ὑμεῖς ἐάσετε ἐργάζεσθαι τοὺς ἡμετέρους, καὶ οὐκ ἀδικήσετε. Οὐδεὶς ἄρῳσει τοὺς ἀγρούς.

2 Μέσον — σομαι. κτλ.

Τῶν ἡδίστων σίτων γεύσομαι, καὶ τῶν ἡδίστων ποτῶν ἀπολαύσομαι, καὶ ἡδιστον ἀναπαύσομαι. Διηγῆσομαί σοι πάντα μετ' ἀληθείας, καὶ εὐθέως ἄρξομαι. Ποῦ ἐστὶν ἱατρὸς, ὃς ἰάσεταί με; Πολλοὶ μὲν γελάσονται, ὀλίγοι δὲ ἐπαινέσονται. Λυπηρῶς βιασόμεθα, φίλων ὄντες ἔρημοι. Ὑμεῖς μὲν ἐργάτεσθε, ἄλλοι δὲ καρπώσονται. Ὅφει τὸν ἄνδρα, καὶ θαυμάσῃ. Ἀδηλον ποῖ τρέφεται, καὶ ποῖ φεύζεται. Ὅστις μιμήσεται ἁμαρτάνοντα, ἑαυτὸν τιμωρήσεται. Κατασκευασόμεθα τὴν οἰκίαν, ὅπως ἐπιτηδειοτάτην εἶναι ἡγησόμεθα.

§. 70.

6'.) Εὐκτικός.

Ἐλογιζόμην, ὥς ποιῶν τοῦτο φίλον σε ἔξοιμι, καὶ ἐξέσοιτό μοι, διαλέγεσθαί σοι, ὅποσον ἂν χρόνον βουλοίμην. Ἐγίγνωσκον, ὅτι οἱ λησταὶ καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν, εἰ μή τις φυλακὴ ἔσοιτο. Προηγόρευεν, εἴ τις μὴ τοῦτο ποιήσῃ, ὅτι αὐτῷ ὥς πολεμίῳ χρήσοιτο. Οἱ φυγάδες ἠπόρουν, ὅποι τρέψοιντο καὶ καταφεύξοιντο, εἰ οἱ ὄμοροι αὐτοὺς μὴ ἐλεήσοιεν καὶ δέξοιντο. Ἡπείλει, μάχαιραν ἔχων ἐν τῇ χειρὶ, ὅτι εἴ τις αὐτῷ πλησιάσῃ καὶ ἐγχειρήσῃ, αὐτὸν κατασφάξῃ. Εἰ ἡμᾶς οὕτως ἀδικήσοιτε, δεινῶς ὑμᾶς τιμωρησοίμεθα.

§. 71.

γ'.) Ἀπαρεμφατικός.

ὦ μνηε, μὴ ἐγκαταλείψῃς ἡμᾶς, ὑπισχνεῖται ἡμᾶς τὴν

ταχίστην τε καὶ ἀσφαλεστάτην ὁδὸν ἄξειν· καὶ ἐλπίζει, οὕτως ἡμᾶς σώσειν. Οὐ καθεύδει ὑπὸ πόθου γονέων καὶ ἀδελφῶν, οὓς οὐποτε νομίζει ἔτι ὄψεσθαι. Ἐλπίζειν δοκεῖς εἰς αἰὲν βιώσεσθαι. Τὸν ἀποδημήσειν μέλλοντα τὰ ἐπιτήδεια δεῖ συσκευάζεσθαι. Ἐλπίζω, ἐνθυμήσεσθαί σε τὰς παραινέσεις καὶ μήποτε αὐτῶν παραμελήσειν.

§. 72.

δ.) Μετοχικός.

Ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς, τὰ μὲν κατηγορήσων, τὰ δὲ ἀπολογησόμενος, τὰ δὲ συμβουλεύσων. Μὴ ἀπίσται μοι ὥς ψευδομένῳ καὶ ἐξαπατήσοντί σε, ἀλλὰ πίστευε ὥς ἀληθεύσοντι καὶ ἀδόλως συμβουλεύσοντι. Ἦκω ἐπισκεψόμενος, πῶς ἔχεις. Πέμπει τινὰ ἐρωτήσοντα, διὰ τί οὐ καταβαίνει. Αὗται αἱ πόλεις ὑποπτεύονται ὥς στασιάζουσαι, καὶ τοῖς πολεμίοις συμμαχήσονται. Οἱ πολέμιοι φεῖδονται τούτων τῶν πόλεων ὥς αὐτοῖς παρεξουσῶν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ πολλὰ ἄλλα ὠφελητουςῶν, ἴσως δὲ καὶ συστρατευσομένων. Παραχωρῶ νῦν τοῖς μετ' ἐμὲ λέξουσι, καὶ τᾶλλα ὑμᾶς νοθετήσουσί τε, καὶ παρακαλεσομένοις. Εἰσὶν οἱ διάγουσιν ὥς αἰὲν βιωσόμενοι καὶ μήποτε τελευτήσοντες.

§. 73.

Μέλλων Συνηρημένος.

α.) Ὁ λεγόμενος ἀττικός. β.) Ὁ τῶν ὑγρῶν ῥημάτων.

Τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα λ, μ, ν, ρ.

α.) ὀριστικός - α.) ἐνεργητικός.

1. Νομιῶ, ταῦτα πάντα ἐμοὶ λέγεσθαι. Τὸ αὐτοῦ ἦθος ῥαδίως ἐκ τῶν ῥημάτων γνωριεῖτε. Πάντας τοὺς ἐχθροὺς σου

ἀπολοῦμεν. Πολλὴν ἔχομεν πίτταν καὶ στυπεῖον, ἃ ταχὺ πολλὴν παρακαλεῖ φλόγα. Νῦν μὲν μὴ ἐμβαίνετε εἰς τὸ πλοῖον· ἡμεῖς αὐτοί, ὅτε καιρὸς ἔσται, ὑμᾶς ἐμβιβῶμεν. Ὅρα, ὅπως οἱ ἐργάζεται μηδενὸς ἄλλου πράγματος φροντιοῦσιν, ἢ τοῦ αὐτοῖς προσήκοντος.

2. Ἐκ τῶν λόγων σου καὶ ἔργων κρινῶ σε. Οἱ ἀνταγωνισταὶ τῆς τιμῆς αὐτὸν ἐκβαλοῦσι. Φυλάττου, ὅπως οὗτος ὁ πονηρὸς μὴ διαφθερεῖ. Ἀποστελοῦμεν, οἷτινες ὑμῖν ἀπαγγελοῦσι τὰ γιγνόμενα, καὶ σηματοῦσιν, ὅ,τι δεῖ ὑμᾶς ποιεῖν. Καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὄντες καταισχυνεῖτε τοὺς διαβόλους, καὶ τὰς αὐτῶν ἐλπίδας ὑποτεμεῖτε. Πρωτὶ μὲν ὑμᾶς ἐγεροῦμεν, πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἀναμενοῦμεν ὑμᾶς.

6'.) Μέσος.

Σὺ μὲν τοῦτο ἐμοὶ χαριεῖ (χαριῇ) ἐγὼ δὲ ἄλλο τι σοὶ ἀντιχαριοῦμαι. Πάντα ἀποκρινούμεθα, ὅσα ἐρήσεσθε, καὶ ἀπλῶς ἀποφανοῦμεθα, ἃ γινώσκομεν. Εἰ μὴ ἀνδρείως μαχεῖσθε, καὶ ἰσχυρῶς ἀμυνεῖσθε τοὺς πολεμίους, πάντες ἀπολεισθε. Οἱ μὲν εὐφρανοῦνται, οἱ δὲ ὀδυροῦνται. Τὸ ὑμῶν παράδειγμα μέγα συμβαλεῖται εἰς τὸ βελτίους ποιεῖν τοὺς ἄλλους. Εἰ καὶ ἰσχυριεῖ (ῇ) καὶ ὁμει (ὁμνύω ὁμόω) ἀληθεύειν, ἐγὼ μέντοι οὐ πιστεύσω σοι.

ζ. 74.

6'. Εὐκτικός.

Πάνυ ἐπεθύμουν ἀκούειν, ὅ,τι ποτὲ ἐροῖ (ἐροίη). Εὐφρανοῖο, οἶμαι, εἰ ὁ δεῖνα ἀποθανοῖτο (-θνήσκω, θάνω) προηγόρευεν, ὅτι εἰ μὴ ἀνὰ κράτος μαχοῖντο, πάντες ἀπολοῖντο. Οἶομαι, ὅτι, εἰ μηδὲν ἀποκρινοῖσθε, ψευδόμενοι φανοῖσθε. Εἰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀποφανοῖμι-(οίην) καταισχυνοῖμι ἂν αὐ-

τόν. Οἱ πολέμιοι ἠπείλουν, ὅτι, εἰ τειχιοῖμεν τὴν πόλιν καὶ ἀπομαχοίμεθα, πάντας, ὅσους λήψοιντο (-λαμβάνω) καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἢ ἀποκτενοῖεν, ἢ ἀφανιοῖεν.

§. 75.

γ.) Ἀπαρεμφατικός.

Ἐλπίζω, σὲ ἀπὸ τοῦ νῦν μᾶλλον φροντιεῖν τῶν σου πραγμάτων. Ὡς το, τοιαύταις κολακείαις χαριεῖσθαί μοι. Ὁμνύω ἀπλῶς ἀποφανεῖσθαι τὴν γνώμην. Ὑπισχνεῖται, ἢ αὐτὸς ἀπαγγελεῖν, ἢ ἄγγελον ἀποστελεῖν.

§. 76.

δ.) Μετοχικός.

Ὁμούμενος ἦκω, καὶ ἀποφανῶν, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτο ἐποίουν. Βιοῦσιν ὥς μήποτε ἀποθανοῦμενοι. Πέμψω τινὰς σηματοῦντας ὑμῖν τὴν ὁδόν. Πίστευέ μοι, ὥς τὴν ἀλήθειαν ἐροῦντι· φεύγει με ὥς περ ἀπολοῦντα, ἢ καὶ ἀποκτενοῦντα αὐτόν. Ἐρώτα με ὥς τᾷ ληθῇ ἀποκρινούμενον. Παρασκευάζονται ὥς τειχιοῦντες τὴν αὐτῶν πόλιν, καὶ τάφρον, καὶ ἄλλα ἐρύματα περιβαλούμενοι. Αἱ θυγατέρες πάντα ταῦτα ποιοῦσιν, ὥς χαριούμεναι τῇ μητρὶ, καὶ εὐφρανοῦσαι τὸν πατέρα.

§. 77.

Ἀόριστος πρῶτος.

α.) Ὀριστικὸς ἐνεργητικός.

α α) σα (-ξα-ψα).

Ὅσα ἤκουσά τε καὶ ἔβλεψα, καὶ ὅσα ἐλεξά τε καὶ ἔπραξα, πάντα διηγῆσομαι. Οὐδὲν ἐποίησα, ὃ σε ἠδίκησα.

Κλειῖτον Ἀλέξανδρος ἐφόνευσεν, ὅτι Φίλιππον πρὸς τὰς αὐτοῦ πράξεις ἐπήνεσεν. Ἀντίγονος δὲ δεύτερος, ἐπεὶ τινες τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐκ τῆς μάχης ἐκόμισαν νεκρὸν, οὐδὲν μὲν ἔτρεψε τοῦ χρωτὸς, οὐδὲ ἐπεδάκρυσεν, ἐπήνεσε δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώτην, καὶ θάπτειν προσέταξεν. Ἡγρυπνήσατε, ὅπου ἔδει, καὶ ἐσπεύσατε, καὶ οὐκ εἴξατε τοῖς πολεμίοις. Τὰ δικαστήρια πολλάκις μὲν οὐδὲν ἀδικοῦντας ἐκόλασαν, πολλάκις δὲ ἀδικοῦντας ἀπέλυσαν. Τῶν νεκρῶν τοὺς μὲν ἔθαψαν, τοὺς δὲ εἰς τὸν παραρρέοντα ποταμὸν ἔρριψαν. Ὁ ἀνὴρ ἀπὸ πολλοῦ ἀργυρίου οἰκίαν ὠκοδόμησεν ἄχρηστον. Πάντα τὰ χρήματα κατεδαπάνησεν εἰς γελοῖα, ἢ καὶ καθηδυπάθησεν. Ἔγωγε οὐκ ἐμνησικαχῆσά σοι πώποτε (ἐνεκα) τῆς εἰς ἐμέ ἀδικίας. Ἐν τῇ μάχῃ οἱ ἵππεῖς οὐχ ἦττον εὐδοκίμησαν, ἢ οἱ πεζοί. Ἀλκιβιάδης καὶ Κριτίας πλεῖστα κακὰ ἐποίησάτην τὰς Ἀθήνας.

bb) - α (Ἀόριστ· τῶν ὑγρῶν Ῥημ.)

Ἀπλῶς ἔφηνά, οἷα ἐγίγνωσκον. Ἐσήμηνεν (ἐσήμανεν) ἡμῖν, ὅ,τι δέοι ποιεῖν. Τὸ στράτευμα διένειμε (εἰς) δώδεκα μέρη. ὠκτείραμεν τὴν τύχην αὐτοῦ. Κατησχύνατε τοὺς ὑμῶν ἐχθρούς. Ἐπειδὴ ἐπανέτεινεν ἔτι μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, παρήγγειλεν ἔπεσθαι. Αἱ ἡδοναὶ πολλοὺς ἤδη διέφθειραν. Οἱ τριάκοντα τύραννοι πολλοὺς Ἀθηναίους ἀδίκως ἀπέκτειναν.

2. Μέσος.

Ὡς ἐγὼ ἐπαυσάμην λόγου, σὺ ἤρξω. Κῦρος πολλὰ κατεστρέψατο ἔθνη. Πολλὰ μὲν αὐτὸν ἠττίαςάμεθα, αὐτὸς δὲ ἢ ἡρνήσατο, ἢ οὐδὲν ἀπεκρίνατο, πολλὰ δὲ καὶ ἐψεύσατο. Εἰ τῶν φίλων οὐκ ἐφείσαντο, πῶς ὑμῶν φείσονται; Προσ-

ἠύξαντο τοῖς θεοῖς καὶ ἐσπείσαντο ἀλλήλοις. Ὡς ἤκουσαν τοῦτο, αὐτὸς μὲν περισπάσατο τὴν τιάραν, ἡ δὲ γυνὴ κατερρήξατο τὸν πέπλον καὶ ἀνωδύρατο. Πᾶσα ἡ στρατιὰ, ἐπεὶ ἐδειπνοποιήσατο, συνεσκευάσατο καὶ νύκτωρ ἐξεστρατεύσατο εἰς τὴν πολεμίαν. Ὁ μὲν στρατηγὸς ἀδεῶς ἡγήσατο, οἱ δὲ στρατιῶται ἀνὰ κράτος ἐμαχέσαντο, καὶ ἐν βραχεῖ ἐτρέψαντο τοὺς πολεμίους. Ὡς φιλοφρόνως ἡμᾶς ἐδέξασθον, καὶ ὅσα ἡμῖν ἐχαρίσασθον! ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ πολλὰ κακὰ εἰργασάσθην τὴν πατρίδα.

3. Παθητικός.

Κῦρος τῇ τῶν Περσῶν παιδείᾳ ἐπαιδεύθη. Τῆς μὲν τιμωρίας ἀπελύθητε, τῆς δὲ ὑποψίας οὐκ ἠλευθερώθητε. Οἱ χίλιοι, οἱ εἰς Θερμοπύλας τοῖς βαρβάροις ἀπήντησαν, οὐκ ἐτρέφθησαν οὐδ' ἠττήθησαν, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸν βίον ἐτελεύτησαν, οὗ ἐτάχθησαν. Μασώλῳ, τῷ Καρίας βασιλεῖ, ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς παμμέγεθες καὶ πολυτελέστατον μνημεῖον κατεσκευάσθη. Οὕτω δὴλον, ὅτι οὕτως ἐρρήθη ὑπ' αὐτοῦ. Τῷ μὲν τάχει ὑμῶν ἦσθην, τῇ δὲ ἀταξίᾳ ἡχθέσθην. Κατεκλίθημεν μὲν ὡς ἀναπαυσόμενοι καὶ ἐκοιμήθημεν· μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον θορύβῳ τινὶ ἐξηγέρθημεν. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀπεδείχθη στρατηγός, καὶ εἰς τὸν πόλεμον κατεπέμφθη. Πέντε στρατηγοὶ συνελήφθησαν (λαμβάνω) καὶ ἀνήχθησαν πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ κατετμήθησαν (τέμνω) τὰς κεφαλὰς. ὦ μωρῶ, ἐπὶ τῷ ὑμῶν κακῷ ἐφαιδρύνθητον.

§. 78.

6.) Προστακτικός

Ἐλέησόν με ἄθλιον· σπεῦσον καὶ πέμψον μοι βοηθόν. Λέξον μὲν ὅ,τι βούλει, καὶ πρᾶξον ὅπως βούλει, ἐμ-

μεινον δὲ τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἀποτέλεσον τὰ σοι καθήκοντα. Ἄλλους ἔσωτεν, σωσάτω ἑαυτόν· ἄλλους ἰάσατο, ἰασάσθω ἑαυτόν. Εἷς μὲν εἰπάτω, οἱ δὲ ἄλλοι σιωπησάτωσαν (-σάντων). Εἴ τις ἄλλο τι βέλτιον ὁρᾷ, ἀράτω τὴν χεῖρα καὶ λεξάτω. Ἐλεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. Ἀνατεινάντων τὰς δεξιὰς, καὶ οὕτως ὑπαντησάντων ἡμῖν. Χάρισαι ἡμῖν καὶ ἡγήσαι τὴν ὁδόν. Ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι· σὺ πρῶτος ἀπόφηναι, ὅ,τι σὺ δοκεῖ. Ἐπισκέψασθε ἀκριβῶς, εἰ πάντα ἔχετε τὰ ἀναγκαῖα. Ἐκαστος βουλευσάσθω καὶ παρασκευάσθω τὰ ἐπιτήδεια. Οἱ τῆς ὁδοῦ ἔμπειροι ἡγησάσθωσαν (-σάσθων), φυλαξάσθων δὲ τὸ λίκον σπεύδειν. Διαλέχθητι τοῖς φίλοις σου περὶ τούτου τοῦ πράγματος. Σωφρονίσθητε τῇ ἄλλοτρίᾳ ζημίᾳ. Συγγνωσθήτω σοι τὸ ἀμάρτημα. Ἡ μὲν κακία μισηθήτω, ἡ δὲ κολακεία καταφρονηθήτω, καὶ ἡ ἀλαζονία καταγελασθήτω. Οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐπαινεθήτωσαν, οἱ δὲ πονηροὶ κολασθήτωσαν, καὶ ἐξαιρεθήτωσαν. Ὑμεῖς ἄμφω οὐ μόνον ὑμῖν πορίσασθον τὰ ἐπιτήδεια, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις πορίσατον. Οἱ μὲν δύο ὁμηροὶ ἀπολυθήτω, οἱ δὲ δύο προδότηι καταδικασθήτων καὶ θανάτῳ ζημιωθήτων.

§. 79.

γ'.) Εὐκτικός.

Εἰ καὶ ὄρκον ὁμόσαις (-σειας) οὐκ ἂν σοι πιστεύσαιμι. μὴ ποτέ σοι λήξειεν (λήξαι, λῆξαι). (*) αὕτη ἡ μεταμέλεια! Ἐπεμψεν ἡμᾶς, ἵνα ἐρωτήταιμὲν σε τὴν αἰτίαν τῆς μετανοίας σου. Εἰ γὰρ ἀληθεύσαιτε, καὶ μὴ ψεύσαισθε. Ἐσιώπησε σκοπῶν, ὅ,τι ἀποκρίναιτο. Συνέλεξα ὑμᾶς, ὅπως βουλευσαίμεθα, ὅ,τι χρὴ ποιεῖν. Οἷτινες, εὐποροῦντες, οὐχ

(*) τὸ λήξαι εἶναι εὐκτ. τὸ δὲ λῆξαι ἀπαρέμφατον

ὑπέμειναν, πῶς νῦν ἂν ὑπομείναιεν (-ειαν) ἀποροῦντες ; Εἴ-
 τις τὸν σὸν υἱὸν οὕτως θεραπεύσειεν, ὥστε φιλεῖν αὐτὸν
 μᾶλλον ποιήσειεν ἑαυτὸν, ἢ σέ, ἃρ' ἂν σε τούτῳ τῷ θερα-
 πεύματι εὐφράνειεν (-φράναι) ; ἃρ' ἂν τοι χαρίσαιοτο ; ἃρ'
 ἂν σὺ αὐτῷ φιλοφρονηθείης ; οὐχὶ μᾶλλον αὐτὸν μισή-
 σειας (-ήσαις), καὶ ἔχθιστόν σοι ἡγήσαιο, καὶ ὥς διαφθεί-
 ροντι τὸν σὸν υἱὸν αὐτῷ χρήσαιο ; Τίς, ταῦτα ἀκούων, οὐκ
 ἂν ἀχθεσθείη (ἀχθομαι) μᾶλλον, ἢ ἡσθείη (ἡδομαι) ; Ἐ-
 πεχείρουν ὑμᾶς πείθειν, μὴ πρότερον τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖ-
 σθαι, πρὶν ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμεληθείητε (-θεῖτε). Ἐφοβού-
 μην, μὴ ἡμᾶς αὐτοὺς τιμωρησάμεθα, καὶ προσέτι ὑπ' ἄλ-
 λων καταγελασθείημεν (-σθεῖμεν). Παρεκάλεσα αὐτοὺς,
 μὴ πρότερον ἐγχειρῆσαι τῷ πράγματι, πρὶν ἐμπείροις αὐτοῦ
 ἀνδράσι διαλεχθεῖεν (-θείησαν).

§. 80.

δ'.) Ὑποτακτικός.

Ἀπορῶ, τί ποιήσω, πότερον ἀληθεύσω, ἢ τὴν ἀλήθειαν
 κατασιωπήσω. Θαρρῆεῖτε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι,
 καὶ κακῶς ποιήσωσι, καὶ κακολογήσωσι ψευδόμενοι. Τίνι
 μᾶλλον πιστεύσωμεν ἢ ὑμῖν ; καὶ τίνας κοινωνοὺς ἡδίων
 ὑμῶν ποιησώμεθα ; Κίνδυνός ἐστι, μὴ τὰ βέλτιστα συμ-
 βουλεύοντες βλάπτειν τὴν πατρίδα δόξητε. Πρῶτον μὲν
 ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα, καὶ μὴ προπετῶς αὐτοῖς ἐπιχειρή-
 σωμεν, ἵνα μὴ ζημιωθῶμεν, ἢ καταγελασθῶμεν. Οἱ ἐ-
 παίνου ἢ τιμῆς ἢ δόξης ὀρεγόμενοι πάντα ποιοῦσιν, ὅπως
 ἐπαινεθῶσιν, ἢ τιμηθῶσιν, ἢ δοξασθῶσι. Παρέσονται, ὅταν
 τάχιστα διαπράξωνται τὰ ἀναγκαῖα, καὶ παρασκευάσωνται
 τὰ ἐπιτήδεια. Μήποτε κλέψης, μὴ ἑξαπατήσης, μὴ φονεύ-
 σης, μὴ ψεύσῃ. ὦ παῖδε, μὴ ποτ' ἀσεβές τι μή τε ποιή-

σητον μήτε βουλεύσητον, μηδὲ ποτ' ἐγχειρήσητον πράγματι, πρὶν ἂν τὴν ὑμῶν δύναμιν δοκιμάσητον καὶ τὸ τέλος σκέψησθον· εἰδὲ μὴ, κίνδυνός ἐστι, μὴ κολασθῇτον, ἢ ἐαυτοὺς τιμωρήσῃτον, ἢ καταφρονηθῇτον, ἢ γε μέντοι καταγελασθῇτον.

§. 81

έ.) Ἀπαρεμφατικός.

Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. Τότε ἀγρυπνῆσαι, ὅπου ἔδει, καὶ τὸ πονῆσαι, καὶ τὸ σπεῦσαι, καὶ τὸ μὴ εἶξαι τοῖς πολεμίοις, ταῦτα τὰ ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστὶν αἷτια. Οὐ ῥάδιον, τὸν φόβον λόγοις κατασβέσαι, καὶ ἀναθρέψαι (-τρέφω) τὸ φρόνημα. Κῦρος λέγεται πάντα κίνδυνον ὑπομεῖναι τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα. Τὸ Κύρω, καὶ ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ νεώτερος, λέγονται οὐποτε δειπνῆσαι, πρὶν ἰδρῶσαι. Ὁ Προμηθεὺς λέγεται τοὺς ἀνθρώπους ἀναπλάσαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κλέψαι, καὶ ἐν νάρθηκι πρὸς ἀνθρώπους κομίσαι, διὰ δὲ τοῦτο ὑπὸ Διὸς τῷ Καυκάσῳ προσηλωθῆναι. Μηδένα δεῖ καταδικασθῆναι, πρὶν ἐλεγχθῆναι, ὅτι κακῶς ἐποίησε. Τὰ μὲν παρόντα βούλομαι ὑμῖν δεῖξαι, τὰ δὲ ἀπόντα διηγήσασθαι. Οἷός τ' εἶ ἐμοί τε ἰσχυρῶς χαρίσασθαι καὶ τοὺς φίλους μεγάλα ὠφελῆσαι. Ἡρώτων ἀλλήλους τοιαῦτα, οἷα ἐρωτηθῆναι ἥδιον ἦν, ἢ μὴ, καὶ ἔσκωπτον οἷα σκωφθῆναι ἥδιον ἦν ἢ μὴ. Συμβουλεύω ὑμῖν μετρίως ἀποκρίνασθαι, ἵνα μοὶ εὐπρακτότερον ἢ ἀγαθόν τι ὑμῖν διαπράξασθαι.

§. 82.

ς.) Μετοχικός.

Ἀρίων, ὁ κιθαρωδὸς, ἄτας θρῆνόν τινα ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Κῦρος ἀποθνήσκων λέγει· οὔτ' ἐπιχει-

ρήσας, οὐτ' ἐπιθυμήσας οὐδενὸς ἡτύχησα. Τίς οὐ καταφρονεῖ αὐτοῦ, τοιαῦτα αἰσχρὰ λέξαντός σε καὶ ποιήσαντος. Κῦρος πάντας τοὺς παρόντας δεξιωσάμενος καὶ ἐγκαλυψάμενος ἐτελεύτησεν. Αἱ γυναῖκες ἀκούσασαι ταῦτα ἀναβοήσασαι καὶ ἀνοδυράμεναι ἐδρύπτοντο. Ἡμῖν ἐρωτήσασί σε οὐκ ἀπεκρίνω. Εἴτε ὑπὸ φίλων πεισθεὶς εἴτε καὶ αὐτὸς οὕτω βουληθεὶς συνήνεσε τὸ πρᾶγμα. Οἱ πολέμῳ κρατηθέντες, ἢ ἄλλον τινὰ τρόπον δουλωθέντες ἄκοντες πείθονται. Οὐκέτι σοι πιστεύω, ὥς μεγάλα μὲν ἐπαγγειλαμένῳ μικρὰ δὲ ἢ οὐδὲν τελέσαντι. Τῶν παλαιῶν πόλεων τῶν τὰς τέχνας τε καὶ ἐπιστήμας μάλιστα ἀσκησασῶν καὶ τιμησασῶν καὶ τὴν μεγίστην δόξαν κτηταμένων ἦσαν αἱ Ἀθῆναι. Τῶν πόλεων τῶν ὑπὸ Ῥωμαίων αἰρεθησῶν καὶ πορθηθεισῶν αἱ ἐπισημόταται ἦσαν ἡ Κόρινθος, ἡ Καρχηδὼν, καὶ αἱ Συρακοῦσαι. Τοῖς ἀφοπλισθεῖσι χρῆσθαι ὥς πολεμίοις οὐ προσήκει τοῖς νικήσασι.

§. 83.

Μέλλων ἀ. Παθητικός.

ἀ.) Ὅριστικός.

Πότε τῶν κακῶν τούτων ἀπαλλαχθήσομαι; Θάρρει, οὐ γὰρ κολασθήσῃ, ἀλλὰ πάσης αἰτίας ἀπολυθήσῃ. Ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ ἐκάστου ὁ βίος δειχθήσεται (δείκω, δείκνυμι) καὶ οἱ διαλογισμοὶ ἀποκαλυφθήσονται. Οὗτος ὁ ἀλαζὼν, ἐλεγχθεὶς, ὅτι ψεύδεται, ἐμπαιχθήσεται καὶ καταγελασθήσεται, καὶ ὥς ψεύστης καταφρονηθήσεται. Ἀπὸ ταύτης τῆς πράξεως ὑμεῖς μὲν ὠφεληθήσεσθε, ἡμεῖς δὲ ζημιωθησόμεθα. Ὁ Πατὴρ ἐπιμελεῖται, ὅπως τὸ δύω αὐτοῦ παῖδε ἄριστα παιδευθήσεσθον.

β.) Εὐκτικός.

Προηγόρευεν, εἴτις ἔξω τῆς οἰκίας ληφθήσοιτο, ὅτι θα-

νατώσοιτο, καὶ ὅπου ληφθείη ὄπλα ἐν οἰκίᾳ πάντες οἱ ἐν-
δον ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις κολασθήσονται· ἐφοβούμεν,
μὴ τᾷληθῇ λέγων μισιθησοίμεν.

γ.) Ἀπαρέμφατος.

Ἡπείλει, εἰμὴ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὸ τακτὸν ἀργύριον
ἀποτελεσθείη, τοὺς ἀρίστους τῶν πολιτῶν συλληφθήσεσθαι
καὶ ὁμήρους ἀπαχθήσεσθαι. Ἐλπίζει τοῦ πράγματος τούτου
ἐνεκα ἐπαινεθήσεσθαι ἴσως δὲ καὶ γέρως τινὸς ἀξιωθήσεσθαι.

δ.) Μετοχικός.

Οἰκτείρω αὐτὸν ὡς ἰσχυρῶς κολασθησόμενον. Πιστεύε-
τε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεχθησομένοις. Μὴ ἐπιλανθάνου, ὅτι αἱ
συνθῆκαι αἱ νῦν ποιηθησόμεναι ὀλιγοχρόνιοι ἔσονται. Καὶ
τῶν μεθ' ἡμᾶς γενηθησομένων δεῖ ἡμᾶς προνοεῖν.

§. 84.

Ἀόριστος δεύτερος.

1. ὀριστική α.) ἐνεργητικόν.

Λεωνίδης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ (ὄντες) ἐν Θερμοπύλαις ὑπὲρ
τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον 1)
εὐκλεοῦς, καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον. Ἐπεὶ Ἀ-
στυάγης ἀπέθανε, 2.) Κυαξάρης, ὁ τοῦ Ἀστυάγους παῖς,
τὴν ἀρχὴν ἔλαβε 3) τῶν Μήδων. Καῖσαρ νικήσας Φαρνά-
κην, τὸν τῆς Πόντου βασιλέα, πρὸς τοὺς φίλους ἔγραψεν·
ἦλθον, 4) εἶδον, ἐνίκησα. Οὐκ ἔλαθέ με, 5) ὅσα ἔπαθες, 6)
οὐ μόνον γὰρ παρ' ἄλλων ἔμαθον 7), ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶδον.
Ὅτι τὴν δίκαιαν μετέβαλε, περιέπεσε 8) νοσήματι. Ἡ-

1) Τυχάνω· 2) ἀπαθνήσκω· 3) λαμβάνω· 4) ἔρχομαι· 5) λανθάνω·
6) πάσχω· 7) μαθάνω· 8) περιπίπτω·

μεῖς μὲν οὐ μετέσχομεν 9) τῆς τῶν ἄλλων ἀθυμίας, οὐδὲ ἐφύγομεν 9) ἀλλὰ ὁ ἡμῶν ἡγεμὼν βάδην ἡμᾶς ἀνήγαγεν 10).

β'. Παθητικόν.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἐσφάλην. Ἀκούσαντες ταῦτα ἐξεπλάγησαν 11.)

Ὡς προσῆλθον σοι ἀπεστράφης· τῇ παρουσίᾳ σου ἀπηλλάγημεν 12.) τοῦ φόβου. Πολλοὶ τῶν τελευτησάντων οὐκ ἐτάφησαν· 13) ἀλλὰ εἰς τὸν ποταμὸν ἐρρίφησαν 14.) Ἐν τῇ στάσει ἄλλοι μὲν πολῖται κατεκόπησαν 15.) ὑπὸ τῶν ἱππέων, ἄλλοι δὲ κατεσφάγησαν 16) ὑπὸ τῶν πεζῶν. Τὰ ἦθη τοῦ παιδὸς διεφθάρη 17), ὅτι ἡ αὐτοῦ πονηρία ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀπεκρύβη 18). Ὑπὸ διαβολῆς ἤδη πατέρες κατὰ παίδων, καὶ παῖδες κατὰ γονέων ἐξεμάνησαν, 19) πολλὰ δὲ καὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

γ'. Μέσον.

Μητρὸς ὁ Κῦρος ἐγένετο Μανδάνης, τῆς Ἀστυάγους, τοῦ Μήδων βασιλέως θυγατρὸς. Ἐπεὶ ἐπειθόμην 20) τάχιστα ἀπήγγελλόν σοι τὸ ἔργον· οἱ ἵπποι Φαέθοντος ὥς ἤσθοντο 21) τὸν ἄπειρον ἡνίοχον, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ. Εἰ τότε ἐπελάθου 22), ἃ ἡμῖν ὑπέσχου 23), νῦν γε ἀποτέλεσον. Ἐλένης ἔνεκα πολλοὶ Ἀχαιοὶ ἐν Τροίᾳ ἀπώλοντο 24). Ὡς ἀφικόμεθα 25), εὐθὺς ἐπεσκεπτόμεθα αὐτόν. Ἐκτείνας τὴν δεξιὰν προσηγάγετο αὐτόν καὶ ἐφίλησε. Τῆς λείας ἐξείλετο 26) τὸν ἵππον, ὃν ἀφειλόμεθα τὸν τῶν

9)· μετέχω· 9) φεύγω· 10)· ἀνάγω· 11.) Ἐκπλήττω· 12.) ἀπαλλάττω· 13.) θάπτω· 14) ῥίπτω· 15) κόπτω· 16.) σφάττω· 17)· διαφθείρω· 18· ἀποκρύπτω· 19) ἐκμαίνομαι· 20) πυνθάνομαι· 21) αἰσθάνομαι· 22) ἐπιλανθάνομαι· 23) ὑπισχνέομαι· 24) ἀπολλύω· 25.) ἀφικνέομαι· 26.) ἐξαιρέω.

πολεμίων στρατηγόν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ φίλῳ ἐγενέσθην ἀλλήλοιν.

§. 85.

2. Προστακτική.

Πάντων πρῶτον μάθε τὸ ἀναγινώσκειν καὶ τὸ γράφειν. Προσῆλθόν τινες λέγοντες· ἔξελθε, ἀπόφυγε, ἵνα μὴ συλληφθῇς ὑπὸ τῶν διωκόντων σε. Σοῦ ἕνεκα συγγνώμης παρ' ἐμοῦ τυχέτω. Σὺ μὲν λαβέ τὸ ἄθλον, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ λαβέτωσαν (— βόντων) δῶρα. Αὐτὸς ἔλθε καὶ ἰδὲ τὰ βιβλία, καὶ εἰπέ, ἅτινά σοι πέμψω. Αὐτοὶ ἔλθετε καὶ ἴδετε τὰ βιβλία, καὶ εἶπατε, ἅτινα ὑμῖν πέμψωμεν. Πιθοῦ 27) μοι καὶ γενοῦ μοι φίλος. Πίθεσθέ μοι, καὶ γένεσθέ μοι φίλοι. Ὁ θεοσεβὴς λέγει· γενέσθω ὅ,τι βούλεται, ἔγω γε οὐ φοβοῦμαι. Πιθέσθωσαν (— θέσθων) 28) παρὰ ἄλλων καὶ ἀκούσονται, ὅτι τὰληθῆ λέγω. Πρῶτον μὲν συναλλάγητε 29) ἀλλήλοις, εἶτα δὲ ἔλθετε, καὶ ἔλεσθε 30) τὸν ὑμῖν δικάζοντα.

§. 86.

3.) Εὐκτική.

Εἰ γὰρ γένοιτο τοῦτο, καὶ ἴδοιμί σε εὐδαίμονα! Τοῖς καλῶς πράττουσι συμπαρομαρτεῖ ὁ φόβος, μή τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἢ ἴδιον, ἢ ἀκούσειαν, ἢ πάθοιεν 31) χαλεπόν. Ἐφοβούμεν, μὴ ὑμεῖς μὲν πάντα ἀποβάλοιτε, οἱ δ' ἄλλοι πάντα λάβοιεν 32). Κίνδυνος ἦν, μὴ τὸ ῥεῦμα ἀνέλοι 33) τὴν γέφυραν. Ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδωρήσατό τι, ἵνα ἔχοντές τι παρ' αὐτοῦ οἴκαδε ἀφικοίμεθα 34) (Περὶ) πλείστου ἐποιεῖτο, εἴτῳ ὑπόσχοιτό 35) τι, μηδὲν ψεύδεσθαι. Εἰ κατὰσχοιμεν 36) ταῦτα, μεγάλα ἂν ἅπασιν ἡμῖν ἀγαθὰ γένοιτο.

27) πείθομαι· 28)· ὄρα· 20· 29)· ὄρα 12· 30)· αἰρέω· 31)· ὄρα· 6· 32)· ὄρα· 3· 33)· ἀναιρέω· 34)· ὄρα· 25· 35)· ὄρα· 23· 36)· ὄρα· 9·

Ἡρώτα, τί πάθοιεν. Οἱ δ' ἔλεγον, οἱ μὲν δτι πληγεῖεν 37) βώλοις, οἱ δὲ ὅτι κοπεῖεν 38) νάρθηξι. Τίς οὐκ ἂν ἀποστραφείη οὕτω δεινοῦ δράματος ; Εἰ γὰρ πυθοίμην τὸ ἀληθές, καὶ ἀπαλλαγείην τοῦ φόβου !

§. 87.

4.) Ὑποτακτική.

Ἐάν σε λάβω ! — Ἐάν λάβῃς, ὦ βέλτιστε ! Δίς δὲ οὐκ ἂν λάβοις. Πῶς τὰς αὐτῶν χεῖρας ἐκφύγω ; Ἐάν ἔλθῃ 39) καὶ εὖρῃ 40) ἡμᾶς τοῦτο ποιοῦντας, φοβοῦμαι, μὴ ἐχθρὸς ἡμῖν γένηται. Μὴ μεριμνᾶτε, τί φάγητε καὶ τί πίνητε 41), λέγοντες, τί φάγωμεν καὶ τί πίνωμεν ; Ὁρᾶτε, μὴ κακὰ πάθητε ἢ καὶ ἀπόλησθε 42). Διήγησαι ἡμῖν ἅπαντα, ἵνα πυθώμεθα τὸ ἀληθές καὶ μὴ σφαλῶμεν. Μηδέποτε ἐπιλάθῃ 43), ὅσα οἱ γονεῖς σε εὐεργετοῦσι, καὶ ὅρα, μὴ ποτε φανῇς 44) ἀχάριστος. Ἐάν αἰσθηται 45) αὐτοὺς ψευδομένους, καὶ τἀληθὴ πύθεται παρ' ἄλλων, κίνδυνός ἐστι, μὴ πάντα τὰ ἔσχατα πάθωσιν. Οἱ γονεῖς σκοπούντων, μὴ οἱ παῖδες τῇ τῶν πονηρῶν ὁμιλίᾳ διαφθαρεῶσιν. 46).

§. 88.

5.) Ἀπαρέμφατον.

Ἡδὺς μὲν ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν, ἡδὺ δὲ ὕδωρ διψῶντι πιεῖν. Πολλὰ με ἰκέτευσε, μὴ καταλιπεῖν αὐτὸν ἔρημον. Ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι δεῖ ἡμᾶς, ἢ πάντα λαβεῖν, ἢ πάντα ἀποβαλεῖν· οὐδεὶς ἐπίσταταί τι, πρὶν μαθεῖν 47). Τοὺς αἰχμαλώτους προσαγαγεῖν 48) ἐκέλευσεν. Ἐγωγέ

37. ὅρα. 11. 38.) ὅρα. 15. 39.) ὅρα. 4. 40.) εὐρίσκω. 41) πίνω. 42.) ὅρα. 24. 43.) ὅρα. 22. 44) φαίνομαι. 45.) ὅρ. 21.) 46.) ὅρα. 17. 47) ὅρα. 7. 48.) ὅρ. 10

σοι οὐ δύναμαι ὅμοιος γενέσθαι. Αἰσχρόν ἐστιν, ὑποσχέσθαι 49) καὶ ἐπιλαθέσθαι τὴν ὑπόσχεσιν. Προμηθεὺς μυθολογεῖται καταπαγῆναι 50) ὑφ' Ἡφαίστου πρὸς τὸν Κάουκασον, καὶ ὑπὸ γυπὸς καρῆναι 51) τὸ ἥπαρ. Ἀχάριστον φανῆναι μὴ ὄντα, χαλεπὸν (ἐστι.) Ἀμαρτεῖν 52) καὶ σφαλῆναι ἀνθρώπινον.

§. 89.

6.) Μετοχή.

Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης ἰδὼν τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος τῶν Ἀθηνῶν ἐξεπλάγη. Αὐτὸν καταφυγόντα πρὸς ἐμὲ ἐδεξάμην. ὦ οὗτοι, καὶ περ ἀνθρώπους λαθόντες 53) τὸν γε Θεὸν οὐ λανθάνετε. Αἱ γυναῖκες, αἰσθόμεναι τὸ γεγόμενον, ἀνέκραγον. Πυθόμενος τὰ αὐτοῦ ψεύδη οὐκ ἔτι ἐπίστευσα ταῖς αὐτοῦ ὑποσχέσεσι, καὶ περ ὅρκῳ ὑποσχομένου. Πάντες ἐθαύμαζον τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰκόνα, τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν. Οἱ ἰατροὶ ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων 54) εἰσὶν ἡπηταί. Εἰπόντες ταῦτα καὶ ἀπελθόντες ἀνεγέλασαν. Ἀποστραφεῖσιν ἤδη ἡμῖν καὶ ἀπελθοῦσιν εἶποντο βοῶντες· Τίς ἂν πιστεύσειεν ἀνδράσι, μυθολογοῦσιν ἡμῖν περὶ γυναικῶν ἀποθανουσῶν 55) μὲν καὶ ἤδη ταφεισῶν 56), ὅμως δὲ αὐτοῖς ἐπιφανεισῶν;

§. 90.

Παρακείμενος α.)

1. Ὀριστική. α.) ἐνεργητικόν.

Ἄλλος πρὸς ἄλλο πέφυκε. Τῶν λόγων, οὓς γέγραφας, αὐτός τις ἀνέγνωκα 1). ἐγὼ μὲν ἡμπέδωκα τὸν ὅρκον,

49) ὄρα. 23. 50) καταπηγνύω. 51.) κείρω. 52) ἀμαρτάνω. 53) ὄρα 5. 54) ρηγνύω. 55) ὄρ. 2. 56.) ὄρα. 13. 1.) ἀναγιγνώσκω.

σὺ δὲ ἐπιώρκηκας. Πάντων ἑαυτὸν δεσπότην πεποίηκε, καὶ ἅπαντας δεδίδαχεν ἑαυτοῦ μεῖον ἔχειν. Ὅσα δὲ χρόνος ἤδη κεκάλυψε, καὶ ὅσα ἔτι καλύψει! ἐπιμελῶς δὲ Θεός, ὧν οἱ ἄνθρωποι δέονται, κατεσκεύακεν. Οἱ πολέμιοι τὰ δένδρα κατακεκόφασιν, τῶν οἰκιῶν τὰς μὲν κατεσκάφασι, τὰς δὲ κατακεκαύκασιν, καὶ πάντα διηρπάκασιν. Πάλιν δεῖ ἡμᾶς μάχεσθαι, οἱ γὰρ πολέμιοι ἀνατεθάρρῃκασιν. Κατειλήφαμεν 2) τοὺς φεύγοντας, καὶ ἤδη ἀπήχαμεν πρὸς τὸν δικαστήν. Πάντα, ὅσα κέκλοφεν 3), ἤδη πρὸς τοὺς τῶν αὐτοῦ κλοπῶν κοινωνοὺς ἀποπέπομφε. Θησαυρόν που ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἶμαι, κατορώρυχας 4). Τῶν νεκρῶν τοὺς μὲν τετάφασιν 5), τοὺς δὲ εἰς ποταμὸν κατερρίφασιν. Εἶπέ μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος ἐρράψωδήκασιν. Τῷ ἄνδρι τούτῳ ὅσα ἤδη κακὰ πεποίηκατον, καὶ ὅσα ἡμᾶς τε καὶ ἄλλους ἡδίκηκακον!

6.) Παθητικόν.

Ἐγὼ ἄλλως πεπαίδευμαι ἢ σύ. Πολλάκις ἐνθυμοῦ τί-
νος ἔνεκα πεποίημαι, τίνος ἔνεκα προῆγμαι εἰς τὸν κόσμον.
Οὐ πέπεισμαι, ἀλλὰ μετὰ πάσης βίας ἠνάγκασμαι τοῦτο
ποιεῖν. Ἡμεῖς ἄθλιοι ὑπὸ πάντων ἔρημοι καταλελείμμεθα.
Τί οὕτω καταπέπληξαι τοῖς λόγοις μου; (πλ. καταπέπλη-
χθε). Νῦν δεῖ ἐπιδεῖξαι, ὅτι τῶν ἄλλων ἄμεινον τέθραψαι
6) καὶ πεπαίδευσαι. Τὸ σκάφος παρεσκεύασται ὅ,τε ἄν-
τλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστός ὥρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη ἀνα-
πέπταται 7), καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρόπεται. Ἐν τῷ
οἴκῳ τούτῳ πάντα ἀτάκτως ἐρρίπται, καὶ οὐδὲ ἐν ἐν χώρᾳ,
ἐνθα προσήκει, διατέτακται. Τὰ ἥθη τοῦ παιδὸς διέφθαρται
8) ὑπὸ κολάκων. Οὐδὲν ἡδίκησθε παρ' ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν

2.) καταλαμβάνω. 3.) κλέπτω. 4.) κατορύττω. 5.) θάπτω. 6.) τρέφω. 7.) ἀναπεταννύω. 8.) διαφθείρω

ἔργων. Τί δὲ νῦν οὐ νικήτετε; πολὺ μὲν πλείους συνείλε-
χθε 9) νῦν, πολὺ δὲ ἄμεινον παρσκευάσθε, ἢ πρόσθεν. Τέ-
τμηνται 10) μὲν αἱ χῶραι, πεπόρθηνται δὲ αἱ πόλεις, ἀ-
νάστατοι δὲ γεγέννηνται οἱ οἴκοι, ἀνестραμμένοι 11) δ'
εἰσιν αἱ πολιτεῖαι, καὶ καταλέλυνται οἱ νόμοι. Οἱ μὲν ἕ-
τεροι συντεταγμένοι εἰσὶ καὶ μάχεσθαι παρσκευασμένοι,
οἱ δ' ἕτεροι τεταραγμένοι, καὶ παντελῶς ἀπαρασκευάστοι,
πολλοὶ δὲ καὶ διεσπαρμένοι 12.).

γ.) Μέσον (ὁ μέσος Παρακείμενος
ὁμοτυπεῖ μὲ τὸν Παθητικόν).

Ἐγὼ τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι. Ἡμᾶς τῷ ἔργῳ
τούτῳ φίλους πεποίηται. Ὅστις ἐκεῖνα τὰ ἔργα καλῶς
εἵργασται, οὗτος καὶ ταῦτα εὖ δύναται ἐργάσασθαι. Ὅσα
ἡσθήμεθα 13), ταῦτα διηγησόμεθα. Λέγετε ἡμῖν, ὅσα
διαπέπραχθε καὶ ὅσα κέκτησθε. Ἐπιτήδεια δυοῖν ἐτοῖν
παρσκευασμένοι εἰσὶ καὶ ἀνακεκομισμένοι εἰς ἐρύματα.

2. 91.

2.) Προστακτική.

(Σημ. Ὁ ἐνεργ. Παρακείμ. εἰς τὴν Προστακτικὴν
φαίνεται ὅλως δι' ὅλου ἄχρηστος.)

Παθητ. καὶ Μέσον.

Πεφύλαξο ποιεῖν, ὅσα φθόνον ἔχει. Ὁ νεκρὸς ἐν ταῦθα
τετάφθω, (*). Ταῖν θύραιν, ἡ μὲν κεκλείσθω, ἡ δ' ἀνεώχθω
14). Τοῦτο εἰρήσθω 15) μέγα τεκμήριον πειθαρχίας. Λε-
λύσθωσαν (λελύσθων) οἱ αὐτοῦ δεσμοί. Ἡ πῆρα καὶ τὸ
βάκτρον εἰς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων.

(*) ὅχι. Τετάφθω.

9) συλλέγω. 10) τέμνω. 11) ἐναττρέφω 12) διατρίβω.. 13). αἰσθάνο-
μαι. 14.) ἀνοίγω. 15.) ἔρω.

§. 92.

3.) Εὐκτική. Ὑποτακτική.

(Σημ. Εἰς τὸ ἐνεργητ. σπανιώτατα ἀπαντᾶται.)

Ἐπύθετο, ὥς τὸ στράτευμα ἀποκεχωρήκοι. Ἔδεισαν, μὴ λύσσα τις, ὥσπερ κυσὶν, ἡμῖν ἐμπεπτῶκοι 16).

(Ὅρα καὶ τὰ εἰς τὸν §. 94. κατωτέρω Παραδείγματα.)

§. 93.

4.) Ἀπαρέμφατον.

Πιστεύει, μηδὲν ἡδίκηκένοι, ἀλλὰ μᾶλλον καλῶς πεποιηκένοι. Πολλὰ μὲν ἀπηρίθμηκε κακὰ, πολὺ δ' ἔτι πλείω παραλείφεναι 17) δοκεῖ. Μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας δεδυστυχηκένοι δοκοῦμεν. Οὗτος ὁ ἀλαζὼν πολλὰ ἡνδραγαθηκένοι κομπάζει. Πάντα τὰ ἀναγκαῖα λέγει εἶρηκένοι τε καὶ γεγραφένοι, καὶ πεπραχένοι. Ἐγωγε οὐδένα κρίνω ὑπὸ πλειόνων πεφιλησθαι τούτου τοῦ ἀνδρός. Ἐρωτηθέντες, διὰ τί τοῦτο ἐποίησαν, οἱ μὲν ἀπεκρίναντο διὰ τὸ αὐτοῖς προστετάχθαι (καὶ παρηγγέλθαι), οἱ δὲ διὰ τὸ ἡναγκάσθαι. Οἱ Λάκωνες τοὺς κλέψαντας ἐκόλαζον, οὐ διὰ τὸ κεκλοφέναι, ἀλλὰ διὰ τὸ πεφωρᾶσθαι. Τούτῳ τῷ σταυρῷ τὸν ἄθλιον προσηλῶσθαι, καὶ ὧδε ἐσταυρῶσθαι δεῖ. Τὸ τερπνὸν καταμεμίχθαι 18) δεῖ τῇ ἱστορίᾳ. Ἐμέ δεῖ προκεκρίσθαι σοῦ, ἀμείνων γὰρ εἰμί. Πάλαι σε τοῦτο ἐσκέφθαι ὦμην.

§. 94.

5.) Μετοχή.

Ὁ στρατὸς οὕτως ἔχει τὴν γνώμην, ὥς ἤδη τῆς χώρας κεκρατηκῶς, καὶ τοὺς πολεμίους παντελῶς νενικηκῶς. (ἢ Ἡ στρατιὰ οὕτως ἔχει τὴν γνώμην ὥς ἤδη κεκρατηκυῖα,

16) ἐμπίπτω. 17) παραλείπω. 18) καταμιγνύω.

καὶ νενικηκυῖα. Τὸ στράτευμα κεκρατηκός, καὶ νενικηκός.)
 Ἡ διαβολὴ ποιεῖ, τὸν μηδὲν ἡδίκηκότα δοκεῖν ἡδίκηκέναι.
 ὦ υἱέ, λέγει ἡ μήτηρ, οὐ ψεύδεις ἐμὲ ἑώρακυῖαν. Οἱ ἡμῖν
 πεπλησιακότες καὶ πανταχοῦ ἡμᾶς τεθεωρηκότες ἀληθῆ
 περὶ ἡμῶν ἔχουσι δόξαν. Καὶ τοῖς πάνυ γεγηρακόσιν 19)
 ἡ ἐλπίς πλείω ἔτι χρόνον βιώσεσθαι ἐστὶν ἡδεῖα. ὦ τῶν
 ματαίων ἐλπίδων, τῶν ἐμὲ μέχρι τοῦ νῦν ἐξηπατηκυῖων!
 Ὁ μετὰ πάσης βίας ἠναγκασμένος, ἢ ψεύδει τινὶ πεπει-
 σμένος, ἄδικόν τι ποιῆσαι, οὐ δικαίως κολάζεται. Μετὰ
 τὴν μάχην ἐθεασάμεθα τὴν γῆν αἵματι πεφυρμένην, φί-
 λους τε καὶ πολεμίους τοὺς μὲν τετρωμένους 20), τοὺς
 δὲ πεπηρωμένους, τοὺς δὲ τετελευτηκότας, ἀσπίδας δια-
 τεθρυμμένας, δόρατα συντεθραυσμένα, ὅπλα κατερῥηγ-
 μένα 21) καὶ πανταχοῦ διερῥιμμένα, οἰκίας τὰς μὲν διηρ-
 πασμένας καὶ ἡρημωμένας, τὰς δὲ κατακεκαυμένας, τοὺς
 ἐνοίκους φεύγοντας καὶ διεσπαρμένους, τὰ δένδρα κατα-
 κεκομμένα, καὶ πᾶσαν τὴν χώραν πεπορθημένην καὶ δε-
 δηωμένην. Πᾶσιν ἔνδοξεν, ὅτι, εἰ βλαβερὰ τῇ πόλει πε-
 πραχῶς εἴη, δικαίως ζημιοῖτο. Ἐλεγον, ὅτι ὁ μὲν τοῦ βα-
 σιλέως υἱὸς ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς πάντων ἡρημένος εἴη,
 δεδογμένον δ' εἴη πᾶσι τοῖς συμμάχοις βασιλεῦσι, πάσῃ
 τῇ δυνάμει ἕκαστον παρεῖναι. Ἦκεν ἄγγελος, λέγων, ὅτι
 οἱ πολέμιοι ἀποκεχωρηκότες εἶεν. Οὕτως ἂν ὑμεῖς ἀπολε-
 λυμένοι τῆς αἰτίας εἴητε. Οὐδεὶς ἀκριβοῖ τι, ἣν μὴ πρό-
 σθεν μεμαθηκῶς 22) ἢ καὶ ἡσκηκῶς. Πλεονεξίαι πρὸς τοὺς
 πολεμίους εἰσὶν, ἣν τῶν στρατιωτῶν εὖ μὲν τὰ σώματα ἡ-
 σκημένα ἢ, εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι, εὖ δὲ καὶ αἱ πο-
 λεμικαὶ τέχναι μεμελετημέναι ὧσιν.

19. γηράσκω. 20.) τιτρώσκω) 21) καταρῥηγνύω 22.) μαρτάνω.

§. 95.

Ὑπερσυντελικὸς Πρῶτος.

Ἐπεὶ ἐδεδειπνήκειν, ἀνεπαυόμην. Ἡμεῖς μὲν ἐβεδοηθήκειμεν τῇ πόλει, οἱ δὲ πολέμιοι ἀπεκεχωρήκεισαν (-εσαν) φέροντες, ὅ,τι ἡρπάκεισαν (-εσαν). Δικαίως, οἶμαι, χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν εἶχον, ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ προσταχθέντα οὐκ ἐπεπράχει. Εὖ πράττων ἐπιλέληστο 23), ἃ αὐτὸν κακῶς πράττοντα εὐεργετήκειμεν (εὐηργετήκειμεν), καὶ ἃ ἡμῖν τότε ὑπέσχητο 24). Μάτην ἐζήτησε τὸ ἀργύριον, ὃ κατωρῶχει. Οὐ πρέπει ἀνδρὶ σῶφρονι λέγειν. Ἐπεκέκλωστό μοι 25) ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, καὶ ἡναγκάσμεν τοῦτο ποιῆσαι. Καί περ πρόσθεν αὐτὸν θαυμάζων, ὅμως τοιαῦτα αὐτὸν πράττοντα ὁρῶν ἐξεπεπλήγμην (ἐκπεπλήγμην) ἐπ' αὐτῷ. Ἀχιλλεὺς ἐτέθαπτο ἐν Σιγείῳ τῷ Τρωϊκῷ. Κῦρος, παῖς ὢν, ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο 26), ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο. Ἐπεὶ ὁδὸς οὐπω πολλή διήνυστο, ἀνεστρέψαμεν, οὕτω γὰρ ἤδη πρότερον ἐδέδοκτο (ἔγνωστο). Ἐτετάραχθε τὸν βασιλέα πλησίον ὑμῶν ὁρῶντες. Τῶν στρατιωτῶν ὅσοι ἐτέτρωντο 27) (τετρωμένοι ἦσαν), ἤδη ἦσαν ἀποκεκομισμένοι. Πάντες ὅσοι διεφθαρμένοι ἦσαν ταῖς γνώμαις, ἤδη πρὸ τῆς μάχης ἐξήρηντο καὶ ἀπελήλαντο 28).

§. 96

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς
δεύτερος.

Τὰ λογικὰ ζῶα ἀλλήλων ἔνεκα γέγονε 29). Τινὲς τῶν προγεγενημένων δι' ἀρετὴν ἀθάνατοι γεγόνασιν. (Κατ') εἰ-

23.) ἐπιλανθάνομαι. 24.) ὑπισχνέομαι. 25.) ἐπικλώω. 26.) συγκε-
ράννυμι. 27.) ὄρα. 28.) ἀπελαύνω. 29.) γίνομαι.

δός τε καὶ μέγεθος ἔοικας 30) τῷ πατρί σου. Ὑμεῖς πάν-
 τες ἐκεκράγειτε 31) καὶ μεθύουσιν ἐώκειτε. ὦ οὗτος
 ἀπόλωλας, καὶ πάντες οἱ μετὰ σοῦ ἀπολώλασιν. Ἀκη-
 κόατε μὲν πάντα, τὸ δὲ κοινῇ βουλευτάσθαι ὑμῖν καταλέ-
 λοιπα. Ὅσοι, μεθ' ὧν εἰσῆλθομεν εἰς τὸν κόσμον, ἤδη ἀπε-
 ληλύθασιν 31). Ἀνάχαρσις τεθηπὼς τὴν σοφίαν Σόλωνος
 οὐκ ἀπελείπετο αὐτοῦ· ἐτεθήπει δὲ καὶ πολὺ, ἰδὼν τὸ μέ-
 γεθος καὶ τὸ κάλλος τῶν Ἀθηναίων. Κατέαγεν 33) ὁ ῥυμὸς
 τοῦ ἄρματος, καὶ εἰς τῶν τροχῶν συντέτριπται. Ἐπεὶ ταῦτα
 ἤκηκόεισαν, φεύγοντες ὤχοντο. Μετὰ νίκην ἕκαστος στρα-
 τιώτης καυχᾶται, καὶ τῆς μάχης μετεσχηκέναι 34), καὶ
 πλείστους πολεμίους ἀπεκτονέναι. Τὸ μέγιστον τῶν κα-
 κῶν ἐστὶ δεδιότα διατελεῖν. Ἐν τῇ πόλει πολλοὶ ἦσαν ἄν-
 θρωποι ἐκ τῶν πλησίων κωμῶν τοὺς πολεμίους ἀποπεφευ-
 γότες. Τὴν χιόνα εἵκαζον τετηκέναι· καὶ ἐτετήκει διὰ κρή-
 νην τινά. Οὔτε τὸ μέλλον οὔτε τὸ παρεληλυθὸς φροντίδα μοι
 παρέχει, ἀλλὰ μόνον τὸ παρόν.

§. 97.

Μέλλων β. Παθητικός.

Πότε ἀπαλλαγῆσομαι τοῦ κακοῦ! Πάντα, ὅσα ὄρας,
 τάχιστα φθαρῆσεται 35), καὶ οἱ φθειρόμενα αὐτὰ ἰδόντες
 τάχιστα καὶ αὐτοὶ φθαρῆσονται. Ἀναφανήσονται πολλοὶ
 οἱ μισοῦντες αὐτούς. Οἱ δειλοὶ ἐφοβοῦντο, μὴ κατατριβή-
 σουντο ὑπὸ τοῦ πολέμου. Πληγῆσεσθαι οἰόμενος ἀπέφυγε.
 Οἱ μὲν πεινῶντες τραφήσονται οἱ δὲ νεκροὶ ταφήσονται.
 Κατέβριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς ἀποπνιγησόμενος.

30). Εἶκω. 31.) κράζω. 32.) ἀπ--έρχομαι. 33.) κατ--άγω.-- άγνυμι.
 34.) μετ--έχω. 35.) φθείρω.

Κίνδυνος ἦν, μὴ δ υἱός μου πλείονα ἔτι χρόνον αὐτῷ συνῶν διαφθαρήσοιτο.

§. 98.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

Ἴππεὺς γενόμενος, οὐ συμπεφυκὼς τῷ ἵππῳ δεδήσομαι ὥσπερ οἱ ἵπποκένταυροι. Μὴ δυσθύμει, πεπράζεται γὰρ ὁ βούλει. Ὑπισχνοῦμαί σοι, καὶ ἄλλον κριὸν τεθύσεσθαι, Οὗτος δ γέρων αἰεὶ τεθνήξεται δοκεῖ. Ὑμεῖς μὲν ἀποχωρήσετε, ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. Νομίζετε, ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμέ τε κατακεκόψεσθαι καὶ ὑμᾶς. Οὐδέποτε ἐπιλήσομαί σοι τὴν χάριν, ἀλλ' αἰεὶ μεμνήσομαι. Οἱ μὲν ἡττημένοι πάντα ἀποβαλοῦσιν, οἱ δὲ νενικηκότεες πάντα κεκτῆσονται.

§. 99.

Ὁ τοῦ βασιλέως υἱὸς γαμεῖν μέλει. Οἱ πολέμιοι εἰς τὴν χώραν μέλλουσιν ἐμβάλειν. Περιεπάτουν, ὅπου οἱ πλεῖστοι αὐτοὺς ἔμελλον ὄψεσθαι. Πάντες ὦντο, τὴν ἀρετὴν μάλιστα ἀσχεῖσθαι, εἰ μέλλοι ὁ ἄριστος πλείστης καὶ τιμῆς τεύξεσθαι. (*) Ἀπέφυγεν, ὅτι κολασθήσεσθαι ἔμελλεν. Οἱ ἡμῖν συμμάχεσθαι μέλλοντες ἀγαθοὶ ἔσονται συνεργοί. Τὰ μὲν εἰρημένα ἀκήκοας· ἀκουσον δὲ καὶ τὰ ἔτι ῥηθήσεσθαι μέλλοντα. Ἀποθανεῖν (**) μέλλων πάντας ἐδεξιώσατο τοὺς παρόντας.

Δειξόν τι καὶ ἐν μικρότατον, ὅ,τι ἠδίκησαι πρὸς ἐμοῦ, καγὼ (καὶ ἐγὼ) σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθῶς (***) πρὸς σοῦ. Ἐὰν ταῦτα πράξης, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετειχικῶς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πάλιν διασεσωκῶς. Οὕτως ἡμεῖς μὲν ἐσόμεθα σεσωσμένοι, οἱ δ' ἄλλοι ἔσονται ἐψευσμένοι.

(*) τυγχάνω. ** ἀποθνήσκω. *** πάσχω.

Ἦν διαρπάσης τὴν πόλιν, αἱ τέχναι διεφθαρμέναι ἔσονται. Τοῦτο ποιήσαντες, τοῖς μὲν κεχαρισμένοι ἔσεσθε· τοὺς δὲ τετιμωρημένοι.

Ἀσκησις εἰς τὰ εἰς-μι Ῥήματα.

Ὅρ. Θηρσ. Γερμ. §. 69.

Σημ. ἐν τοῖς ἀκολουθοῖς Γυμνάσμασιν ἐφέρομεν παραδείγματα μόνον τοῦ ἐνεστώτος, παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου β', καθ' οὓς καὶ διζφέρουσι τὰ εἰς-μι ἀπὸ τὰ ἄλλα ῥήματα.

§. 100.

α.) Ἐνεστὼς τῆς ὀριστικῆς.

Ὡ πάντων ἀχαριστότατε, τοῖς εὐεργέταις οὐ μόνον οὐ χάριν ἀποδίδως, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἐν κινδύνῳ καθίστης. Ὁ ἄρχων τοῖς ἀγαθοῖς δῶρα διαδίδωσι, καὶ ἄλλας αὐτοῖς τιμὰς προστίθῃσι. Τοῖς ἀγαθοῖς δῶρα διαδίδονται καὶ ἄλλαι τιμαὶ προστίθενται. Τοῖς ἔργοις ἀποδείκνυσιν ἑαυτὸν, ὥς διανοεῖται. Τοῖς ἔργοις ἀποδείκνυνται αἱ διάνοιαι. Πότερον συνίετε, ἃ λέγω, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν ἔτι σαφέστερον; πάντα καλῶς συνίεμεν. Λόγους περὶ ὑμῶν ἀκούω, ὥς τοὺς πολίτας ἀφίστατε ἀπὸ τοῦ βασιλέως, (ἢ ὥς οἱ πολῖται ὑφ' ὑμῶν ἀφίστανται ἀπὸ τοῦ βασιλέως)· ἔτι δὲ ἀκούω, ὥς πολλοὶ πολῖται ὑφ' ὑμῶν πεπεισμένοι ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀφίστανται. Οἱ ὀρνιθοθῆραι ταῖς ὀρνισιν ἰστᾷσι παγίδας. Οἱ ποιηταὶ καινὰ συντιθέασιν. Οἱ τοὺς νόμους παραβαίνοντες δίκην δίδοσι. Δὲ ἀμέλειαν μεθιᾷσι τὰ δέοντα ποιεῖν. Αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπιτίθεται βάρος, οἷον οὐκ ἐπιτίθεται ὑποζυγίῳ. Ἡ τοῦ ἀφροῦ φυμαλλίς αὐτίκα ἐκρήγνυται. Οὓς πιστοὺς εἶναι ἐνομίζομεν, ὑπὸ τούτων νῦν προδιδόμεθα.

2.) Προστακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ.

Συντίθει (— τίθει) τὰ σκεύη, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν ἑαυ-

τοῦ χώραν καθίστη (— ἵσταθι). Εἰ ὑπ' ἐμοῦ ἡδικῆσθαι νομίζεις, ἐπιδείκνυ (— δείκνυθι) τὴν ἀδικίαν μου (ἢ: ἡ ἀδικία μου παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω). Τῷ κρείττονί σου μηδὲ ἀνθίστασο (ἀνθίστω), μηδὲ ἐπιτίθεσο (ἐπιτίθου). Ἐγώ γε ταῦτα τὰ ἄθλα ἡδιστα εἶναι τοῖς στρατιώταις ἡγοῦμαι· εἰ δὲ ἄλλα ἐστὶν ἄθλα, ἅπερ ὁ στρατηγὸς ἡδίω ἅν εἶναι αὐτοῖς ἡγοῖτο, καὶ ἅπερ ἅν ἡδιον προτιθείη, ἐκεῖνα προτιθέτω: (ἢ: ἅπερ οἱ ἡγεμόνες ἡδίω ἅν εἶναι ἡγοῖντο, καὶ ἅπερ ἅν ἡδιον προτιθεῖεν, ἐκεῖνα προτιθέντων (προτιθέτωσαν). ἅπερ ἅν ἡδιον προτίθοιτο (προτιθεῖτο), ἐκεῖνα προτιθέσθων (προστιθέσθωσαν). Ἐμοι γε οὗτος ὁ ἀνὴρ ἀξιώτατος εἶναι δοκεῖ, ὅς ἅν καθίσταιτο (καθισταῖτο) εἰς ταύτην τὴν ἀρχήν· εἰ μὲν τοι ὁ βασιλεὺς ἄλλον ἔχει ἀξιώτερον, ὅν ἅν δικαιότερον καθισταίη, ἐκεῖνον καθιστάτω. Εἰ γὰρ οἱ ἄρχοντες τοὺς ἀεὶ ἀξιωτάτους εἰς τὰς ἀρχὰς καθισταῖεν· εἰ γὰρ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἀεὶ ἀξιώτατοι εἰς τὰς ἀρχὰς καθίσταντο (καθισταῖντο), αἱ πόλεις εὖ διατίθονται (διατιθεῖντο). Εἰ ἄλλον ἔχεις, ὃν τινι ἅν ἡδιον διδοίης τὸν ἵππον, ἐκείνῳ δίδου· εἰ ἄλλους ἔχετε, οἷς τισιν ἅν ἡδιον διδοῖτε (διδοίητε) τοὺς ἵππους, ἐκείνοις δίδοτε· εἰ ἄλλοι εἰσὶν, οἷς τισιν ἅν ἡδιον δίδονται (διδοῖντο) οἱ ἵπποι, ἐκείνοις διδόσθων (διδόσθωσαν). Σὺ μὲν, ὦ παῖ, ἐπίστω, καὶ ὁ ἀδελφός σου ἐπιστάσθω, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ ἐπιστάσθωσαν (ἐπιστάσθων), ὅτι παρεσκευαζόμεν ὑμᾶς μακχαριστοὺς ποιῆσαι. Εἰ μὴ ἐπίσταιτο αὐλεῖν, οὐκ ἅν πρίαιτο αὐλόν. Ἡδέως ἅν, εἴμαι, χαρίσασθέ μοι τοῦτο, εἰ δύναισθε.

3.) Ὑποτακτικὴ καὶ Ἀπαρέμφατος.

Ἄν μὴ δίκην ἐπιτιθῆς τούτῳ τῷ πονηρῷ, κίνδυνός ἐστι, μὴ καὶ ἄλλους ἀφιστῇ ἀπὸ σοῦ (ἢ ἦν μὴ δίκη ἐπιτίθεται

ἐπιτιθῆται) τούτῳ τῷ πονηρῷ, κίνδυνός ἐστι, μὴ καὶ ἄλλοι ὑπ' αὐτοῦ ἀφιστῶνται ἀπὸ σοῦ). Ὁ στρατηγὸς ἐπιμελεῖται, ὅπως οἱ ὑπαρχοι οἱ πρὸς τοῦτο τεταγμένοι πᾶσι τοῖς ἀξίοις δικαίως μεταδιδῶσι τὰ νικητήρια (ἢ ὅπως ὑπὸ τῶν ὑπάρχων τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων πᾶσι τοῖς ἀξίοις δικαίως μεταδίδονται (μεταδιδῶνται) τὰ νικητήρια). Αἱ ἀγέλαι νέμονται, οἳ ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν οἱ νομεῖς. Ταῦτα λέγω, ἵνα μὴδὲ ὑμεῖς τοῦτον τὸν ἄνδρα, ἣν ἔλθῃ, προσιῆτε πρὸς τὸν βασιλέα, μὴδὲ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν προσίηται (προσιῆται). Κακῶς μὲν ποιεῖ, ὅ,τι ἂν δύνῃται. Πάντα ὑμῖν διηγῆσομαι, ἵνα πάντα ἐπίστησθε. Πάλαι ἦν νόμιμον τροπαια ἰστιάναί ὡς τεκμήρια τῆς νίκης. Ἡ θήρα πρῶτ' ἀνίστασθαι ἐθίζει. Ἀντὶ τοῦ ἀπολωλότος στρατηγοῦ αὐτίκα δεῖ ἄλλον καθίστασθαι. Τοὺς παῖδας οὕτω δεῖ διατιθέναι, ὥστε μὴδέποτε πονηροῦ τινος ἢ αἰσχροῦ ἔργου ἐφίεσθαι. Τοῖς εὐεργέταις χάριν ἡμᾶς δεῖ ἀποδιδόναι (παρ' ἡμῶν δεῖ ἀποδίδοσθαι).

4.) Μετοχή.

Φεῦγε τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἰστάντα σοι παγίδας. Οἱ διδάσκαλοι παροξύνουσι τοὺς παῖδας ἐπὶ καλοκάγαθίαν καλοὺς κακάγαθους ἄνδρας προτιθέντες εἰς μίμησιν. Μιμεῖσθε τοὺς καλοὺς κακάγαθους ἄνδρας, τοὺς ὑμῖν εἰς μίμησιν προτιθεμένους. Φιλεῖτε Θεόν, τὸν πλεῖστά τε καὶ μέγιστα ἀγαθὰ ὑμῖν δίδόντα. Ἀναίσθητός ἐστι πάντων αὐτῷ διδόμενων ἀγαθῶν. Χαίρομεν νέοις σωφροσύνην ἐπιδεικνῦσι καὶ μὴδὲν ὅ,τι δεῖ παραχθῆναι, παριεῖσι.

§, 101.

β'. Παρατατικὸς καὶ β'. Ἀόριστος.

Γυνή τις φιλεργὸς οὐ μόνον αὐτὴ ἀνίστατο ἅμα τῇ ἡ-

μέρα ἐπὶ τὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ τὰς θεραπαινίδας ἀνίστη. Οἱ μὲν φύλακες ἀνίστασαν αὐτοὺς, οἱ δὲ οὐκ ἀνέστησαν. Ὅπου ὤρετο τὴν πατρίδα ὠφελήσειν, οὔτε πόνων ἀφίετο, οὔτε κινδύνων ἀφίστατο. Ὑπὸ τῶν πολιορκούντων πάλαι πύργοι καὶ ἄλλαι μηχαναὶ ἀνίσταντο. Εἷς στρατηγίαν κατέστη, ὅτι ἡ στρατιὰ αὐτὸν καθίστη στρατηγόν. Οἱ φίλοι ἡμῶν οὐκ ἀφίεσαν (ἀφίουν ἢ ἡφίουν) ἡμᾶς ἀσίτους, ἀλλὰ παρετίθεσαν (ετίθουν) ἡμῖν κρέα παντοδαπὰ καὶ πολλοὺς ἄρτους, καὶ ἐδίδουσαν (ἐδίδουν) λαμβάνειν, ὅ,τι βουλοίμεθα. Ἀλέξανδρος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οὐ προσετίθετο τοῖς δώδεκα Θεοῖς, ὡς ὑπ' ἄλλων πόλεων Ἑλληνίδων. Κῦρος, ἔτι παῖς ὢν, θηράσας θηρία, ἐδίδου (ἐδίδω) τῷ πάππῳ. Ὁ δ' εἶπεν, ἀλλ' ὦ παῖ, δέχομαι μὲν ἔγωγε ἡδέως, ὅσα σὺ δίδως, οὐ μέντοι δέομαι τούτων. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη· εἰ τοίνυν μὴ σὺ δέῃ ἱκετεύω, ὦ πάππε, ἐμοὶ δὸς αὐτὰ, ὅπως τοῖς ἡλικιώταις ἐγὼ διαδῶ. Ἀλλ' ὦ παῖ, ἔφη ὁ Ἀστυάγης, καὶ τᾶλα λαβὼν διαδίδου (-δίδοθι) ὅτῳ σὺ βούλει. Καὶ ὁ Κῦρος λαβὼν ἐδίδου τοῖς παισίν. Ὑμεῖς μὲν τοὺς ἄνδρας ἔφατε ἀληθῆ λέγειν, οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔφασαν.

§. 102.

γ'. Ἀόριστος α. καὶ β'.

I. Ὀριστική.

Οὐ μόνον αὐτὸς ἀπέστη ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀπέστησε. Κῦρος τοὺς στρατιώτας οὕτω διέστησεν, ὥστε περὶ πᾶσαν τὴν Βαβυλῶνα περιέστησαν. Ἀτρείδης καὶ Ἀχιλλεὺς διεστήτην ἐρίσαντε. Φύλακας κατεστήσατο τοὺς φίλους, οἷς ἐπιστάτην οὐκ ἐπέστησε. Τρόπαιον ἐστάθη ἐπὶ τῇ νίκῃ. Οὐ μόνον τοὺς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἄνευ λύτρου ὑπ'

αὐτοῦ ἀφέθησαν (καί: ἀφείθησαν). Τοῖς στρατιώταις ἄθλα προὔθηκεν, οἱ κράτιστα ἂν μάχοιντο. Οὐκ ἀπέδωκεν, ἀ ὑπέσχετο, οὐκ ἀπέδοτε, ἀ ὑπέσχεσθε· οὐκ ἀπέδοσαν (ἀπέδωκαν), ἀ ὑπέσχοντο. Τῶν φευγόντων πολλοὶ ἐάλωσαν (ἤλωσαν) (*). Ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἀποθνήσκοντος Περδίκκα ὁ δακτύλιος ἐδόθη. Πίνδαρος, ὡς φασι, τῆς πατρῴας μὲν οἰκίας ἐξετέθη, μέλισσαι δὲ τροφοὶ ἐγένοντο, καὶ ὑπὲρ τοῦ γάλακτος παρέθεσαν μέλι. Ξενοφῶντι θύοντι ἦκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος, λέγων, τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθνηκέναι. Κάκεινος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διέτελει δὲ θύων. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον. Νόμος ἦν Ἀθηναίων· ὁ μὴ κατέθου (-έθεσο), μὴ λάμβανε. Ὅτε εἶλε (**) τὴν Θηβαίων πόλιν Ἀλέξανδρος, ἀπέδοτο τοὺς ἐλευθέρους πάντας πλὴν ἱερέων. Ἄνδρες, νῦν δεῖ ἡμᾶς ἀγαθοὺς εἶναι· νῦν γὰρ περὶ γυναικῶν καὶ τέκνων ὁ ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ γῆς, ἐν ᾗ ἔφυμεν καὶ ἐτρέφημεν. Οἱ στρατιῶται κατέσβεσαν αὐτοὶ τὰ πυρά. Πᾶν ἀπέσβη τοῦτο τὸ γένος καὶ ὄνομα. Παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα παῖδα μικρὸν μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐξέδυσεν αὐτὸν, καὶ τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἐνέδυσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

2.) Προστακτική.

Ὁ βασιλεὺς παράδειγμα καταστησάτω τὸν ἑαυτοῦ τρόπον τοῖς πολίταις. Ἀνάστηθι (ἀνάστα) εὐθέως καὶ ἐνδυθι. Σὺ μὲν μεῖνον, ὑμεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. Ἐπίθες τὴν σὴν δεξιὰν ἐπὶ τὴν ἐμὴν καὶ δός μοι πίστιν. Ἀπόδος τὸ πορθμεῖον! ὁ σύμπλους ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω. ὦ φίλε, ἀνάβηθι (ἀνάβα) ἐπὶ τὸ ὄρος. Γνώθι (***)

(*) Ἀλίσκομαι (**) αἰρέω (***) γιγνώσκω.

σεαυτὸν, καὶ σύγγνωθι τοῖς ἄλλοις. Νῦν μὲν τοὺς μύθους ἄφετε καὶ λέξατε τὴν ἀλήθειαν. Ὑμεῖς τε ἀποστήτε, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἀποστάντων, μόνος γὰρ λέξω μόνῳ. Σὺ μὲν, ὦ στρατηγέ, ἀπόθου τὴν κόρυν, ὑμεῖς δὲ οἱ ἄλλοι κατάρθεσθε τὰ ὅπλα. Ἄφες τὸν ἄνδρα, καὶ προσθοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις φίλοις (ἄφετε, πρόσθεσθε).

3.) Εὐκτικὴ καὶ Ὑποτακτικὴ.

Μήπω μὲν συμβαίη σοί τι τοιοῦτο! Πολλὰ δὲ ἀγαθὰ δοίη σοι ὁ Θεός! Κατέκαυσε μὲν τὰς κώμας τῶν στασιάζοντων, ὅπως φόβον ἐνθείη τοῖς ἄλλοις, κατέκαυσε δὲ καὶ τὴν γέφυραν καὶ τὰ πλοῖα, ἵνα μὴ οἱ πολέμιοι διαβαῖεν. Ἀπεκρίναντο, ὅτι πρόσθεν ἂν ἀποθάνοιεν, ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν. Εἰ τούτους ἀφείημεν (ἀφεῖμεν), οὐδὲν ἂν ἡμῖν σύμφορον ποιήσαιμεν. Κίνδυνος ἦν, μὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐφ' ἡμᾶς συσταῖεν. Τὸ σῶμά μου, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε μήτε ἐν ἀργύρῳ, ἀλλὰ τῇ γῇ ὡς τάχιστα ἀπόδοτε. Πάρειμι, ἵνα σοι ἀποδῶ τὴν χάριν ὀφειλομένην. Φυλάττου, μὴ ποτε ψευδόμενος ἀλῶς. Ἐὰν ὑμεῖς πάντες ἐμβῆτε εἰς τὸ σκαφίδιον, ἀπολεῖσθε. Μὴ αὐτοὺς ἐνθένδε ἀφῆτε, πρὶν ἂν δῶσι τὴν δίκην. Διαβαίνοντες χαράδραν ἐφοβούμεθα, μὴ ἐπίθωιντο (-θεῖντο) οἱ πολέμιοι. Ὡμοσεν, αὐτῷ μὴ ἔσεσθαι ἐφόδιον, εἰ μὴ ἀπόδοιτο (δοῖτο) τὸν ἵππον. Οὐκ ἂν σέ ποτε προοίμην (-εῖμην) ἐπεὶ ἅπαξ σοι φίλος ἐγενόμην, οὐδ' εἰ καὶ κάκιον πράξειας. Οὐ πρότερον πλησιάσω σοι, πρὶν ἂν τὴν μάχαιραν ἀπόθῃ. Φυλάττεσθε, μὴ τῆς νυκτὸς ὑμῖν ἐπίθωνται (-θῶνται) οἱ ἐπιβουλεύοντες. Πρῶτον μὲν ἐπιμελοῦ, ὅπως ὡς τάχιστα ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων ἄλλοι στρατηγοὶ κατασταθῶσιν, ἔπειτα δὲ, ὅπως πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον (ἀναγκαῖα) ἐν τοῖς

φρουρίοις κατατεθῇ, τέλος δέ, ὅπως τοῖς στρατιώταις τὰ ἐπιτήδεια ἱκανῶς διαδοθῇ.

4.) Ἀπαρέμφατον.

Ἐπειρᾶτο μὲν ἀποστῆσαι ἀπ' ἐμοῦ τοὺς ἐμοὺς φίλους. Ἐπεισε δὲ οὐδὲ ἓνα ἀποστῆναι. Τοῦτον τὸν ποταμὸν οὐ δυνάμεθα ἄνευ πλοίων διαβῆναι. Οὐδὲν ἔχω εὖτε προσθεῖναι τοῖς εἰρημένοις, οὔτε ἀφελεῖν. Διαρπάσαι αὐτοῖς ἐφεῖναι τὴν πόλιν οὐ βούλομαι. Ἀναγνῶναί με βούλεται τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐνόντα, πρὶν ἀποδοῦναι τῷ πατρί μου. Ἐγὼ δεκάκις ἂν βουλοίμην κατὰ τὴν γῆν καταδῦναι ἥδιον ἢ ὀφθῆναι οὕτω ταπεινός. Τῷ μὲν ἔξεστι, θησαυροὺς χρυσοῦ καταθέσθαι, τῷ δὲ ἀνάγκη ἐστὶ τὰ φίλτατα ἀποδοῦσθαι. Ὁ στρατηγὸς ἐκέλευσε τρόπαιον σταθῆναι ἐπὶ τῇ νίκῃ, καὶ τοῖς στρατιώταις νικητήρια διαδοθῆναι. Ἱστορία οὐκ ἔστι τῶν ῥαθύμῳ συντεθεῖναι δυναμένων. Πολλὰ ἐδέοντο ἀφεθῆναι, ὥς μηδὲν κακουργήσαντες.

5.) Μετοχή.

Ὁ ἀποστατήσας πολλάκις ἄξιός ἐστιν ἰσχυρότερον κολλάζεσθαι ἢ ὁ ἀποστάς. Καταβᾶσιν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀπῆντησαν ἄλλοι, ἀναβῆναι μέλλοντες. Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ἠσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τὸν νομέα. Ἀπάγου τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν (ἀντ') αὐτῶν καταθείς. Οἱ λεηλατοῦντες ὥς εἰδόν τινας ἐπ' αὐτοὺς ἐλαύνοντας, εὐθὺς ἀφέντες τὴν λείαν ἔφευγον. Μισέω τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ὥς οὐ μόνον οὐκ ἀποδόντα χάριν τοῖς πλείστα τε καὶ μέγιστα αὐτὸν εὐεργετήσασιν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους προέμενον καὶ ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ καταστήσαντα. Οὐκ ἔστιν, ὅτῳ ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. Ἀλούσης τῆς Ἰλίου οἱ Ἀχαιοὶ ὤκτειραν τὴν τῶν

ἀλίσκομένων τύχην. Αἰνείας Ἀγχίστην τὸν πατέρα, πάνυ σφόδρα γεγηρακότα, ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν ἐξ Ἰλίου. Ἡ μήτηρ εὖ καταστησαμένη τὸν ἑαυτῆς οἶκον ἐδίδαξε καὶ τὰς θυγατέρας ταύτῃ τῇ καταστάσει χρῆσθαι. Μόλις ἀφεθείς τοῦ κινδύνου, πάλιν κινδυνεύει. Τοῖς παισὶν ἀφεθείσιν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἔξεστι παίζειν. Ἀχάριστόν με καλεῖς καὶ οὐ μνημονεύεις τῆς ὑπ' ἐμοῦ σοι ἀποδοθείσης χάριτος.

§. 103.

δ.) Μέλλων.

ὦ μῆτερ, τὰ δάκρυά σου οὐκ ἀναστήσει τὸν σὸν παῖδα. Οἱ Σαδδουκαῖοι οὐκ ἔφασαν ἀναστήσεσθαι τοὺς νεκρούς. Ἄλλοι ἀνθ' ὑμῶν κατασταθήσονται φύλακες. Οὕτως, οἶμαι, καὶ τοῖς φίλοις χάριν ἀποδώσω, καὶ τοῖς ἐχθροῖς δίκην ἐπιθήσω. Ἡρώτησεν, εἰ ὁ βασιλεὺς προσήσοιτο αὐτόν. Ὁ δ' ἀπεκρίνατο· τί δ' οὐ προσήσεται; Ὑπισχνοῦμαί σοι, καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Τῇ ζημίᾳ προστεθήσεται ὄνειδος. Ἡ γυνή σοι καὶ οἱ παῖδες ἄνευ λύτρου ἀποδοθήσονται. Οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθους ὃς οὐ καταλυθήσεται.

§. 104.

ε.) Παρακείμε. καὶ Ὑπερσυντελικός.

Οἱ πρόσθεν σύμμαχοι ὄντες ἀφροστήκασιν (ἀφροστᾶσιν) ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς προδεδώκασιν. Μέμψις ὀνειδιστικὴ μᾶλλον δάκνει, ἐὰν ἄλλοι τινὲς περιεστήκωσι. Πᾶν τὸ πλῆθος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἐστήκει (εἰστήκει). Τῆς Ἑλλάδος τότε μὲν Ἀθηναῖοι, τότε δὲ Λακεδαιμόνιοι προειστήκεσαν (προέεστασαν). Ἐκπεπληγμένοι καὶ ἀποροῦντες εἰστήκειμεν (ἔεσταμεν), τί δέοι ποιεῖν. Ὅσοι πολυύμνητοι

γενόμενοι ἤδη λήθη παραδέδονται! Οὗτος ὁ ἀνὴρ ὑπὸ τοῦ βασιλέως μέγιστος μετ' αὐτὸν καθέσταται. Τοῖς ἀνδρείως μαχομένοις μεγάλα προτέθεται ἄθλα. Σοὶ μὲν ἐφεῖται τοῦτο ποιεῖν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔξεστι. Ἡ μὲν πόλις ἐφεῖτο αὐτῷ διαρπάσαι, καὶ αἱ γυναῖκες δὲ καὶ οἱ παῖδες παρεδέδοντο (παραδέδοντο) ἀφανίσαι, αὐτὸς δὲ οὐδέτερον ἠβούλετο ποιῆσαι. Ὁ ποταμὸς ὕψος ἔχει, ὥστε οὐδὲ δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἐστηκώς (ἐστὼς) τοῦ ὕδατος ὑπερέχουσι. Αὕτη ἡ γυνὴ πασῶν τῶν ἄλλων διαφέρει τῇ εὐσχημοσύνῃ καὶ περ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἐστηκυῖα (ἐστῶσα). Ἀνὴρ σώφρων καὶ ἀγαθὸς οὐκ ὀρρώδει τὸν ἐνεστηκότα (ἐνεστῶτα) θάνατον. Τούτῳ τῷ ἀμελεῖ οὐ μέλει τῶν ἐνεστηκότων (ἐνεστῶτων). Πειθομένους ὑμᾶς παρέχετε τοῖς ὑμῶν προεστηκόσι (προεστῶσι). Τὰ δῶρα τὰ τοῖς θεοῖς ἐν νεῷς ἀνατεθειμένα ἐκαλεῖτο ἀναθήματα. Ὁ χρόνος ὁ ἡμῖν δεδομένος βραχύς ἐστι καὶ ὀλίγος. Ἀλέξανδρος ἐλὼν τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν ἐτίμησε τοὺς ἐκγόνους τοὺς τοῦ Πινδάρου, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ μόνην εἵασεν ἐστάναι (ἐστηκέναι). Οὐδὲν ὅμοιον ἐστι χοροῦ τε καὶ στρατεύματος προεστάναι. Ἐκεῖνος μὲν λέγει, ἀποδωκέναί μοι τὸ ὀφείλημα, ἐγὼ δὲ ὁμνύω, αὐτῷ οἰκτείρων ἕνεκα τῆς συμφορᾶς τῆς αὐτῷ συμβάσης, ἀφεικέναι πᾶν τὸ ὀφείλημα.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ. (*)

Καὶ οὗτος ὁ σύμμαχος ἡμῶν ἀφροστήξει, ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδείς ἔσται. Τίς οὕτως ἐστὶν ἔρημος, ὃ ἀποθνήσκοντι οὐ παρεστήζονται τινες;

§. 105.

Ἀσκησις εἰς τὰ ῥήματα (ἤμαι) κάθη-
μαι καὶ: κεῖμαι.

ὦ παῖ, τί κλάων ὧδε κάθησαι; κάθημαι κλάων τὴν μητέρα μου ὧδε τεθαμμένην. Τί ἀργοὶ κάθησθε, καὶ οὐκ ἀποτελεῖτε τὸ ὑμῶν ἔργον; Αὕτῃ μὲν χαμαὶ ἐκάθητο εἰς γῆν ὀρῶσα, αἱ δὲ θυγατέρες παρεκάθηντο σιωπῶσαι. Προσέφερεν αὐτῷ κεκμηκότι ἔδραν, ἵνα κάθοιτο καὶ ἀναπαύοιτο. Κάθησο (κάθου), ὦ φίλε, καὶ ἀναπαύου. Αἱ τέχναι, αἱ ἀναγκάζουσιν καθῆσθαι, θηλύνουσι τὸ σῶμα. Καθήμενοι ὧδε βουλευσώμεθα, τί δέοι σε ποιῆσαι.

Πᾶσαν τὴν νύκτα ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος κεῖμαι· ὦ ἀμελεῖς, κατάκεισθε ὥς πᾶν τὸ ἔργον ἀποτετελεκότες. Ὑποχωρεῖτε ὑμεῖς οἱ ἄλλοι τούτῳ τῷ ξένῳ, ἵνα παρακέηταί μοι. Ἐνθυμηθέντες, ὅτι οὐπὼ οὕτω διακέοιντο οἱ πολέμιοι, ὥστε τῆς εἰρήνης ἐπιθυμεῖν, ἄλλην μετεπέμψαντο στρατιάν. Τὰ τῆς ἀρετῆς ἄθλα πᾶσιν ἴσα προκείσθων. Οἱ ἵππεῖς ἰσχυρῶς ἐπέκειντο τοῖς φεύγουσιν. Ἐγὼ ὦ φίλοι, οὕτε καθεύδειν δύναμαι, ὥσπερ, οἶμαι, οὐδ' ὑμεῖς, οὕτε κατακεῖσθαι ἔτι, ὀρῶν ἐν οἷσις ἐσμέν. Πολλὴ ἀθυμία ἦν τοῖς στρατιώταις, ὀρῶσι μὲν τοῦ ποταμοῦ τὴν δυσπορίαν,

(*) Ὁ μέλλων ἐστήξει καὶ ἐστήζονται σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ Παρακμ. ἔστηκα.

ὁρῶσι δὲ τοὺς διαβαίνειν κωλύσοντας, ὁρῶσι δὲ τοῖς διαβαίνουσιν ἐπικεισομένους τοὺς πολεμίους ὁπισθεν.

§. 106.

Ἀσκησις εἰς τὸ: Οἶδα (γιγνώσκω).

Ἐγὼ μὲν οἶδα, πῶς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν, σὺ δὲ οὐκ οἶσθα. Τίς τῶν θνητῶν ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; Εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, αὐτοὶ μὲν οὐκ ἴσασιν, ἡμεῖς δὲ σαφῶς ἴσμεν. Νῦν, οἶμαι,, πάντα ἴστε, ὅσα ὑμᾶς δεῖ ποιεῖν. Σύνοισθα σεαυτῷ πάντα ἐψευσμένος. Σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ταύτης τῆς μελέτης ἡμεληκότες. Ἡρώτα, εἰ πάντα εἶδεῖεν· οἱ δ' ἀπεκρίναντο, ὅτι εἶδεῖεν. Διηγῆσομαί σοι, ὅπως εἶδῃς ἅπαντα. Ὅπως δὲ εἶδῃτε, εἰς οἶον ἔρχεσθε ἀγῶνα, ἐγὼ ὑμᾶς εἰδῶς διδάξω. Οὐκ ἤδεις (ἤδειςθα), ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ ἔργον. Εὐδηλον ὑμῖν ἔσται, ὡς ἡμεῖς γε τοῦτο οὐκ εἶδημεν (ἤσμεν). Εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, αὐτίκα μάλα εἴσομαι. Χάριν ὑμῖν εἴσεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἀποδώσει. Εὖ ἴσθι (ἴστε), ὅτι δεῖ τὸν βουλόμενον τιμηθήσεσθαι ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἐπιστήμονα. Τὸν μέλλοντα ὀρθῶς γεωργήσῃ τὴν φύσιν δεῖ πρῶτον τῆς γῆς εἰδέναι· ὁ γὰρ μὴ εἰδῶς, οὐδ' ὅ,τι σπείρειν δεῖ, εἰδείῃ ἄν. Οὐδεὶς λαμβάνει ὁδοῦ ἡγεμόνα τυφλὸν καὶ μὴ εἰδότα τὴν ὁδὸν ἀντὶ βλέποντος καὶ εἰδότος. Τᾷ ἀληθῇ μοι λέγε, ὦ παῖ, ὡς πάντα ἤδη εἰδύια. Εἰδότις, ὅτι ὑμεῖς πάντα ἴστε, πῶς ἂν ὑμᾶς ψευδοίμεθα.

§. 107.

Εἶμι (τὸ πορεύομαι).

Ἐγὼ μόνος ἄπειμι, ὅτι οἱ ἄλλοι οὕπω ἀπίασι. Θάρρεῖτε, ὁ γὰρ δικαστῆς, ἐφ' ὃν ἄπιτε, δίκαιός ἐστιν. Ἐὰν μὴ ἡμεῖς ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὗτοι ὑμῖν, ὅταν ἀ-

πίωμεν, ἐπιπεσοῦνται. Ὅποι ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ὑμῖν. Ἴθι, μή με ὀργίζε. Εἴ τις τούτου κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. Σὺ μὲν ἄπιθι (ἄπει), οἱ δ' ἄλλοι μὴ ἀπίτωσαν (ἀπιόντων). Προσηγόρευσεν ἀποκτενεῖν, εἰ τις προσίοι (προσιοίη). Ὁ μὲν βούλεται παριέναι παρὰ τὴν πόλιν, ὁ δὲ βούλεται εἰσιέναι. Ἀπιὼν τοῦτό μοι ἔλεγεν. Ἡ μήτηρ πανταχοῦ περιϊοῦσα ζητεῖ τὴν θυγατέρα. Πότερόν ἐστι βέλτιον, τοὺς πολεμίους ἐπιόντας ὑπομένειν, ἢ τοῖς ἐπιούσιν ἀπαντᾶν; Ἐγὼ πρὸς σὲ ἦκα (ἦα) ἐπισκεψόμενος, πῶς ἔχεις. Διηγῆσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον, ὁπότε παρήειν. Οὐκ ἀναγκαζόμενοι ἀπῆειμεν (ἀπῆμεν) ἀλλ' ἐθελούσιοι. Οὐ κραυγῇ, ἀλλὰ σιγῇ προσήεσαν. Αἱ σύες εἴ τις αὐτῶν θηρᾷ τι τῶν τέκνων, οὐ φεύγουσιν, ἀλλ' ἵωνται ἐπὶ τὸν λαμβάνειν πειρώμενον. Ἀκούσας τὸ ἔργον, ἐκπλαγεῖς ἦτο, εἴτι δύναίτο βοηθῆσαι.

§. 108.

Ἐπίθετα ῥηματικὰ εἰς — τὸς καὶ τέος.

Ὅρ. Γρμ. Θηрс. §. 85. ἐδφ. α. 5.

Τὸ μὲν εὐρετὸν ζητῶ, τὸ δὲ εὐκτὸν παρὰ Θεοῦ αἰτῶ. Τίς ὁρᾷ πάντα τὰ ὁρατὰ καὶ τίς ἀκούει πάντα τὰ ἀκουστά; Οἶδα μὲν, ὅτι οὗτος ὁ ποταμὸς διαβατός ἐστιν· εἰ δὲ ἡμῖν διαβατέος, ἔγωγε οὐκ οἶδα. Τοῖς μὲν νόμοις ἡμῖν πειστέον (ἐστὶ), πάντων δὲ αἰσchrῶν ἀφεκτέον. Οὐ δουλευτέον τοῖς κακῶς φρονοῦσιν, ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἀμελητέον. Τοὺς μαθητὰς ἐθιστέον (ἦ: οἱ μαθηταὶ ἐθιστέοι) προσέχειν τῷ διδασκάλῳ. Οἱ συνεργεῖν μέλλοντες εὖ ποιητέοι, τοὺς συνεργεῖν ἐθέλοντας εὖ ποιητέον. Ὅς ἂν ὑμῖν ἄξιος φιλίας δοκῇ εἶναι, πῶς οὗτος θηρατέος (ἦ: πῶς τοῦτον θηρατέον ἐστίν);

§. 109.

Ῥήματα ἐλλιπῆ.

Ὅρ. Γερμ. §. 80, 56. κτξ.

1. Ἀπὸ τοῦ αἰρέω.

Δημήτριος ὅτι πολλὰς εἴλε πόλεις, ἐπεκαλεῖτο δ Πολιορκτητής. Διονύσιος περιελὼν ἐν Συρακούσαις τὴν τοῦ ἀγάλματος τοῦ Διὸς χρυσὴν ἐσθῆτα ἐπλευσεν (πλέω) εἰς Τροιζηνίους, καὶ τὴν ἀργυρᾶν τοῦ Ἀπόλλωνος τράπεζαν ἀφελεῖν ἐκέλευσεν. Εἶπέ μοι, πότερον σὺ ἀφείλου τὴν μάχαιραν, ἢ ἄλλον τινὰ ἐκέλευσας ἀφελέσθαι; Ἐγὼ οὔτε ἐκέλευσα ἄλλον οὐδένα ἀφελέσθαι, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἀφείλετο, ἀλλ' ἐγὼ ἀφειλόμην, ἐγὼ εἰμί δ ἀφελόμενος.

2. Ἀπὸ τοῦ ἔρχομαι.

Διὰ τί χθές οὐκ ἦλθες πρὸς ἐμέ; Ὁ πατήρ οὐκ ἔστιν οἴκοι· ἀπελήλυθέ ποι· ἐπανελεύσεται δὲ μετὰ μικρόν. Οἱ ικέται ἐθορύβουν, ἀπεληλύθει γὰρ ὁ δεσπότης. Ἀπελθε, καὶ μηκέτι ἐπανεέλθης. Γέρων τις τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. Ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ σου πολλάκις συνήλθομεν.

3. Ἀπὸ τοῦ ὁράω.

Ὡς εἶδον (ιδόντες) ἀλλήλους, περιέβαλον καὶ ἤσπασαντο ἀλλήλους. Ἐν τῇ παλαιᾷ Περσίδι ἰδεῖν ἵππον πάνυ σπάνιον ἦν. Κατοικτεῖρω τὴν γυναῖκα, ὥς οὐκέτι ὄψεται τὸν ἄνδρα. Κατώκτειρον τὸν ἄνδρα, ὥς μηκέτι ὄψοιτο τὴν γυναῖκα. Πότε καὶ ποῦ τοιοῦτόν τι ὤρθη; Ἐγὼ γε οἶμαι, τοιοῦτόν τι μηδὲ πώποτε ὀφθῆναι, μηδὲ ποτε ὀφθῆσθαι.

4. Ἀπὸ τοῦ πίνω.

Σωκράτης οὐ μόνον ὅτε ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἤδη ἐπεπτώκει, διελέγετο τοῖς φίλοις οὐδὲν τεταραγμένος. Ἐπῆει ἐπ' ἐμέ, ὡς καταπιούμενός με. Ἡ ἀρτηρία ἢ τραχεῖα οὐδὲν παραδέχεται εἰς αὐτὴν καταποθέν.

5. Ἀπὸ τοῦ τρέχω.

Ἀκούσας τοῦτο ἔδραμον πρὸς τὸν πατέρα. Πολλοὶ μὲν ἤδη συνδεδραμήκασι, πλείονες δ' ἔτι συνδραμοῦνται.

6. Ἀπὸ τοῦ φέρω.

Κῦρος, ὅτε ἐάλω ἢ Βαβυλὼν, κηρύττειν ἐκέλευσεν, ἀπενεγκεῖν πάντας τὰ ὅπλα Βαβυλωνίους. Οἱ μὲν δὴ ἀπήνεγκαν, ὁ δὲ Κῦρος τὰ ὅπλα εἰς τὰς ἄκρας κατέθετο. Ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς κρατηθεὶς ὑπ' Ἀστυάγους συνωμολόγησε, δασμὸν οἴσειν. Πορευόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ ἐνετύχομεν νεκροῖς, οὓς συνενεγκόντες ἐθάψαμεν. Οὕτως ἐνήνοχε τὰς συμφοράς, ὡς οὐδεὶς ἄλλος πώποτε. Ἰξίων μυθολογεῖται ἐν Αἴδου (οἴκῳ) τροχῷ προσδεθεὶς συμπεριενεχθῆναι μετ' αὐτοῦ αἰεί. Ἡ τῆς διαίτης μεταβολὴ ἐξαπίνης γενομένη οὐχ' ὑπενεχθήσεται (ὑποισθήσεται) ὑπ' αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Εἰς

ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΩΝ ΤΟΥ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΩΝ

Καὶ

Μετάβασιν εἰς τὸ Συντακτικόν.

Α'. Ἡλικία καὶ θάνατος 1). Τοῦ Βασιλέως Νουμᾶ.

1. Πομπίλιος Νουμᾶς, ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν Θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωχέναι ἱστορεῖται.

2.) Τοῦ Κύρου,

Κῦρος, ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἑκατοντούτης γενόμενος, ἐζήτει μὲν ἓνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέως, καὶ φάσκοντος Καμβύσου, κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηχέναι, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον.

3.) Τοῦ Ταρχυνίου.

Ταρχύνιος, ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεγόντα ἔτη λέγεται στερρότατα βιώσαι.

4.) Τοῦ Γοργία.

Γοργίας, ὁ ῥήτωρ, ἐτῶν ἑκατὸν ὀκτὼ, τροφῆς ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν φασιν, ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρωος καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐτυχίαις.

5.) Τοῦ Σοφοκλέους.

Σοφοκλῆς, ὁ τραγωδοποιὸς ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. Οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέως ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὥς τοὺς δικαστὰς τὸν μὲν ὑπερθαυμάται, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν.

6.) Τοῦ Φιλήμωνος.

Φιλήμων, ὁ κωμικὸς, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιοῦς κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ, παρεσκευασμένα αὐτῷ σύκα κατεσθίοντα ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἄθρῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν, ἀποπνιγεῖς ἀπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανεν.

Β'. Ἀποφθέγματα Δημόνακτος τοῦ φιλοσόφου.

1.

Ἐπεὶ τις ἀθλητῆς καταγελασθεὶς ὑπὸ Δημόνακτος ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη, Οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὥς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον Ἴέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρόν.

2.

Ἐρωτήσαντός τινος, τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι

δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα ἔφη τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι· ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι μήτε δεδιότα. Ὁ δὲ καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο, ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὲν, ἔφη, εἰ κατανοήσης τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὖροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος οὔτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἡδέων.

3.

Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενηθηκότας. Ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος καὶ ἀποροῦντος (οὐ γὰρ εἶχε τινα, εἰπεῖν τοιοῦτον), εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

4.

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χειμῶνος ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας, μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς; κατὰ ἀγνώμων ἂν εἶην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθεῖς καταφαγών.

5.

Ἐρομένου τινὸς ἐπὶ χλευασμῷ· εἰ χιλίας μναῖς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιιντο; Στῆσον, ἔφη, σποδὸν, ἰκαὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

6.

Ἐρωτήσαντός τινος, Ὅποῖα νομίσῃς εἶναι τὰ ἐν ᾧδου;
Περίμεινον, ἔφη, κακεῖθ' ἐπιστελῶ.

7.

Ἐπεὶ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ Ἥλειοι εἰκόνα
χαλκῇν ἐψηφίσαντο, μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὧ ἄνδρες Ἥ-
λειοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μή-
τε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀνατεθείκασι.

8.

Ὀλίγον δὲ πρὸς τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ τα-
φῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή
με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις
καὶ κυσὶ βορὰν προστεθεῖσθαι τηλικούτου ἀνδρός σῶμα;
Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθα-
νὼν ζῶοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

Γ'. Μῦθοι Αἰσώπιοι:

1. Ἐριφος καὶ λύκος.

Ἐριφος ἐπίτινος δώματος ἐστῶς ἐπειδὴ λύκον παρι-
όντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν· ὁ δὲ Λύκος
ἔφη, ὧ οὗτος, οὐ σύ με λοιδореῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς
δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

2. Ὀρνις χρυσοτόκος.

Ὀρνιθά τις εἶχεν ὥα χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομίσας
ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν

ταῖς λοιπαῖς ὄρνεσιν, ὃ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὐρήσειν καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

3. Τέττιξ, καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα τῶν σίτων βραχέντων οἱ μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ἤτει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ τί τοῦ θέρους οὐ συνῆγες τροφήν; ὃ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἥδον μουσικῶς. Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον· ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ἡϋλεις, χειμῶνος ὄρχοῦ.

Οὕτως ἡ νεότης, ἡ πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, ἡ περὶ μάταια ἀσχολουμένη, τροφῆς ἀπορεῖ ἐν τῷ γήρῳ.

4. Ὅρνις καὶ Χελιδών.

Ὅρνις, ὅφρως ὡὰ εὐροῦσα ἐπιμελῶς ἐκθερμαίνουσα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

5. Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. Αἱ δ' ἔφασαν· ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰμὴ ἡδαιμεν, τίνες ἐστέ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσιν.

6. Ὀνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὀνος ἐνδυσάμενος λεοντῇν περιήει τᾶλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν· καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ (προηκηκόει γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου) πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὥς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰμὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

7. Κόραξ, καὶ Ὀφίς.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν ὥς κατεῖδεν ἐν τινι εὐηλίῳ τόπῳ ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτάς ἤρπασε· τοῦ δ' ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν ἀποθνήσκειν μέλλων, ἔφη· δειλῖος ἔγωγε, ὅς τοιοῦτον εὖρον ἔρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυροῦ εὗρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

8. Κλέπται.

Κλέπται εἷς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν οὐδὲν εὖρον εἰ μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι ἐδεῖτο αὐτῶν ἀπολῦσαι, λέγων χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τῆς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

9. Μυῖαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος μυῖαι προσπιᾶσθαι

κατήσθιον. Ἐμπαγόντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἀναπιῆναι οὐκ εἶχον. Ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον· ἄθλιαί ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίγνεται.

10. Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην. Ξυομένης δὲ τῆς γλώττης αἷμα πολὺ ἐφέρετο· ἡ δὲ ἤδετο νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶτταν ἀνάλωσεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν ταῖς φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

11. Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελεία τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἷκαδε πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. Καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὥς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

12. Ἐλαφος καὶ λέων.

Ἐλαφος κυνηγούς φεύγουσα εἰς ἄντρον ἐνέδου· λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχοῦσα ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη. Θνήσκουσα δ' ἔλεγεν· οἴμοι, ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες μεγάλων ἐπειράθησαν.

13. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Χελώνη αἰετοῦ ἰδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι. Τοῦ δὲ

παραινοῦντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς δ-
 νυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν εἶτ' ἀφῆκεν· ἡ δὲ κατὰ πε-
 τρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Οἱ τῶν φρονιμωτέρων παρακούοντες ἑαυτοὺς βλάπτουσιν.

14. Κορυδαλός.

Κορυδαλός, ἐν πάγῃ ἁλοῦς, θρηνῶν ἔλεγεν. Οἴμοι τῷ
 ταλαιπώρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ! Οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην
 τινὸς οὐδὲ ἄργυρον οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τιμίων· κόκκος δὲ σί-
 του μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξენησεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς μέγαν ὑφιστα-
 μένους κίνδυνον.

15. Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ καὶ ἕκαστα τῶν
 αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη εὔρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου
 εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα χερσὶν ἔφη,
 ὦ οἶα κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι,
 κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλλοκότους.

16. Ἀλιεῖς.

Ἀλιεῖς εἴλκον σαγήνην· βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης ἔχαιρον
 καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὥς δ' ἐπὶ
 τῆς ἡϊόνος ταύτην ἐλκύσαντες τῶν μὲν ἰχθύων εὔρον ὀλί-
 γους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀ-
 λύειν οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι
 καὶ τάναντία προσειλήφασιν, εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύ-
 τερος εἶπε· μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἐταῖροι, τῇ γὰρ ἡδονῇ ὥς ἔ-
 οικεν ἀδελφῇ ἐστὶν ἡ λύπη. Καὶ ἡμᾶς οὐκ ἔδει τοσαῦτα

προηδυνθέντας πάντως τε καὶ λυπηθῆναι;

Οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

17. Κομπαστής.

Ἄνὴρ τις ἀποδημήσας, εἵτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πῆδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. Πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη· ὦ οὗτος, εἰ ἀληθές τοῦτ' ἔστιν, οὐδέν σοι δεῖ μαρτύρων. Ἴδου ἡ Ῥόδος, ἰδου καὶ τὸ πῆδημα.

Ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ἢ καὶ λόγος περισσός ἐστιν.

18. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. Θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἐτέραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἄτερος θατέρῳ φησί, συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· ἂν (ἐὰν) οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ πῶς ἀναβησόμεθα;

Οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

19. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς εἶπεν· ὦ παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δὲ, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπελῷ μου κρύπται, ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα. Οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες, θησαυρὸν ἐκεῖ που κοιτορωρῦχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμ-

πέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν· καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἥ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

20. Ἐχθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλοις μαχόμενοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεῶς ἔπλεον, ὧν ἄτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἄτερος δὲ ἐπὶ τῆς πώρας ἠκάθητο. Χειμῶνος δ' ἐπιγενομένου καὶ τῆς νεῶς ἤδη μελλούσης καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. Τοῦ δὲ πώραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρὸς, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴ γε ὁρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, ἐὰν τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

21. Αἴλουρος καὶ Μῦες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων αἴλουρος τοῦτο γνούς ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ καθ' ἕκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. Οἱ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἑαυτοὺς ἀναλίσκομένους ὁρῶντες ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. Τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι ἡμεῖς σωθησόμεθα. Ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κατιόντων ἔγνω, δι' ἐπινοίας αὐτοῦς σοφίζόμενος ἐκκαλέσασθαι· καὶ δὴ ἀπὸ παττάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀπηώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸς εἶναι. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἔφη, ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένη, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Οἱ φρόνιμοι ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

22. Κύων, καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος καὶ βρῶμα μέλλοντος θύσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο, μὴ νῦν αὐτὸν καταθῆσαι. Νῦν μὲν γάρ, φησί, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός, ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότης ποιήσῃν γάμους, καὶ γὰρ τῆνικαῦτα πολλὰ φαγὼν πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοι ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. Ὁ μὲν οὖν λύκος, πεισθεὶς ἀπῆλθε. Μεθ' ἡμέρας δὲ ἐπανελθὼν εὔρεν αὐτὸν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκαλεῖτο, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε, ἔφη, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν περὶ τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

23. Παῖς καὶ Μητήρ.

Παῖς τις ἐκ τοῦ Διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας ἤνεγκε τῇ μητρί. Τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προΐων τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ μείζω κλέπτειν. Ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον ὁδόν· τῆς δὲ μητρὸς ἐπομένης ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο, βραχέα τινὰ τῇ μητρί διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὔς. Τῆς δὲ ταχέως τὸ οὔς τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὔς τοῖς ὁδοῦσι δακῶν ἀφείλετο. Τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων ὥς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἡτέθηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἰτία. Εἰ γάρ, ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ

μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἡγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μείζον αὐξάνεται τὰ κακά.

24. Ευλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ευλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβάς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβάς ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην ἅπαντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθε· ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν καὶ τὴν ἰδίαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφείς εἰς τὸ ρεῦμα, κλάων ἐκάθητο. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἑρμῆς κᾶκείνω καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου καταβάς ὁμοίως χρυσὴν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ, καὶ ἀληθῶς ἥδ' ἐστὶ, φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι, ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκτοις ἐναντιοῦται.

Δ'. Ἐκ τῆς Ποικίλης Ἱστορίας τοῦ Αἰλιανοῦ.

1. Περὶ φαλάγγων.

Τὸ τῆς φαλάγγος ὕψος πάγη καὶ οἶονεὶ κύρτος ἐστὶ τοῖς ἐμπίπτουσι. Καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεὶ πάνυ σφόδρα ἀτρεμοῦσα, καὶ ἔοικεν ἀκινήτῳ, καὶ ὁ μὲν ἐνέπεσεν, (ὅ, τί ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσόν), ἡδ' ἔχει δαῖτα. Τοσοῦτον δ' ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὕψος κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ ἐκείνη δειπνεῖν ἀπόχρη.

1. Περὶ χελωνῶν θαλαττίων.

Αἱ χελῶναι αἱ θαλάσσιαι ἐν γῇ τίκτουσι. Τεκοῦσαι δὲ παραχρῆμα κατέχωσαν ἐν τῇ γῇ τὰ ὠὰ, εἴτα ἐπιστρέψασαι ὀπίσω εἰς ἥθη τὰ ἑαυτῶν νήχονται. Εἰσὶ δὲ εἰς τοῦτο λογιστικαί, ὥστε ἐφ' ἑαυτῶν ἐκλογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔγγονα αὐταῖς ζῶα γίγνεται. ὑποστρέψασαι οὖν αὖθις εἰς τὸν χῶρον, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἑαυτῶν βρέφη, ἀνώρυξαν τὴν γῆν, ἣν ἐπέβαλον, καὶ κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς καὶ ἔπεσθαι δυναμένους αὐταῖς ἀπάγουσιν.

3. Περὶ μυρμήκων.

Ἔχουσιν οἱ μύρμηκες, ὥς ἀκούω, μαντικῆς τινὰ αἴσθησιν. Ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἔσεσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμιεύσασθαι τοὺς πυροὺς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστιν.

4. Περὶ τῆς ὥδῃς τοῦ κύκνου.

Ὅτι οἱ κύκνοι εἰσὶ φιλωδοὶ τεθρύλληται. Ἐγὼ δὲ ἄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλοι. Πεπίστευται οὖν ὅτι ἄδει, καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον ἁφρονότατόν τε καὶ ἀδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου.

5. Περὶ τῶν σμικροτάτων τεθρίππων καὶ ἐλεγείου.

Ταῦτά ἐστι τὰ θαυμαζόμενα Μυρμηκίδου τοῦ Μιλησίου, καὶ Καλλικράτους τοῦ Λακεδαιμονίου, τὰ μικρὰ ἔργα. Τέθριππα μὲν ἐποίησαν ὑπὸ μυίας καλυπτόμενα, καὶ ἐν σησάμῳ δίστιχον ἐλεγείον χρυσοῖς γράμμασιν ἐπέγραψαν. ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται· τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα;

6. Περὶ τῆς τῶν Συβαριτῶν, καὶ Κολοφωνίων καὶ Κορινθίων τρυφῆς.

Ὁ μὲν δημώδης λόγος καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας λέγει, Συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ Συβάρει αἰτίαν τῆς ἀπωλείας γενέσθαι τὴν πολλὴν τρυφήν. Ἄ δὲ οὐκ ἔστι τοῖς πολλοῖς γνῶρισμα, ταῦτ' ἐγὼ ἐρῶ. Κολοφωνίους φασὶ καὶ αὐτοὺς διὰ τὴν πάνυ τρυφήν ἀπολέσθαι· καὶ γὰρ τοι καὶ οὗτοι ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο καὶ τραπέζης ἀσωτία, καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν χρώμενοι ὕβριζον. Καὶ ἡ τῶν βακχευαδῶν δὲ τῶν ἐν τῷ Κορίνθῳ ἀρχὴ ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθοῦσα ὁμῶς διὰ τὴν τρυφήν τὴν ἔξω τοῦ μέτρου καὶ αὐτὴ κατελύθη.

7. Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ Περσῶν
βασιλέως τοῖς πρεσβευταῖς.

Δῶρα τὰ παρὰ Περσῶν βασιλέως διδόμενα τοῖς παρ' αὐτὸν ἤκουσι πρεσβευταῖς, εἴτε ἐτέρωθεν, ταῦτ' ἦν· τά λαντον μὲν ἐκάττω βαβυλώνιον ἐπισήμου ἀργυρίου (δύναται γὰρ τὸ τάλαντον τὸ βαβυλώνιον ἐβδομήκοντα μναὶ ἀττικάς), φιάλαι δὲ δύο ἀργυραῖ· ψέλλιά τε καὶ ἀκινάκην ἐοίδου, καὶ στρεπτὸν (χιλίων δαρεικῶν ἄξια ταῦτα), καὶ στολὴν ἐπ' αὐτοῖς μηδικήν. Ὄνομα δὲ τῇ στολῇ Δωροφορική.

8. Νόμος Περσικὸς περὶ τοῦ δῶρα
προσφέρειν τῷ βασιλεῖ.

Νόμος οὗτος περσικὸς ἐν τοῖς μάλιστα ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος. Ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, πάντες αὐτῷ Πέρσαι, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστος, προσκομίζει. Οἱ μὲν δὴ ὄντες ἐν γεωργίᾳ καὶ περὶ γῆν πονούμενοι καὶ αὐτουργοὶ πεφυκότες οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν προσφέρουσιν, ἀλλ' ἢ βοῦς ἢ ὄϊς, οἱ δὲ σῖτον καὶ οἶνον ἄλλοι. Παρεξίοντι δ' αὐτῷ καὶ παρελαύνοντι ταῦτα ὑπὸ ἐκάστου πρόκειται, καὶ ὀνομάζεται δῶρα. Οἱ δὲ ἔτι τούτων ἐνδεέστεροι τὸν βίον καὶ γάλα καὶ φοίνικας αὐτῷ καὶ τυρὸν προσφέρουσι, καὶ τρωκτὰ ὥραϊα καὶ τὰς ἄλλας ἀπαρχὰς τῶν ἐπιχωρίων.

9. Περὶ μεγάλης ροιᾶς τῷ Περσῶν
βασιλεῖ δεδωρημένης.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίχνου μεγίστην ὁ Μίσης Ἀρταξέρξης τῷ βασιλεῖ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα προσεκόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεῖς ὁ βασιλεὺς, ἐκ ποίου παραδεί-

σου, φησί, λαβὼν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὅτι οἴκῳθεν καὶ τῆς αὐτοῦ γεωργίας, ὑπερήτθη καὶ δῶρα μὲν αὐτῷ βασιλικά ἔπεμψε, καὶ ἐπεῖπε, Νῆ τὸν Μίθραν, ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι. Ἔσκει δὲ ὁ λόγος δμολογεῖν οὗτος, ὅτι πάντα ἐκ τῆς ἐπιμελείας καὶ διαρκοῦς φροντίδος καὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀνελλιποῦς καὶ τῶν κατὰ φύσιν δύναιτο ἂν κρείττω γενέσθαι.

10. Περὶ χρόνου ταμιεύσεως, καὶ τοῦ μὴ ἔᾶσαι Λακεδαιμονίους περιπατεῖν.

Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδῶ, ταμιευόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπειγόμενα καὶ μηδενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέποντες μήτε ῥαστωνεύειν, μήτε ῥαθυμεῖν εἰς αὐτὸν, ὥς ἂν μὴ πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀναλισκόμενος εἴτα μάτην διαφθείροιτο. Μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο· Ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων τοὺς Δικέλειαν καταλαβόντας περιπάτῳ χρῆσθαι δειλινῷ ἐπέστειλαν αὐτοῖς « μὴ περιπατεῖτε » ὥς τρυφόντων αὐτῶν μᾶλλον ἢ τὸ σῶμα ἐκπονούντων. Δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους οὐ διὰ τοῦ περιπάτου ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων τὴν ὑγείαν πορίζεσθαι.

11. Περὶ τῶν τοὺς ἐφόρων θρόνους ἀσβόλῳ χρισαμένων.

Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν Σπάρτην ἀφικόμενοι καὶ ὕβρει καὶ ἀλαζονίᾳ χρώμενοι τοὺς τῶν ἐφόρων θρόνους, ἔνθα εἰώθεσαν καθήμενοι χρηματίζειν καὶ τῶν πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν, τούτους ἀσβόλῳ κατέχρισαν. Μαθόν-

τες δὲ οἱ ἔφοροι οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ τὸν δημόσιον κήρυκα καλέσαντες προσέταξαν αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύξαι· ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀτχημονεῖν.

12. Περὶ Ἀλεξάνδρου θεὸν ἑαυτὸν καλεῖσθαι βουλομένου.

Ἀλέξανδρος ὅτε ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατεκτήσατο, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε, ἐκθεούμενος ἐπέστειλε τοῖς Ἑλλησι, Θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι· γελοίως γε, οὐ γὰρ ἀπεροῦν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ ἔχει, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αἰτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδαινε. Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο, Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα. » Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται Θεὸς εἶναι, ἔστω Θεός. « Λακωνικῶς τε ἅμα καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

13. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρήτες τοὺς παῖδας τοῦς ἐλευθέρους μαθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελωδίας ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ παραλαμβάνουσι, καὶ ἵνα μή τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες ἀγνοίᾳ πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν Θεῶν ὕμνους μαθάνειν, τρίτον δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

14. Περὶ μεγαλοφροσύνης Θεμισοκλέους, παιδὸς ἔτι ὄντος.

Ἐπανήει ποτὲ ἐκ διδασκαλείου παῖς ἔτι ὢν Θεμιστοκλῆς. Εἴτα προσιόντος Πειτιστράτου ὁ παιδαγωγὸς ἔφη

τῷ Θεμιστοκλεῖ, μικρὸν ἐκχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ, προσάγον-
τος τοῦ τυράννου. Ὁ δὲ πάνυ ἐλευθερίως ἀπεκρίνατο· αὐ-
τῇ γὰρ, εἶπεν, αὐτῷ οὐχ ἱκανὴ ὁδός; Οὕτως ἄρα εὐγε-
νές τι καὶ μεγαλόφρον ἐνεφαίνετο Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ
ἐκείνου.

15. Περὶ τῆς τοῦ Αἰνίου εὐσεβείας,
καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους
πρὸς τοὺς Τρῶας.

Ὅτε ἐάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν
ἀλίσκομένων τύχας καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν,
ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἐν, ὅ,τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων
ἀποφέρειν ἀράμενον. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους Θεοὺς
βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ
τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ, οἱ Ἕλληνες καὶ δεύτερον αὐτῷ
κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφό-
δρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν· ὑπερεκπλαγέντες
οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστον πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων
κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες, ὅτι πρὸς τοὺς εὐσε-
βεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς γειναμένους δι' αἰδοῦς ἄγοντας
καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίνονται.

16. Περὶ Διογένους πέντας
καὶ τύφου.

Διογένης, ὁ Σινωπεὺς, συνεχῶς ἔλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀράς αὐτὰς ἐκπληροῖ καὶ ὑπο-
μένει· εἶναι γὰρ πλάνης, ἄρικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχὸς, δυσείμων, βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον. Καὶ ὁμῶς
ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρόνει οὐχ ἥττον, ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ
τῇ τῆς οἰκουμένης ἀρχῇ· ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἐλὼν εἰς Βα-
βυλῶνα ὑπέστρεψεν.

17. Περὶ τινος, δυναμένου βοηθεῖν
τοῖς ἐταίροις καὶ μὴ βοηθοῦντος,
καὶ ἐταίρου βοηθοῦντος μὲν
ἀποτυχόντος δέ.

Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι θεωροὶ κα-
κούργοις περιέτυχον. Ὁ οὖν εἷς ἀπέδρα τοὺς ληστὰς, ὁ
δὲ δεύτερος συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων, τῶν ἄλ-
λων προαναλωθέντων, καὶ τοῦ μὲν ληστοῦ ἤμαρτεν, ὧσι
δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ φίλου. Τῷ ἀποδράντι οὖν ἡ Πυθία
ἀνεῖλε τάδε,

Ἄνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐβοήθεις.
Οὐ σὲ θεμιστεύω περικλλέος ἔξιθι νηοῦ (ναοῦ).

Καὶ τῷ ἐτέρῳ δέ, ἐρομένῳ τὴν Πυθίαν ἀνεῖλε τάδε,
Ἔκτεινας σὸν ἐταῖρον ἀμύνων. οὓς' ἐμίανεν
Αἶμα, πέλεις δὲ χέρας καθαρώτερος ἢ πάρος ἦσθα.

18. Περὶ Τιμοθέου καὶ ἄλλων οὐδέν
ὠφεληθέντων ἀπ' ἰδίας
ἀνδραγαθίας.

Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπήνουν Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ δὲ ἔ-
δοξεν ἀμαρτεῖν, ἡ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία οὐδὲ ὀλί-
γον ἔσωσεν, οὐδὲ μὴν αἱ τῶν προγόνων ἀρεταί. Θεμιστο-
κλῆς δὲ οὐδέν ὦνητο, οὔτε ἐκ τῆς ναυμαχίας τῆς περὶ Σα-
λαμῖνα, οὔτε ἐκ τῆς πρεσβείας τῆς εἰς Σπάρτην. Ἐ-
φυγε γὰρ κακεῖνος οὐ τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἑλλάδα πᾶσαν. Καὶ Πausανίαν δὲ, τὸν Λακεδαιμόνιον,
οὐδέν ὦνησεν ἢ ἐν Πλαταιαῖς νίκη· ὑπὲρ δὲ ὧν ἐν Βυζαντίῳ
ἐκενούργει, καὶ ἐνόσει Περσικὰ, ὑπὲρ τούτων διέφθειρε καὶ
τὴν χάριν τὴν ἐπὶ τοῖς πρώτοις. Φωκίωνα δὲ εὐφημία, ἡ

καλοῦσα αὐτὸν χρηστὸν, οὐδὲν ὠφέλησεν, οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἃ περ διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους οὐ δ' ἐν βραχεῖ. Ἐπεὶ δ' ἔδοξεν Ἀντιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδιδόναι, Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον.

19. Περὶ μεταβολῆς τύχης.

Τίς οὐκ οἶδε τὰς τύχης μεταβολὰς ταχείας; Λακεδαιμόνιοι, Θηβαίων ἄρξαντες, αὐτοὶ πάλιν ὑπ' ἐκείνων οὕτως ἐχειρώθησαν, ὥς τοὺς Θηβαίους μὴ μόνον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν Εὐρώταν διελθεῖν, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων τεμεῖν χώραν καὶ ὀλίγου καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον, εἰ μὴ Ἐπαμινώνδας ἔδεισε, μὴ Πελοποννήσιοι πάντες συμπνεύσωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀγωνίζωνται.

20. Ὅτι Δημάδης ἐζημιώθη, ψηφισάμενος Θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον.

Οὐ δύναμαι Ἀθηναίων μὴ οὐ φιλεῖν ταῦτα. Ἐκκλησίας οὔσης Ἀθηναίοις παρελθὼν ὁ Δημάδης ἐψηφίσατο Θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον. Τῆς δὲ ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν ζημίαν ἐτιμήσαντο τῷ Δημάδῃ δέκα ταλάντων, ὅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ὀλυμπίοις.

21. Πῶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι ἀφιστάμενοι ἐτιμωρήθησαν.

Ἦνίκα τῆς θαλάσσης ἤρξαν Μιτυληναῖοι, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπήρτησαν· γράμ-

ματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν, μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι· πασῶν κολάσεων ἡγησάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμαθείᾳ καὶ ἀμουσίᾳ καταβιῶναι.

22. Περὶ Πτολεμαίου καὶ Βερενίκης.

Ὁ μὲν Πτολεμαῖος (ὅποστος δὲ ἦν αὐτός, ἔᾶν δεῖ) καθήστο ἐπὶ κύβοις καὶ πεττεύων διετέλει. Εἰτά τις αὐτῷ παρεστὼς ἀνεγίγνωσκε τῶν κατεγνωσμένων τὰ ὀνόματα, καὶ τὰς καταδίκας αὐτῶν προσεπέλεγεν, ἵνα ἐκεῖνος παρασημῆνηται τοὺς ἀξίους θανάτου. Βερενίκη δὲ, ἡ γαμετὴ αὐτοῦ, λαβοῦσα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ παιδὸς οὐκ εἶχε διαγνῶσθῆναι τὸ πᾶν, φήσασα, πάνυ σφόδρα προσέχοντα τὴν διάνοιαν ὑπὲρ ἀνθρώπου ψυχῆς διαλογίζεσθαι, καὶ μὴ πρὸς παιδιὰν γιγνόμενον. Οὐ γὰρ ὁμοίαν εἶναι πτῶσιν τὴν τῶν κύβων καὶ τὴν τῶν σωμάτων. Πρὸς ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἤσθη, καὶ οὐδέποτε κυβεύων μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπων κρίσεως ἤκουσεν.

23. Περὶ Ἀλκιβιάδου.

Ἰσχυρῶς Ὅμηρον ἐθαύμαζεν Ἀλκιβιάδης, καὶ ποτε διδασκαλείῳ παίδων προσελθὼν ῥαψωδίαν Ἰλιάδος ἤτει τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὀμήρου φήσαντος ἐντρίψας αὐτῷ κόνδυλον εὖ μάλα στερεὸν παρῆλθεν, ἐνδειξάμενος ὅτι ἐκεῖνος ἀπαίδευτός ἐστι, καὶ τοιούτους ἀποφαίνει τοὺς παῖδας.

Οὗτος ἐπὶ κρίσιν καλούμενος θανατατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οὐχ ὑπήκουσεν, εἰπὼν εὖηθες τὸν ἔχοντα δίκην ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν. Εἰπόντος δέ τινος· οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σοῦ κρίσιν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐδὲ τῇ μητρίδι. Δέδοικα γὰρ, μὴ ἀγνοήτασα καὶ

σφαλεῖτα τοῦ ἀληθοῦς, τὴν μέλαιναν ἐμβάλη ἀντὶ τῆς λευ-
κῆς ψῆφον. Πυθόμενος οὖν, ὅτι θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη
ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Δείζωμεν οὖν, εἶπεν, ὅτι ζῶμεν· καὶ
ὁρμήσας πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους τὸν Δεκελεικὸν ἐξῆψε
πόλεμον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους.

24. Λακωνικοὶ νόμοι.

Νόμος ἦν τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν παρασχόμενον (τῇ πό-
λει) υἱοὺς τρεῖς ἀτέλειαν ἔχειν φρουρᾶς, τὸν δὲ πέντε πα-
σῶν τῶν λειτουργιῶν ἀφεῖσθαι. Βάναυτον εἰδέναι τέχνην
ἄνδρα Λακεδαιμόνιον, οὐκ ἐξῆν. Φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι
κατὰ τὰς μάχας ἀνάγκη ἦν, ἵνα μὴ αἰσθωνται τοῦ αἵμα-
τος διὰ τὴν ὁμοιότητα, καὶ ἵνα τρωθέντες μὴ νοηθῶσι τοῖς
πολεμίοις. Πολέμιον δὲ σκυλεῦσαι οὐκ ἐξῆν ἀνδρὶ Λάκωνι.
Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες θαλλοῖς ἀνε-
δοῦντο καὶ κλάδοις ἐτέροις καὶ δι' ἐπαίνων ἤγοντο· οἱ δὲ
τελείως ἀριστεύσαντες, καὶ φοινικίδος αὐτοῖς ἐμβληθείσης,
ἐνδόξως ἐθάπτοντο.

25. Περὶ Διονυσίου εὐδαιμονίας καὶ οἴου τέλους αὐτῆς ἔλαχεν.

Διονύσιος ὁ δεύτερος τὴν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα πεφραγ-
μένην τοῦτον τὸν τρόπον. Ναῦς μὲν ἐκέκτητο οὐκ ἐλάττο-
νας τῶν τετρακοσίων, πεζῶν δὲ δύναμιν εἰς δέκα μυ-
ριάδας, ἵππεῖς ἐννεακισχιλίους. Ἡ δὲ πόλις Συρακουσίων
λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγίστοις, καὶ τεῖχος αὐτῇ περιβέ-
βλητο ὑψηλότατον, σκεύη δὲ εἶχεν ἑτοιμα ναυσὶν ἄλλαις πεν-
τακοσίαις. Τεθηζαύριστο δὲ αὐτῇ καὶ σῖτος εἰς ἑκατὸν με-
δίμνων μυριάδας. Καὶ δπλοθήκη νενησμένη ἦν ἀσπίσι καὶ
μαχαίραις καὶ δόρασι καὶ κνημῖσι καὶ θώραξι καὶ καταπέλ-

ταις. Εἶχε δὲ καὶ συμμάχους παμπόλλους. Καὶ τούτοις ἐπιθαρρόων ὁ Διονύσιος ἀδάμαντι δεδεμένην ὤρετο τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι. Ἀλλ' οὗτός γε πρῶτους μὲν ἀπέκτεινε τοὺς ἀδελφούς· εἶδε δὲ καὶ τοὺς υἱοὺς βιαίως ἀποσφαγέοντας, καὶ τὰς θυγατέρας καταισχυνθείσας εἶτα ἀποσφαγείσας. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ταφῆς τῆς νομιζομένης ἔτυχεν. Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες κατεκαύθησαν, οἱ δὲ κατατμηθέντες εἰς τὸ πέλαγος ἐξερρίφθησαν. Αὐτὸς δὲ ἐν πενίᾳ μυρία διάγων κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός.

26. Περὶ Καίσαρος καὶ Πομπηίου ἐπιμελείας ὑπὲρ τοῦ μανθάνειν, ἃ προσῆκε πρὸς τὸ καλῶς ἄρχειν.

Οὐκ ἀπηξίου Καῖσαρ ἐπὶ τὰς Ἀρίστωνος θύρας φοιτᾷ, Πομπήϊος δὲ ἐπὶ τὰς Κρατίππου. Οὐ γὰρ, ἐπεὶ μέγα ἐδύναντο, ὑπερεφρόνουν τῶν τὰ μέγιστα αὐτοῦς ὄνῃται δυναμένων, ἀλλ' ἐδέοντο αὐτῶν τοσοῦτοι ὄντες τὴν ἀξίωσιν. Οὐ γὰρ ἄρχειν, ὥς ἔοικεν, ἀλλὰ καλῶς ἄρχειν ἐβούλοντο.

27. Περὶ Ἰππάρχου σοφίας καὶ σπουδῆς περὶ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ περὶ Ὀμηρικῶν Ἐπῶν.

Ἰππαρχος τοῦ Πεισιστράτου παῖς, πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιστράτου (υἱῶν) καὶ σοφώτατος ἦν Ἀθηναίων. Οὗτος καὶ τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐκόμισε πρῶτος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἠνάγκατε τοὺς Ῥαψωδοὺς τοῖς Παναθηναίοις αὐτὰ ἄδειν. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήϊον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν. Σμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων αἰεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε, μεγάλοις

δώροις, ὥς ἔοικε, πείθων καὶ μισθοῖς, καὶ γὰρ, ὥς ἦν φιλοχρήματος Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφῆσει. Ἔργον δὲ ἦν ἄρα τούτῳ τῷ ἱππάρχῳ ἢ πρὸς πεπαιδευμένους σπουδῇ καὶ ἐβούλετο ὑπὸ προσχήματι τῷ ἑαυτοῦ Ἀθηναίους παιδεύεσθαι, καὶ βελτιόνων αὐτῶν ὄντων ἄρχειν ἐπεβούλευεν. Οὐκ ᾔετο γὰρ δεῖν οὐδενὶ φθονεῖν τοφίας, ἅ τε ὦν καλὸς καὶ ἀγαθός.

28. Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.

Σόλων, γέρων ἤδη ὢν, ὑπώπτευε Πεισίστρατον τυραννίδι ἐπιθήσεσθαι, ἡνίκα παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἤτει φρουρὰν ὁ Πεισίστρατος. Ὅρῶν δὲ τοὺς Ἀθηναίους τῶν μὲν αὐτοῦ λόγων ῥαθύμως ἀκούοντας, προσέχοντας δὲ τῷ Πεισιστράτῳ, ἔφη, ὅτι τῶν μὲν ἔστι σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερος. Ὅποσοι μὲν μὴ γιγνώσκουσιν, ὅτι φυλακὴν λαβὼν περὶ τὸ σῶμα τύραννος ἔσται, ἀλλὰ τούτων μὲν ἔστι σοφώτερος· ὅποσοι δὲ γιγνώσκοντες ὑποσιωπῶσι, τούτων ἀνδρειότερός ἐστιν. Ὁ δὲ λαβὼν τὴν δύναμιν (φρουρὰν) τύραννος ἦν. Καθιζόμενος δὲ Σόλων πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ παραθέμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐξώπλισται, καὶ βοηθεῖ τῇ πατρίδι ἢ δύναται, στρατηγὸς μὲν διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκέτι ὢν, εὖνους δὲ διὰ τὴν γνώμην. Ὅπως οὖν Πεισίστρατος, εἴτε αἰδοῖ τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, εἴτε καὶ μνήμη τῶν ἐφ' ἡλικίας οὐδὲν ἔδρασε κακὸν Σόλωνα. Ὁ δ' οὖν Σόλων ὀλίγον ὕστερον, ὑπέργνηρος ὢν, τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ μεγάλην ἀπολιπὼν δόξαν, καὶ ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῇν εἰκόνα ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ παρὰ τὰς πύλας τῷ τείχει ἐν δεξιᾷ εἰσιόντων καὶ περιωκοδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος.

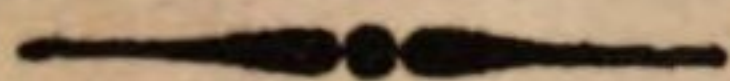
29. Περὶ Πausανίου καὶ Σιμωνίδου.

Ἐν τινι συνδείπνῳ παρῆν Σιμωνίδης, ὁ Κεῖος, καὶ Πausανίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Προσέταξεν οὖν ὁ Πausανίας τῷ Σιμωνίδι, σοφὸν τι εἰπεῖν· ὁ δὲ γελάσας, μέμνησο, εἶπεν, ἄνθρωπος ὢν. Τοῦτο παραχρῆμα μὲν ἐξεφάυλισε Πausανίας καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ Μηδίξειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλέων ξενίᾳ, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκισίῳ, καὶ διεπάλαυε τῷ λιμῷ, καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων ἀλγεινότατα, ἀλλὰ τηνικαῦτα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου, καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρίς. ὦ ξένε Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ὥμην εἶναι.

30. Περὶ τινων ἀρίστων, πενήτων
καὶ δῶρα μὴ προσηκαμένων.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀριστοὶ πενία διέζων παρὰ πάντα τὸν βίον· ἐπαινείτωσαν οὖν πλοῦτόν τινες· ἔτι μετὰ τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους, οἷς ἡ πενία παρὰ πάντα τὸν βίον συνεκληρώθη. Εἰσὶ δὲ οὗτος· οἶον, Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου υἱὸς, ἀνὴρ πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας καὶ τοὺς φόρους τοῖς Ἑλλησι τάξας· ἀλλ' οὗτός γε ὁ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια κατέλιπεν ἱκανὰ ἑαυτῷ. Καὶ Φωκίων δὲ πένης ἦν. Ἀλεξάνδρου πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν ἡρώτα, διὰ τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν, ὥς δ' εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται Ἀθηναίων καλὸν καὶ γαθόν· οὐκοῦν ἔφη, ἐασάτω με τοιοῦτον εἶναι. Πελοπίδας δὲ, ἐπιτιμώντων αὐτῷ τῶν φίλων, ὅτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματος εἰς τὸν βίον λυσιτελοῦς, ἔνῃ τὸν Δία,

εἶπε, λυσιτελές, ἀλλὰ Νικομήδει τούτῳ, δείξας χολόν
τινα καὶ ἀνάπηρον. Ἐφιάλτης πενέστατος ἦν. Δέκα δὲ
τάλαντα διδόντων αὐτῷ τῶν ἐταίρων ὃ δε οὐ προσήκατο,
εἰπὼν· ταῦτα με ἀναγκάσει αἰδούμενον ὑμᾶς καταχαρί-
σασθαι τι τῶν δικαίων· μὴ αἰδούμενον δὲ μηδὲ χαριζό-
μενον ὑμῖν ἀχάριστον δόξαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

THE KENNEDY PAPERS

The following is a list of the papers
of the late Mr. Kennedy, which
were found in his study at the
time of his death. They are
arranged in alphabetical order
of the names of the persons
to whom they relate.

TABLE

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

	Σώμ.
Ὁ τοῦ ἁγίου Θεσσαλονίκης ἀρχιδιάκονος Σαμουήλ.	5.
Ἰωάννης Σωτηρίου.	1.
Ἀριστογείτων Παναγιώτου.	1.
Γεώργιος Παλταδώρου.	1.
Δημήτριος Ἀστερίου.	1.
Νικόλαος Ἀστερίου.	1.
Γεώργιος Ἀναστασίου.	1.
Ἀχιλλεὺς Βασιλείου.	1.
Ἀντώνιος Βασιλείου.	1.
Γεώργιος Δ. Πλατζῆ.	1.
Ἀριστοτέλης Βασιλείου.	1.
Γεώργιος Σπύρου.	1.
Ξενοφῶν Κωνσταντίνου.	1.
Δημήτριος Ἀθανασίου.	1.
Γεώργιος Θεολόγου.	1.
Μιχαὴλ Κωνσταντίνου.	1.
Ἀπόστολος Βασιλείου.	1.
Ἰωάννης Σωτηρίου.	1.
Ἀπόστολος Κωνσταντίνου.	1.
Κωνσταντῖνος Δημητρίου.	1.
Δημήτριος Καμπανείας.	1.
Κωνσταντῖνος Χα. Τράϊκου.	1.
Κωνσταντῖνος Ν. Γραμματέως.	1.
Δημήτριος Νικολάου.	1.

Ἀντώνιος Δημητρίου.	Σώμ. 1.
Ἰωάννης Σταύρη.	1.
Δημοσθένης Δ. Μπλάτση.	1.
Γρηγόριος Γεωργίου.	1.
Χαράλαμπος Γρηγορίου.	1.
Λάζαρος Ἰωάννου.	1.
Μιλτιάδης Νικολάου.	1.
Ἰωάννης Χρήστου.	1.
Πέτρος Γεωργίου.	1.
Παῦλος Π. Βασιλείου.	1.
Φώτης Νικολάου.	1.
Δημήτριος Μ. Πιάτσα.	1.
Θεοχάρης Ἐμμανουήλ.	1.
Γεώργιος Γρηγορίου.	1.
Γεώργιος Νικολάου.	1.
Γεώργιος Ἀποστόλου.	1.
Ἰωάννης Βασιλείου.	1.
Μιχαῆλος Χα. Γεωργίου.	1.
Ἀντώνιος Χα. Κυργιάκου.	1.
Φρανσοᾶς Νορέ.	1.
Ἀθανάσιος Δημητρίου.	1.
Γεώργιος Δημητρίου.	1.
Δημήτριος Σίμου.	1.
Θεοδόσιος Χ. Χρήστου.	1.
Νικόλαος Ἰωάννου.	1.
Κωνσταντῖνος Ἀστερίου.	1.
Ἐλευθέριος Νικολάου.	1.
Ἀπόστολος Παναγιώτου.	1.
Γεώργιος Χα. Ἀργυρίου.	1.
Χρῆστος Νικολάου.	1.

Νέτης Γεωργίου.	Σώμ. 1.
Προκόπιος Ἀκριβοῦ.	1.
Μιχαήλ Νάνου.	1.
Σπῦρος Παναγιώτου.	1.
Δημήτριος Ἰωάννου.	1.
Νικόλαος Ἰωάννου.	1.
Βασίλειος Χρήστου.	1.
Φραγκῖσκος Πιάτσας.	1.
Ἀντώνιος Χα. Γεωργίου.	1.
Μελέτιος Ἱεροδιάκονος.	1.
Δημήτριος Γεωργίου.	1.
Μιχαῆλος Ἰωαννίδης.	1.
Ἰωάννης Ἀνδρεάδης.	1.
Δημήτριος Γ. Τριανταφύλλου.	1.
Ἀπόστολος Παππᾶ Κωνσταντινίδης.	1.
Εὐγένιος Ἱερομόναχος.	1.
Χριστόδουλος Ἀκριδιάδης.	1.
Ἀλέξανδρος Μαυρουδῆ.	1.
Δημήτριος Ἀστεριάδης.	1.
Παναγιώτης Κωνσταντινίδης.	1.
Ἀναστάσιος Παππᾶ Θεοχαρίδης.	1.
Ἰάκωβος Ἱερομόναχος.	2.
Ἰώασαφ Οἰκονομίδης.	1.
Δημήτριος Σπυριδωνίδης.	1.
Γεώργιος Κωνστ. Οἰκονομίδης.	1.
Ἀναστάσιος Βασιλείου.	1.
Δημήτριος Κωνσταντίνου.	1.
Βασίλειος Ἀποστολίδης.	1.
Παναγιώτης Ἀντωνιάδης.	1.
Πέτρος Βασιλείου.	1.

132 ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἰωάννης Γεωργιάδης.	Σώμ. 1.
Αὔξέντιος Ἱεροδιάκονος.	1.
Ἱερόθεος Ἱεροδιάκονος.	1.
Ἰωάννης Προσκυνητής.	1.
Μιχαῆλος Νικολαΐδης.	10.
Θεοδόσιος Παππᾶ Νικολαΐδης.	1.
Ἀγάπιος Χριστοδουλίδης.	1.
Μιχαῆλος Παππᾶ Νικολαΐδης.	1.
Ἀντώνιος Γεωργίου.	1.
Κωνσταντῖνος Ἀλεξιάδης.	1.
Ἀθανάσιος Εὐαγγελίδης.	1.
Νικόλαος Οἰκονομίδης.	1.

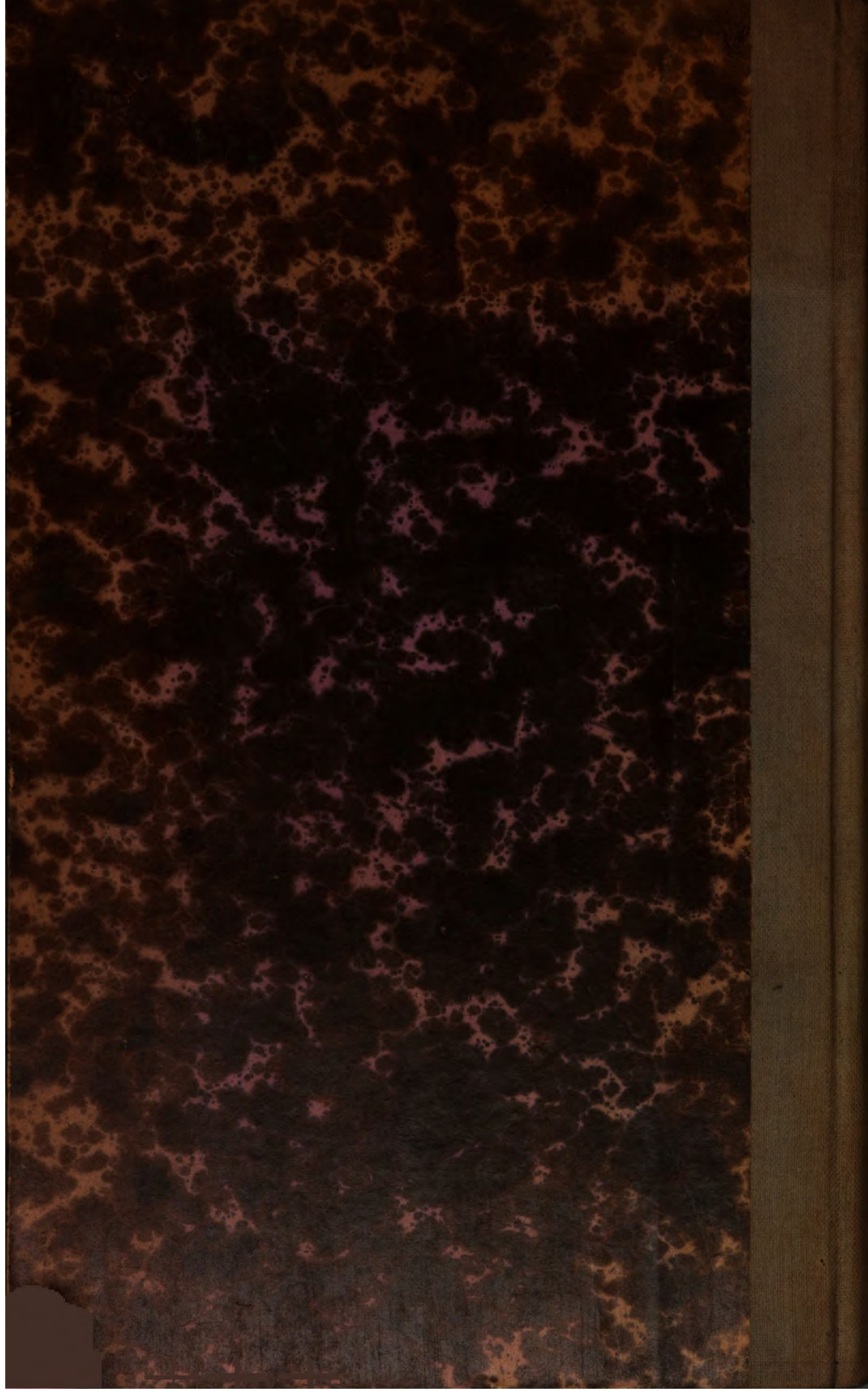
*Οἱ ἐν Κολακζᾶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἀγίου
Καμπανείας Συνδρομηταί.*

Οἱ λογιώτατοι Μαθηταί.

Ὁ Κύριος Δημήτριος Πολυχρονιάδης.	1.
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Γεωργίου Παππᾶ Κ. Ναούσου. διδάσκαλος τῆς σχολῆς.	1.
Ὁ Κύρ. Χαρίτων Γρηγοριάδης.	1.
Ὁ Κύρ. Σταυράκης Μαργαρίτου Ζωγ.	1.
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Γερακίδης.	1.
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Παππᾶ Δημητρίου Γιδιώτης.	1.
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Νικολαΐδης.	1.
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χα. Σταματίδης.	1.

Mathemata <...> Die Anfangsgründe der griech. Sprache. (Ein nach Thiershs
Grammatik gemachte Beispielsammlung)

Athen 1846

L.gr. 201 h

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10585166-6